REMINA RADU

MINUTE PÂNĂ LA MIEZUL NOPȚII

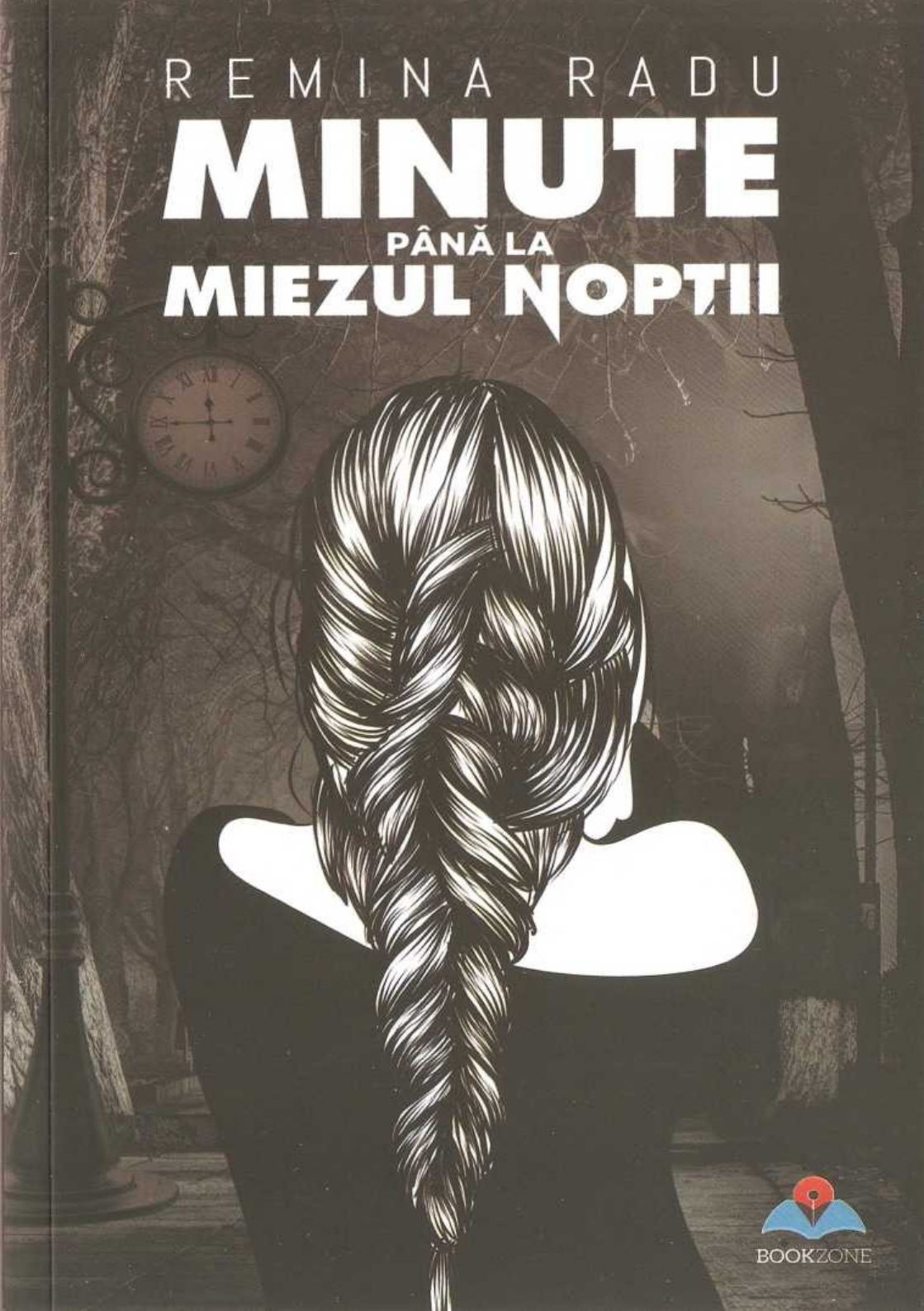

BOOKZONE

Remina Radu

Minute până la miezul nopţii

„Everyone in the world is bigger than the role they think they need to play”.

Chester Bennington

Bookzone.ro
BUCUREŞTI, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RADU, REMINA
Minute până la miezul nopţii/Remina Radu - Bucureşti Bookzone, 2018
ISBN 978 – 606 – 9008 – 08 – 9

821.135.1

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Redacţie: 0774.091.579
Distribuţie: 031.433.51.56
office@bookzone.ro

Grafica: Răzvan Mera

@Bookzone

Roz. Aşa visasem camera.
Blond. Aşa visasem bărbatul.
Albă. Aşa visasem rochia.
Totul e gri. El e brunet. Eu sunt goală.
Căci în întuneric toate culorile-s la fel.

A plecat să cumpere ţigări. Nu s-a mai întors. Era vinerea dinaintea nunţii noastre. În primă instanţă am crezut că a păţit ceva grav. Că l-a călcat maşina, că i-a picat o cărămidă în cap, că a murit sufocat într-un canal. Era mai uşor să îl cred mort decât să recunosc că mă părăsise fără niciun cuvânt. Trecuse de două noaptea. Casa era plină cu lume, dar nicicând n-a fost mai multă linişte. Rude, prieteni, vecini. Cu toţii tăceau şi mă priveau cu teamă şi milă. Mama mi-a întins un pahar cu apă. Mi-a spus să beau ca să mă liniştesc, dar am refuzat. Eram liniştită. Şi mă simţeam vinovată. Când cineva te lasă în urmă ca pe un surplus de bagaj, trebuie să suferi. E o lege nescrisă. Trebuie să simţi cum ţi se deschide o

rană în suflet şi ţi se umple tricoul de dâre sângerii. Îţi duci mâna la piept încercând să sugrumi durerea şi te urăşti la gândul că ai mâna prea mică. Sufletul îţi e din ce în ce mai greu, iar pieptul tău devine neîncăpător. Trupul te trădează, te copleşeşte greutatea, cazi în genunchi şi sfâşii hainele de pe tine, încercând să îi faci loc să iasă. Apoi plângi. Plângi în hohote. Plângi şi urli. E plânsul ăla patologic pe care refuzi să îl asculţi, căci nu te-ndeamnă la fapte bune. Cu mâinile amândouă îţi cuprinzi tâmplele şi părul.

Şi strângi cu toată puterea care ţi-a mai rămas. Şi plângi. Şi urli. Pulsul devine mai alert decât venele pot ţine pasul, auzul începe să te lase, aerul e insuficient. Durerea trupească şi cea sufletească se împletesc perfect. Eşti doar o ruină.

Dar eu nu. Nu în noaptea asta. Am ridicat rochia de pe pat şi am aşezat-o cu grijă în husă. Apoi am agăţat-o după uşă. Nu am avut curaj să o mai privesc vreodată. Uneori mă întreb dacă au mâncat-o moliile. Sau dacă se simte tristă că nu am ajutat-o să-şi îndeplinească menirea. Am mers în baie şi mi-am luat pachetul cu şerveţele demachiante. M-am aşezat turceşte în faţa oglinzii pe care mama o rezemase de un fotoliu şi am început să-mi şterg faţa. Avusesem proba pentru machiaj. Am început cu ochii. Nu îi recunoşteam. Genele astea false mă făceau să par altă persoană.

Provocatoare, arogantă, îndrăzneaţă. Frumoasă, ce-i drept, dar falsă. În vreme ce îmi descopeream pleoapele, mă gândeam că poate acum aş putea plânge. Cu toţii aşteptau ca eu să plâng. Mi-aş fi dorit ca demachiantul să-mi facă ochii să lăcrimeze, parcă-mi era ruşine că nu sufăr, că nu-mi împrăştii bucăţi din suflet pe parchet aşa cum aşteptau cu toţii. În oglindă vedeam reflexia întregii adunări. Mama plângea. Avea obrajii acoperiţi de mâinile-i uşor ridate. Dar ochii, ochii ei îmi urlau: „Plângi, te rog, plângi acum! E bine să plângi acum!" Dar nu puteam să plâng. Am scos un alt şerveţel şi mi-am şters obrajii şi buzele. Fusesem încântată de combinaţia discretă de blush şi ruj ce îmi scotea în evidenţă tenul bronzat cu grijă. Şi lui îi plăcuse. Mi-am frecat cu putere pielea încercând să scap cât mai repede de ambele gânduri. Dar mi-am amintit că mă sărutase înainte să plece şi m-a cuprins un sentiment de furie şi repulsie. Rujul ăsta rezistent se încăpăţâna să păstreze pe buzele mele stigmatul ultimului sărut. Pentru un moment am aruncat o privire spre chipurile ce se reflectau în oglindă. Păreau cu toţii împietriţi, copleşiţi de panică şi milă. Apoi m-am privit pe mine. Cu părul răvăşit, cu ochii injectaţi, cu buzele sângerii, nu era nevoie să plâng. Eram o ruină.

Mă trezesc din vis. Sudori reci îmi îngheaţă

ceafa. Un frison îmi face corpul să tresalte sub pilota pe care o strâng în braţe ca şi când ar încerca să mă părăsească. Întind mâna şi ating perna lui. Goală. Rece. Sângele îmi coboară în tălpi, un vuiet ameţitor îmi suflă în urechi, panica mă învăluie şi vederea mi se întunecă. Vreau să-l strig, dar nu-mi pot descleşta maxilarul. Îmi pun mâinile la ochi şi aştept lacrimile. Apoi se face linişte.

— Ce faci, maimuţico? Te gândeşti dacă va ploua azi?

Îmi las degetele să mi se scurgă de pe chip. Acoperit doar de prosop, stă în pragul uşii şi îmi zâmbeşte părinteşte. Ca de mii de ori până acum. Nu reuşesc să îi răspund. Doar îi zâmbesc. Cu buzele, cu ochii, cu sufletul. Ca de mii de ori până acum. Îmi afund obrazul în perna pufoasă şi mă las din nou învăluită în lenjeria cu miros de balsam dulce.

— Eu trebuie să plec, iar tu ar trebui să te ridici din pat, altfel vei adormi din nou, îmi şopteşte după câteva minute.

— Pff! Spui asta de parcă s-ar mai fi întâmplat vreodată!

— Îmi cer scuze! Nu ştiu cum am îndrăznit. Hai, trezirea, că azi avem multă treabă!

Mă sărută şi pleacă. În fiecare dimineaţă pleacă înaintea mea. În fiecare dimineaţă ascult

cum încuie uşa în urma lui. Ştie că mi-e teamă să rămân singură în casă cu uşa descuiată. Mă ridic din aşternuturile răvăşite şi îmbrac tricoul lui. Îmi beau apoi cafeaua în tricoul lui. Îmi retrăiesc sărutul în tricoul lui. Îmi fac curaj pentru încă o zi în tricoul lui. Totul e sigur în tricoul lui. Căci sub tricoul lui e inima lui. Iar în inima lui sunt eu.

Capitolul 1

Departe de soare, sub umbre de nori, printre cărări de vânt, mă doare viaţa.

Căzută din frunze – mătase ruginie zdrobită de paşii păgâni fără urme. Ceasornicul codrului din ramura crudă nu bate a timp, a moarte el bate. Miroase a praf – iarba. Praful miroase a haos. De ce tac?

De ce tac rădăcinile bătrâne când râsul e cheia juneţii? De ce tac amintirile când lacrima e cheia dezrobirii?

Vise lichide prelinse pe un trunchi de copac. Episodice rătăciri ale sufletului. Încercări sterile de înăbuşire a propriului gând.

Printre flori cu miros pe pământ se zbate chemarea lacrimii dintâi în cel din urmă cuvânt.

Pierdut rămas-bun. Amintiri zbuciumate într-o ermetică reverie a codrului înainte de bocetul clopotului. Lacrimi de sânge pe portretul păstrat

cu sfinţenie într-un colţ al sufletului meu.

Miroase a busuioc. O cădelniţă ruginită împrăştie blagoslovenia ferecată în fumul de tămâie. Plânge pământul. Plânge codrul. Plânge ramura. Plâng eu. De ce taci? De ce taci când se topeşte în sufletul meu lumânarea vieţii? De ce taci când somnul întunecat mă-nvăluie în giulgiu-i cernit? De ce taci când chemarea ta blajină mi-ar deschide porţile zorilor?

De ce taci?

Nici nu mi-am dat seama că a înverzit iarba.

Valuri de lumină inundă ochiul uimit de strălucirea spicelor de grâu. Atâtea păsări. Atâtea triluri.

Atâta viaţă. Te îndepărtezi pe un drum peste care ninge cu petale. Porţi de argint se deschid înainte-ţi. Priveşti înapoi şi pecetluieşti, cu un sărut rece pe care îl port şi astăzi pe frunte, o făgăduială.

Apoi, în visul meu, te văd în grădina cu trandafiri.

Când eram mică şi mă certam cu ai mei din diverse motive lipsite de importanţă acum, mă închideam în camera mea şi, cuprinsă de furie, îmi spuneam că nu sunt copilul lor, că fusesem schimbată din greşeală în maternitate sau că, în realitate, mă găsiseră într-o cutie lângă tomberon

şi n-avuseseră curajul să-mi spună. Dar aveam ochii tatii, pometii maică-mii şi ţâţele bunică-mii. La naiba, nu putea fi invers!

Când am pierdut pentru prima dată pe cineva drag, adică pe bunica, cele trei zile cât a ţinut priveghiul nu am făcut altceva decât să o ţin de mână. Pe-atunci credeam în Dumnezeu şi eram convinsă că moartea ei era o situaţie medicală temporară, iar eu nu trebuia să-i dau drumul, căci Dumnezeu o va ajuta să îmi dea de veste printr-o strângere de mână. Mâinile ei erau reci. Aspre şi reci. Îmi e dor de mâinile ei.

Prima amintire o am de pe la şase ani. Sau cel puţin de la vârsta la care memoria e pe picioarele ei. Mi-a cuprins faţa între palme şi m-a sărutat pe frunte. Ai mâinile aspre şi mă zgârii, i-am zis strâmbând din nas. Nu mi-a răspuns. Dar ochii i s-au umplut cu lacrimi. Mâinile alea care îmi puneau pe masă pâine sau mămăligă, îmi creşteau vacă pentru lapte, găini pentru ouă, oi pentru ciorapi din lână, mâinile alea care nu se odihneau decât atunci când ea dormea, mâinile alea pe care ar fi trebuit să le sărut în fiecare dintre puţinele seri pe care le petreceam lângă ea, mâinile alea crăpate de muncă îndrăzniseră să îmi supere pielea de copil de oraş. Tata asistase la întreaga scenă. Şi el avea ochii în lacrimi, l-a sărutat mâinile şi ne-am urcat în maşină. Nu mi-a vorbit

tot drumul până acasă.

— Eşti supărat pe mine? l-am întrebat seara înainte să merg la culcare.

— Nu. Doar dezamăgit.

— Îmi spui de ce?

Nu mi-a răspuns. M-am închis în camera mea şi am plâns. Aş fi preferat să ţipe, să mă certe, să îmi dea chiar şi o palmă, aş fi ales orice m-ar fi ajutat să stau supărată pe el, şi nu pe propria mea greşeală. Dar nu o făcea niciodată. Nu îmi spunea niciodată că era supărat pe mine, dar îmi spunea deseori că era dezamăgit. Mai târziu am aflat de ce. *Pentru că supărarea ţine de orgoliu. Dezamăgirea ţine de suflet.*

Aşadar, trei zile nu m-am dezlipit de mâinile pe care le sărutasem de nenumărate ori de-atunci. Refuzam să dorm. Eram atât de obosită, încât aţipeam pe scaun şi tresăream de teama de a nu pierde semnul pe care eram sigură că urma să îl primesc. Dar care n-a venit vreodată. După înmormântare, eram atât de obosită încât am adormit în lenjeria în care ea îşi dăduse ultima. suflare. Nu eram pregătită să accept faptul că nu mai era, că nu o voi mai vedea sau auzi vreodată decât în gând sau în vis. Ai mei, speriaţi fiind de gestul meu, mi-au făcut un scandal monstru. Mi-am pus perna pe cap şi i-am ignorat. Au încercat să mă dea cu forţa jos din pat, am urlat că voi face

plângere la protecţia copilului pentru rele tratamente aplicate minorului – auzisem expresia asta cândva la radio – şi m-au lăsat în pace.

Doi ani mai târziu, l-am pierdut şi pe bunicul. Doi ani în care am privit neputincioşi cum se prăpădea fără bunica, refuzând să mănânce, să se odihnească, să se spele. Şi-a găsit refugiul în alcool, gândurile au început să i se întunece, raţiunea a început să îl părăsească. Vorbea rar, ne răspundea laconic la întrebări, iar când o făcea părea mai degrabă un monolog; singurul dialog pe care îl avea era cu Dumnezeu, pe care era supărat. Când s-a stins, trei zile am stat lângă el şi nu am făcut altceva decât să îl fixez cu privirea. Nu-mi amintesc dacă sau cât am plâns. Dar în sinea mea zâmbeam. La un moment dat, profitând de un moment în care am crezut că sunt singură, m-am furişat şi i-am făcut testul cu oglinda. Îmi spuneam că şi-a înscenat moartea, că totul era o conspiraţie de proporţii pe care nu reuşeam să le înţeleg, că viaţa de om de la ţară fusese un scenariu de acoperire, căci, în realitate, el era un agent secret care şi-a injectat o soluţie ce i-a făcut pulsul insesizabil timp de trei zile, după care a ieşit din mormânt asemenea lui Lazăr, iar acum stătea pe un şezlong, la soare, cu o bere brobonată alături. Dar de ce nu mi-ar fi spus şi mie? Adică nu-mi place berea, dar la un cocktail

cu umbreluţă n-aş fi zis pas.

Am pierdut oameni care m-au crescut, oameni pe care i-am iubit, oameni care m-au iubit. Şi de fiecare dată am fost convinsă că i-am îngropat de vii. Căci am îngropat, alături de ei, bucăţi din sufletul meu în care nu aveau cum să moară vreodată. Noaptea visam cum mergeam la mormântul lor şi, cu mâinile goale, dădeam la o parte pământul încercând să-i salvez. Plângeam, căci asta făcea ca lacrimile mele să facă pământul mai moale. Îi dezgropam. Dar nu îi recunoşteam. Aveau feţele schimonosite, pământ în gură şi în ochi, mâinile încleştate. Mereu ajungeam prea târziu. Aşezam pământul la loc odată cu bucăţi de degete care refuzaseră să accepte că era prea târziu. De fiecare dată acelaşi vis. Nu, nu sunt nebună. Nu văd sunete. Nu aud culori. Deşi aşa au crezut cu toţii când mama le-a povestit scena cu oglinda şi mi-a strecurat o doză de calmant într-un ceai de muşeţel. E doar felul meu de a gestiona dramele. Uneori, viaţa mi se pare atât de ironică şi moartea atât de meschină, încât nu le pot înfrunta decât transformându-mă într-un personaj dintr-un film al cărui scenariu ajunge mereu la mine cu o zi întârziere. Ziua aia e dureroasă. Căci trebuie să accept să trăiesc cu mine.

Cel mai sigur lucru este că vei muri. Cel mai nesigur lucru este când. Ştii cum îmi imaginez eu

viaţa şi moartea? Ca doi colecţionari capricioşi care beau Absinthe şi mizează irațional, iar noi suntem doar o monedă de schimb între ei doi.

*

N-am avut niciodată un plan despre ce-aş fi vrut să mă fac când voi fi mare, despre cum aş fi vrut să fie viaţa mea, dar ştiu că visam să o trăiesc împreună cu un tip interesant. Nu neapărat frumos, nu neapărat înalt, nu neapărat bogat, dar neapărat interesant. Adică amuzant, cu sarcasmul la purtător, cu farmecul ăla aparte pe care îl are un bărbat care poate n-a citit prea multe cărţi, dar a deschis fix la pagina din care i-aş fi dat eu testare. Dar, cum nu prea ieşeam din casă şi nu îmi plăcea să socializez, la debutul în ale iubirii mă îndrăgosteam de iubiţii prietenelor mele. Îmi era mai comod – ca un fel de „meniul zilei social" care mă scutea de efortul selecţiei.

Totul a început în copilărie când m-am îndepărtat de două prietene – din cele trei pe care le aveam – pentru că îmi plăceau iubiţii lor. Bine, a se nota că – pe vremea aia – a avea iubit însemna că te vedeai cu el în curtea şcolii, seara, după ce terminai temele, mâncaţi o pungă cu pufuleţi, îţi lua un suc de la dozator şi vă pupaţi la plecare pitiţi după vreo dubă din parcare. Ferească Sfântul să fie altfel, să te vadă vecinele comuniste şi să te trezeşti la paişpe ani cu renumele de curva

cartierului! Nu era cazul meu. Să am iubit, zic. În plus, în rarele cazuri în care mi-a plăcut un puştan, am ales să mă pup cu el în scara vreunui bloc. Era mai simplu pe vremea aia. Căci nu exista interfon.

Timpul a trecut. Ani crezut că a fost doar o fază prin care trece toată lumea. Deşi, ce-i drept, nici prietene nu prea mi-am mai făcut. Îmi păstrasem o singură prietenă, Aura, cu care mi-am petrecut şi primii ani de liceu. În realitate, ea mă păstrase pe mine. Aura era o puştoaică exotică, o tipă cu sâni mari, păr lung şi negru, ochi de chinezoaică şi buze groase, dezinvoltă, care ştia să profite de propria-i sexualitate, o tipă care ieşea în evidenţă în orice mulţime ai fi aşezat-o. Spre deosebire de mine. Eu eram low profile, ea not so much. Ajunsesem să ţin la ea. Nu aş putea spune exact de ce. Cred că pe alocuri mă simţeam atrasă de ea, deşi, în cea mai mare parte a timpului pe care îl petreceam împreună, comportamentul ei mă enerva. Găseam ridicolă nevoia ei de atenţie, de afirmare, de confirmare. Dar deveniserăm ca două surori. Dormeam împreună, fie la mine acasă, fie la ea, ne împrumutam bani, lucruri, dar nicicând comportamente.

Deşi nu ducea lipsă de simpatizanţi, lucru pe care începuse să-l sublinieze constant ori de câte ori făcea referire la modul general în care eu mă

prezentam în societate concluzionând cu infatuare: *Dacă te-ai îngriji mai mult, te-ar căuta şi pe tine alţii mai răsăriţi decât ăla de la electromecanică,* iar eu rămâneam mereu ca emoticonul ăla cu degetele pe barbă gândind: *Pe bune, dacă pot găsi măcar un singur loc în care aş vrea să mă caute,* în fine, cum spuneam, deşi era mereu înconjurată de admiratori, din nu ştiu ce motiv începuse să-şi petreacă timpul cu un tip care era cu vreo zece ani mai mare decât noi. Acum, ştiu că nu-i frumos să jignesc oamenii, dar tipul ăsta era hidos. Adică aşa l-am văzut eu la vârsta aia şi, spre norocul meu, doar la vârsta aia. Ăsta devenise un fel de al treilea membru al cuplului nostru, adică eram un fel de triulă, dacă threesome ar avea corespondent în limba română. Părinţii ei călătoreau mult, ea era mai mereu singură acasă. De-asta, o perioadă, mi-am petrecut serile la ea făcând teme şi privind filme. Până a apărut în peisaj acest personaj. Nu, nu se culca cu el. Doar îl folosea. Ca să înţelegi mai bine, într-o zi îi venise ciclul şi n-a avut chef să vină la cursuri. Aşa că, după ce am terminat orele, am trecut pe la ea să văd ce face. Am intrat ca la mine acasă, cum deja făceam de ceva timp, şi, când am ajuns în sufragerie, l-am văzut p-ăsta făcându-i unghiile de la picioare. Scena m-a şocat şi m-a dezgustat în aceeaşi măsură. După ce a

terminat, ea l-a trimis să ne cumpere ceva de mâncare.

— Eşti conştientă de faptul că te iubeşte?

— Evident! Altfel de ce mi-ar fi făcut unghiile?

— De ce ţi-a făcut unghiile?

— Pentru că mă iubeşte. Şi pentru că mi-a venit ciclul şi mi-e greu să mă aplec.

Cred că atunci mi-am dat seama de puterea pe care o femeie frumoasă o poate avea asupra unui bărbat urât. Sincer, de multe ori îi priveam şi nu reuşeam să îmi conturez o imagine clară asupra naturii relaţiei lor. Uneori păreau cele mai bune prietene, când el îi împletea părul şi ea se plângea că i s-au despicat vârfurile, alteori îmi părea că surprind în privirea lui sclipirea maniacului care, după ce pleacă de la ea, merge acasă şi spoieşte pereţii din baie. Nici până azi nu ştiu care a fost natura prieteniei lor. N-am înţeles-o, n-am acceptat-o, n-am trăit-o.

După experienţa trăită cu Aura, m-am închis în camera mea, în mintea mea, în lumea mea, a muzicii, a cărţilor, a filmelor. Nu-mi găseam locul afară printre oameni. Am crezut că am depăşit faza cu îndrăgosteala nepotrivită. Până am intrat la facultate împreună cu Elena. Şi cu ea fusesem colegă de clasă în liceu, stabiliserăm de comun acord că Aura are un caracter incompatibil cu al meu, dăduserăm împreună la aceeaşi facultate, şi

uite-aşa ea devenise, între timp, prietena mea cea mai bună. Doar că după câteva luni, eu m-am îndrăgostit de iubitul ei care, în viziunea mea, era copia fidelă a lui Victor Petrini. Acelaşi caracter trufaş, aceeaşi întruchipare a idealismului tragic, acelaşi inadaptat. Teo, căci aşa îl chema, părea un puştan la înfăţişare, genul ăla de băiat care nu ziceai să se fi bărbierit vreodată, nu aducea cu un student în anul doi la Drept, ci mai degrabă cu visătorul dintr-un boy-band. Genul Nick Carter pentru ăştia care v-aţi născut odată cu mine, genul oricare One Direction pentru ăştia care nu. Per ansamblu, un tip plăcut. Elena era mult sub nivelul lui de cultură, ca şi mine de altfel, iar relaţia dintre ei decurgea perfect tocmai pentru că ea îl asculta mereu cu gura căscată, alimentând în el sentimentul de infatuare pe care, dacă nu o afişezi, degeaba l-ai citit pe Nietzsche sau Kaflka. Asistam ca un intrus la gesturile de afecţiune la care eram părtaşă prin întovărăşire şi nu de puţine ori mi se rupea filmul când mă imaginam în locul ei. Seara ajungeam acasă şi mă satisfăceam cu gândul la el. Simţeam că mă îndrăgostisem de el, dar n-am făcut nimic în privinţa asta. Iar faptul că, mai târziu, ea mi-a povestit cum uneori o tratează cu bădărănie, iar alteori geme nejustificat în pat, asta m-a făcut să mă sustrag uşor-uşor din acel triunghi pe care îl creasem fără ştiinţa

vreunuia dintre eroii principali. Deci, iubirea mea pentru el era la fel de superficială ca orgasmele pe care mi le dădeam singură. Ce-i drept, la început, şi eu îl ascultam pe Teo cu fascinaţie ori de câte ori ne întâlneam, dar cu timpul începuse să mă enerveze sclipirea de grandomanie pe care o citeam în ochii lui ca răspuns la admiraţia mea. Nu de puţine ori el venea cu vreo paralelă între dialogurile socratice şi altercaţia pe care Elena o avusese cu croitoreasa care îi greşise rochia, şi în tot acest timp eu nu puteam gândi decât *Care-i faza cu gemetele nejustificate?!*

Am început să mă îndepărtez de ei ca şi cuplu. Apoi m-am îndepărtat şi de ea ca prietenă. Am rămas colege, mai făceam schimb de câte un curs, mai făceam câte o glumă când ne sincronizam vezicile. Ani mai târziu, ne-am revăzut întâmplător. M-a invitat la o cafea şi mi-a povestit că se despărţiseră. O înşelase. De mai multe ori. Nu mi-a părut rău. Că s-au despărţit, zic. Cred că în sinea mea eram invidioasă. Ea era o tipă frumoasă, înaltă, constituţie osoasă, sâni perfecţi, genul ăla de femeie care nu are nevoie să meargă la sală, căci a născut-o mă-sa gata fermă pe toate părţile. Dar nu se potrivea cu un tip atât de complicat. Nu ar fi ştiut ce să facă cu el. Un tip complicat trebuie să te facă să îţi doreşti să te complici şi tu. Trebuie să fie o provocare.

Provocarea de a te autodepăşi, de a-l depăşi, de a deveni ceva ce ceilalţi ar înţelege cu greu. Tocmai faptul de a fi complicat stârneşte mister. Oamenii misterioşi emană atracţie. Oamenii uşor de înţeles sunt lăsaţi deoparte ca un rebus dezlegat. Eu nu sunt o tipă complicată.

După întâmplarea – de fapt neîntâmplată – cu Teo, m-am închis din nou în lumea mea. Nu-mi mai plăceau oamenii. În realitate, nu-mi plăcuseră niciodată. Nu mai aveam nicio prietenă, pe Sorin îl expediase maică-sa la ţară că n-avea niciun gând de facultate şi nu făcea altceva decât să fumeze şi să asculte manele toată ziua, ai mei aveau şi ei problemele lor la care nu era intenţia mea să mă adaug. Din nou.

Ieşeam rar din casă, cât să merg la cursuri, la bibliotecă sau să-l rog de domnul de la chioşcul de ziare să-mi comande vreo casetă cu trupa mea preferată. Nu mai aveam nevoie de nimeni şi de nimic. Stăteam în casă, ascultam muzică şi scriam. În lumea mea, eram un artist şi mă respectam ca atare.

În al treilea an de facultate, eram un dezastru, începusem să am din ce în ce mai multe coşmaruri, coşmaruri pe care le purtam cu mine încă din adolescenţă. Refuzam să mai adorm, căci mi-era teamă de ele. Refuzam să mai ies din casă, căci eram prea obosită. Aş fi vrut să merg prin

parc, să mă plimb, să ascult păsările cântând, să îmi amintesc cum miroase căldura, oraşul, patiseria de la colţ. Însă nu reuşeam. Starea de apatie îmi devenise cea mai bună prietenă. Nu făceam niciun pas fără să mă consult cu ea.

— Fac un duş azi?

— Nu, oricum nu pleci nicăieri.

— Fac ceva cumpărături azi?

— Nu, mai e nişte brânză în frigider şi un colţ de pâine într-o pungă.

— Ies din casă azi?

— Nu, afară sunt oameni – grăbiţi, agitaţi, oameni cu un scop. Nu-ţi plac oamenii şi nici n-ai un scop!

Ca să fie tabloul complet, reîncepuseră şi certurile cu mama. Ajungea acasă obosită după serviciu şi mă găsea tot în pat – în acelaşi loc în care mă lăsase dimineaţa, în aceleaşi haine, cu acelaşi păr neîngrijit, cu aceiaşi ochi nedormiţi. Cred că mai miroseam şi urât. Şi începea să trântească lucruri şi reproşuri. *Puteai măcar să bagi aspiratorul şi să ştergi praful ăsta, dacă tot ţi-a fost lene să cobori să cumperi nişte legume şi să pui de-o ciorbă! Crezi că mie şi lui taică-tău ne-ar strica să găsim ceva cald de mâncare când ajungem acasă?* Pentru ea, starea mea era simplu de catalogat: lene.

Zilele, certurile, reproşurile păreau a se

repeta. Până într-o zi când a venit acasă şi m-a găsit în bucătărie. Mestecam într-un sos de roşii şi în cuptor se rumenea un pui. Eram în haine de stradă, îmi prinsesem părul într-o coadă împletită, îmi dădusem cu rimel şi ruj şi miroseam a parfum. Am întâmpinat-o zâmbind.

— Am uitat să cumpăr pâine. Sper că ai luat tu.

— Mi-a zâmbit înapoi. Cumpărase pâine.

— Stai să mănânci cu noi?

— Nu. Am mâncat mai devreme o plăcintă, la facultate, şi nu mi-e foame încă.

Am lăsat-o să termine de gătit şi m-am întors în camera mea. Mi-am dat jos masca. Am aruncat la loc în şifonier hainele de stradă şi mi-am pus pe mine pijamalele pe care le dădusem jos cu o oră în urmă. Nu ieşisem din casă. Nici nu mâncasem. Şi tot ce gătisem găsisem în frigider. Dar alesesem soluţia asta căci mi se făcuse din nou frică. Nu de ea, ci de certuri, de ton ridicat, de învinuiri, de negocieri neloiale care îmi amplificau starea de nelinişte şi îmi făceau corpul să tremure ore întregi după. O să îţi povestesc imediat de ce.

Aveam 16 ani. Eram la liceu, perioadă pe care am urât-o din tot sufletul. Nu-mi plăceau colegii, nu-mi plăceau pauzele dintre ore când ieşeau cu toţii pe coridor şi răcneau ca nişte băştinaşi coborâţi din bananier, nu-mi plăceau fetele care se

aranjau de parcă ar fi fost în competiţie cu o trapezistă de la circ, nu-mi plăceau profesorii care catalogau întreaga clasă drept una de imbecili din cauza câtorva idioţi care se simţeau rebeli şi vandalizau tot ce le ieşea în cale; nu-mi plăcea că aproape doi ani a trebuit să-l văd zilnic pe cel care-a fost primul ce mi-a dat jos tricoul şi mi-a sărutat sânii. La el acasă. La el în cameră. Cu ai lui în camera alăturată. Ne-am fâstâcit amândoi, am roşit amândoi. Eu – pentru că mă gâdilam, el – pentru că se aştepta să am ţâţele mai mari.

— Nu sunt complet dezvoltate încă, i-am zis zâmbind în vreme ce mi le acopeream fără nicio dificultate cu palmele.

— Cum nu?! Fetele se dezvoltă până la 16 ani. Eu aşa ştiu. Deci asta ar cam fi forma finală.

— Băi, da' vă-nvaţă ăştia la electromecanică, nu glumă!

N-a gustat ironia mea. A doua zi ştia tot liceul că m-a futut şi că am ţâţele mici. Nu m-a deranjat faptul că a minţit, că-s atâtea cazuri în care nu ştiu ambii parteneri că s-au futut sau că-s într-o relaţie. M-a deranjat faptul că a spus adevărul. Iar adevărul era că aveam ţâţele mici. Adică măcar în privinţa asta să fi fost discret. Da, acum pot face haz de necaz şi-ţi pot povesti cu detaşată ironie întâmplarea asta. Însă atunci n-am trăit-o aşa. În fiecare zi ajungeam cu întârziere la primul curs ca

să nu mai întâlnesc pe coridor ţipenie de adolescent cu hormoni agitaţi şi aluzii leşinate, nu mai ieşeam în nicio pauză, până şi la wc îmi ceream voie în timpul orelor, iar la sfârşitul zilei trăgeam de timp cât puteam pentru a pleca ultima. Aş fi vrut să mă mut la altă şcoală. Pe lângă împletirea între scârbă, furie şi panică pe care o resimţeam, începusem să descopăr tot felul de noi reacţii fiziologice. Noaptea adormeam cât mai târziu, căci nu voiam să vină dimineaţa şi să merg la şcoală. Dimineaţa mă trezeam şi mergeam să vomit amintindu-mi că trebuie să merg la şcoală. Începusem să iau note mici. Asta mă făcea să nu mai am poftă de mâncare. Lucru care m-a ajutat. Căci nu mai aveam ce să vomit. Slăbisem foarte mult în al doilea semestru, deci situaţia avea până la urmă un silver-lining, în ciuda faptului că-mi era din ce în ce mai greu să mă ţin pe picioare şi mergeam mai mult sprijinită de pereţi. Asta când eram singură. Când erau ai mei acasă, storceam şi ultima picătură de energie pentru a părea normală. Apoi zăceam.

Venise vara. Venise vacanţa. Eu ajunsesem la vreo patruzeci de kilograme, lucru pe care reuşisem să îl ascund foarte bine de ai mei care nu mă vedeau niciodată dezbrăcată. Că, na, de ce m-ar fi văzut? Doar că, odată cu vara, venise căldura şi nu mai puteam purta la nesfârşit haine largi,

mâneci lungi şi pijamale la fel, cum făcusem în ultimele luni. Şi nici nu mai puteam refuza la nesfârşit ocaziile de socializare care se iveau în acest anotimp, cum făcusem în ultimele luni.

Mătuşa din partea maică-mii i ne invitase la un grătar la curte. Refuzasem de câteva ori, până când mama mi-a aruncat o privire plină de dispreţ. *Mă faci de râs! Parcă am crescut o sălbatică!* în cele din urmă, am acceptat.

Am mers în camera mea să mă pregătesc pentru ieşire. Am scos un teanc micuţ de bluze, maiouri, tricouri şi l-am aşezat pe jos. Şi cum stăteam eu în sutien – descoperisem push-up-ul şi fusesem mai fericită decât dependenţii de fast-food când se deschide vreun McDonald’s prin ţară – şi răscoleam mormanul de haine ca într-un târg second-hand, mama intră fără să bată la uşă. Ca de obicei.

M-a privit şi a înnebunit. M-a prins de braţ şi m-a smucit de jos.

— Tu eşti conştientă de cum arăţi?

— Acum sau în general? Adică am şi zile mai bune.

— Nu-mi arde de ironiile tale, mi-a zis şi m-a împins în faţa oglinzii suspendate pe mobila veche din camera mea. Uită-te la tine! Arăţi groaznic, eşti numai piele şi os!

— Am şi un pic de celulită pe buci, e

nedreaptă discriminarea!

Pentru un moment, am avut impresia că mă va lovi. Faţa îi era exagerat de roşie, îi tremura bărbia pe care încerca să o controleze încleştându-şi maxilarul, ochii îi erau congestionaţi. Dar s-a lăsat să alunece pe pat şi a oftat adânc. Nicio clipă nu şi-a dezlipit privirea de pe mine.

— Cu ce ţi-am greşit?

— De ce crezi că e despre tine?

— Atunci cu ce ţi-a greşit taică-tău?

Am zâmbit, mi-am coborât privirea şi mi-am clătinat capul ca atunci când îţi dai seama că orice ai spune ar fi doar o risipă de timp şi cuvinte. Şi alegi să taci. Adică gestul ăla care se confundă atât de uşor cu *oricum nu te-ar duce capul să înţelegi, aşa că ce rost are?* Exact asta a înţeles ea şi atitudinea ei s-a schimbat rapid.

— Te rog să mănânci!

— Nu mi-e foame!

— O să-ţi vină când o să vezi mâncarea, spune-mi ce vrei să-ţi pregătesc.

— Dar nu mi-e foame!

— Ai două opţiuni: fie mănânci, fie te duc la spital.

— Cum să mă duci la spital?

— Eu sunt responsabilă pentru tine. Eşti minoră. Te voi duce la spital, te vor interna şi te

vor ţine pe perfuzii. Le voi spune că ai tulburări de comportament şi voi cere să te închidă într-o rezervă.

Îmi prezenta scenariul ăsta cu un calm care m-a făcut să mă şi văd între patru pereţi scorojiţi, zăcând într-o lenjerie îngălbenită mirosind a hipoclorit, conectată la o perfuzie legănându-se pe un suport ruginit. Vedeam şi gratii la uşă şi la fereastră. Deci nicio portiţă de scăpare. Dintotdeauna, când noi două ne-am aflat la masa negocierilor, ea a mizat pe lucrurile de care mie îmi era frică. La fel a procedat şi în ziua aia.

— Asta dacă nu e deja prea târziu şi nu ţi-ai făcut singură un rău ireparabil. Acum că mă uit mai bine la tine, îmi pare că eşti lividă şi parcă ţi-a căzut şi părul. Vor urma dinţii. Dar e alegerea ta. Fie mănânci, fie te aştept cu bagajul la uşă. Ar trebui să apreciezi că te las să ţi-l faci singură şi să-ţi pui lucrurile preferate.

S-a ridicat de pe pat şi a ieşit din cameră. Eu am rămas în faţa oglinzii numărându-mi firele de păr.

După zece minute, am ieşit şi i-am cerut o porţie de cartofi prăjiţi.

La scurt timp după întâmplarea asta, tata a aflat că are o boală incurabilă. El a reacţionat mai bine decât mine. A mers la un psiholog şi şi-a recunoscut slăbiciunea. I s-au prescris pastile care

să-l ajute să-şi controleze atacurile de panică. Habar n-avea că le împărţea cu mine, numai că eu nu le luam cu apă. Perioada aia încă e neclară în memorie. Nu-mi amintesc decât că am absolvit liceul şi mi-am sărbătorit marea realizare cu prietenii mei cei mai buni – pastilele şi alcoolul. Asta devenise realitatea mea. Înfricoşătoare şi totuşi fascinantă, morbidă şi totuşi vie.

*

În ultimul an de facultate, m-am îndrăgostit. Adică aşa am numit eu comportamentul obsesiv pe care l-am avut timp de aproape un an, ca o completare a drumului spre autodistrugere pe care mi-l alesesem singură de mult timp. Vlad era un tip cu care nu aveam absolut nimic în comun, în afara faptului că amândoi inspiram oxigen şi expiram dioxid de carbon, un tip care provenea dintr-un mediu în care eu mă simţeam ca un rocker vegetarian ateu invitat la o petrecere cu „ceva care a avut rinichi” la proţap, ascultând muzică lăutărească într-un foişor decorat cu icoane. Nu ştiu ce căcat ar fi căutat un rocker într-un astfel de decor, dar eu eram acolo pentru că Vlad se purta nemaipomenit cu mine. În cea mai mare parte a timpului. Atât de nemaipomenit, încât, în cele câteva luni cât am fost împreună, nici nu s-a culcat cu mine. Eu nu prea voiam, el nu prea cerea.

Îi cunoscusem părinţii în cele câteva seri pe care le petrecusem la el. Mama lui fusese prostituată. Asumată. Cu banii pe care reuşise să îi pună deoparte, îşi deschisese un butic din care îl întreţinea pe tatăl lui care era şi şomer, şi alcoolic, un tip foarte simpatic, de altfel. Când l-am întâlnit pentru prima dată mi-a zis: *Eu, dacă eram atât de frumoasă şi de citită ca tine, m-aş fi făcut curvă. Toată tinereţea asta aş fi făcut. Aş fi strâns bani şi n-aş fi avut nicio grijă la bătrâneţe. Şi nu mi-o lua în nume de rău, că, şi dacă aş fi avut o fată, tot sfatul ăsta i l-aş fi dat. Nu ştiam niciodată cum să reacţionez când era prin preajmă. Cu ce se ocupa Vlad? Nici asta nu ştiam. Eu nu întrebam, el nu spunea. Ar fi putut fi relaţia ideală.*

Într-o seară, cum stăteam noi la el acasă şi priveam un film, îl sună cineva să meargă în discotecă (arhaism pentru club). El voia să meargă, eu nu suportam discotecile. Mai fusesem o singură dată şi-mi petrecusem toată noaptea încercând să-mi controlez claustrofobia care-şi împărţea pumni cu demofobia. În plus, eram îmbrăcată de parcă fugisem de acasă cu banii de sifon şi nu aveam chef să merg acasă, să fac zgomot, să îi trezesc pe ai mei, să le spun unde mă duc, cu cine, când mă întorc. *Mergi aşa,* îmi zice, *nu vom sta mult.* Am strâmbat din nas gândindu-mă la toate outfit-urile pe care le voi întâlni pe

acolo, dar în final am acceptat. Îl mai ţii minte pe rockerul de mai sus? Hai să-l îmbrăcăm şi-ntr-un tricou roz pe care scrie cu paiete *I'm a pretty little princess.* Deci, să-ţi reamintesc că eu ieşisem din casă să merg la un tip, care se presupunea a fi iubitul meu, să privim un film. La propriu. Fără alte intenţii. Adică eram îmbrăcată într-o pereche de blugi largi, comozi, cu un pulover cu guler, că mă cam încerca o răceală, încălţată cu nişte ghete jerpelite, d-astea de ieşit prin cartier. Aşa am mers eu în discotecă. Pe lângă el, care era un tip mult mai înalt decât mine, cu un corp bine lucrat, care purta numai haine de firmă combinate cu bun gust, eu păream o rudă îndepărtată de la ţară. Nicicând nu m-am simţit mai penibil! Bine, nu o lua de bună – aşa zic de fiecare dată, de parc-ar fi o provocare.

Hai să-ţi descriu rapid decorul: masă închiriată la etaj, în colţul VIP, musculoşi în tricouri mulate mirosind a parfumuri scumpe, pe masă înşirate sticle de alcool care costau mai mult decât câştiga tata într-o lună, ţipe superbe în blugi skinny, pe tocuri şi cu buricul la vedere, mirosind a parfumuri şi mai scumpe. Asta era masa la care stăteam eu, cu ghetele mele jerpelite şi puloverul meu cu guler, că mă cam încerca o răceală. Ştii senzaţia aia pe care o ai când te duci la o nuntă la care te trimite maică-ta pentru că o colegă a ei a

invitat-o pe ea, dar ea n-are chef să meargă, şi-ţi bagă pe gât pastila că *trebuie să strângi şi tu oameni că poate te-o lua şi pe tine unu' vreodată,* şi tu te duci, şi nu cunoşti pe nimeni, şi stai la masă şi zâmbeşti ca proasta la p… dentist? Eh, asta eram eu. Doar că nu zâmbeam. Vlad încerca să-mi acorde câte o fărâmă de atenţie printre râsete şi conversaţii cu prietenii lui. Dar îi reuşea la fel de bine cum îmi reuşea mie faza cu zâmbetul.

La un moment dat, am văzut plimbând de la unul la altul ceva ce eu n-am încercat vreodată. Lăsând la o parte câteva aspecte legate de igienă, care mi-au venit instinctiv în minte, mirosul fumului mi s-a părut greu de suportat. Când rândul a ajuns la mine, am refuzat cu înverşunarea unui activist pentru drepturile animalelor care priveşte lansarea colecţiilor de toamnă la Paris. Adică *Piei, Satană, piei!* Cred că ăla a fost momentul în care şi Vlad a conştientizat cât de diferite erau lumile noastre, cât de out of place eram eu în decorul lui, ca o hartă a ţării într-o expoziţie de pictură abstractă. S-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă vreau să-mi cheme un taxi care să mă ducă acasă. Nu am reuşit să răspund în cuvinte, dar cred că am avut în privire sclipirea suporterului român când s-a calificat România la European după opt ani. M-a condus la

taxi, mi-a dat bani să plătesc cursa şi m-a sărutat. Money first, of course! în seara aia, totul s-a terminat pentru el. În seara aia, totul a început pentru mine.

Ziua următoare, am fost foarte fericită că nu m-a sunat. Ziua de după, am fost fericită că nu m-a sunat. A treia zi, eram supărată că nu m-a sunat. Adică cum? Aşa se încheie relaţiile? Fără niciun cuvânt? în plus, nu era vorba despre o relaţie oarecare, adică da, era una disfuncţională, dar cu mine! Unde mai putea găsi el, în lumea lui, pe cineva ca mine?!

După câteva zile, l-am sunat eu. Nu mi-a răspuns. Nici nu m-a sunat înapoi. Pentru orice persoană matură, stabilă, conştientă de diferenţele mai mult decât evidente, eliberată dintr-un context care nu ar fi avut niciun viitor, concluzia ar fi fost una clară. Eu nu eram acea persoană.

Începeam să simt că îl iubeam, că, în realitate, îl iubisem dintotdeauna. Mă rog, dacă dintotdeauna ar fi fost sinonim cu şase luni. L-am mai sunat de câteva ori. Tot fără răspuns. Cu fiecare zi ce trecea, începeam să îi simt tot mai mult lipsa. L-am zărit de câteva ori pe stradă în compania aceloraşi prieteni. Tot de atâtea ori s-a făcut că nu mă vede. Fiind timidă şi laşă, nu am îndrăznit să îl abordez. Mi-am spus că poate e

puţin supărat şi că, după ce îi voi acorda răgazul de care are nevoie, îşi va da seama că nu va putea trăi fără mine. Până atunci, însă, simţeam nevoia să aflu cum îi merge, să ştiu pe unde şi cu cine umblă; începusem să ţin o oarecare contabilitate a femeilor cu care îl vedeam, pentru a evidenţia femeile în compania cărora îl zăream mai mult de o singură dată. Pentru mine, ele reprezentau un pericol. Îmi îmbolnăvisem mintea cu idei de natură tâmpă şi devenisem, fără să-mi dau seama, ridicolă. Adoptasem chiar şi o scuză pentru a mă justifica: iubirea te face ridicol. Iubirea face din clarvăzător – orb, din înţelept – idiot, din infatuat – ridicol. Iubire, pe naiba! Mă copleşise un sentiment de insultă prin abandon pe care nu ştiam cum să îl cataloghez altfel, căci era pentru prima dată când îl întâlneam.

Aveam zile la rând în care eram furioasă. Furioasă că tipul ăsta, care se învârtea în cercuri sociale dominate de superficialitate, promiscuitate, frivolitate, înconjurat de oameni cu profunzimea sufletească a unui banc cu blonde, tipul ăsta nu îşi dădea seama cât de preţioasă eram! Simţeam cum îmi nega superputerea de a-l salva din lumea lui şi a-l aduce într-o lume în care existau şi alte femei decât cele dispuse să se dea chiar şi pentru o ţigară.

Din nou, nu mai socializam. Mergeam la

cursuri, unde făceam mai mult act de prezenţă, şi atât. Sporadic, îl mai sunam. Fără răspuns. De ceva timp, renunţasem să mai atentez la pastilele tatii, deşi perioada de sevraj fusese îngrozitoare. Zăceam. Nu puteam funcţiona pe niciun plan. Mă dureau oasele, muşchii, mă strângea pielea, capul era prea greu de purtat pe verticală. Pentru a-i linişti pe ai mei, îngrijoraţi că li se prăpădeşte singurul copil, inventasem o gripă nenorocită. Între aspirină, carmol, durerile care nu mă lăsau să dorm sau să gândesc şi supa caldă cu care mă îndopa mama, îmi venea să muşc din castronul ăla cu flori colorate şi bordură aurie. De ce retrăiam toate astea? Pentru că m-am trezit într-o zi cu pastila mică, roz, în palmă. Ah, roz! Culoarea bezelelor! Manipulare de mare clasă pentru creier! Dar n-am luat-o. Am pus-o la loc în flacon şi am zâmbit bătându-mă singură pe umăr.

Luasem o decizie. Mă hotărâsem să îl arunc în hăul istoriei nemărturisite, acea istorie pe care mai degrabă refuzăm să ne-o amintim decât să o uităm cu adevărat, dar care nu influenţează mai puţin puternic sentimentele şi acţiunile noastre. Cu cât încercam mai mult să fac asta, cu atât îmi aminteam mai mult. Recapitulări zgomotoase îmi rulau prin minte ca nişte diapozitive zgâriate. Îmi aminteam cum, la început, mă amuzase şi mă ambiţionase ideea de a mă găsi în acelaşi context

cu un om ca el, tocmai pentru că acest lucru sfida logica oricărei aşteptări în ceea ce mă privea. Numai că amuzamentul începuse a se disipa după câteva săptămâni şi rămăsese doar ambiţia. Ambiţia de a nu eşua, de a nu mă da bătută, deşi se înfiripase în sufletul meu o mare dezamăgire. Perioada de tatonare se încheiase prea repede şi totul s-a îndreptat cu paşi rapizi spre obişnuinţă, învăţasem să accept obişnuinţa şi ideea că eram diferiţi.

Ziua, fiecare trăia în lumea lui; eu – în cea a activităţilor facultăţii, el – în lumea lui în care nu am reuşit să îmi găsesc locul. Nu aveam un cerc de prieteni comuni, tocmai pentru că eu nu aveam prieteni, dar el nu ştia asta, dar şi pentru că îi ghicisem destul de bine prietenii consideraţi intimi; el credea că ai mei sunt pretenţioşi, eu ştiam că ai lui sunt grosolani, ai mei civilizaţi cu stricteţe, ai lui libertini cu indulgenţă. Tocmai de-asta, prietenii au rămas un bun privat. Deşi lucrul ăsta fusese stabilit de la început, rămâneam totuşi uimită când îmi reproşa că îl exclud din ieşirile pe care le aveam cu prietenii mei, ieşiri pe care le inventam, acuzându-mă că mi-ar fi teamă să nu mă facă de râs. Cred că suferea de complexul Ştefan Gheorghidiu. Aş fi putut să dau curs măcar uneia dintre numeroasele invitaţii pe care mi le făceau colegii mei de facultate şi să îl aduc şi pe Vlad, dar

adevărul este că, în realitate, îmi era teamă să nu se facă singur de râs şi să nu încolţească în mintea mea comparaţii care să îi fie nefavorabile, căci, atât timp cât se afla singur în câmpul meu de analiză vizuală şi spirituală, eram mulţumită cu ceea ce exploram, la rândul meu, într-o manieră destul de superficială. Însă, aşezat faţă în faţă cu un alt bărbat, aceeaşi superficialitate ar fi stârnit în sufletul meu valuri de nemulţumiri şi aş fi uitat, poate, a-i acorda circumstanţele atenuante pe care le stabilisem ca o lege nescrisă. Ideea e că misterul, care odinioară îmi părea un stimulent, o provocare, se risipise uşor-uşor şi, odată demistificată, existenţa lui îmi părea banală. Wait! Cred că eu sufeream de complexul Ştefan Gheorghidiu. Da, ştiu, filosofam rău când eram mai mică! Noroc că, între timp, mi-a trecut. În fine, cu toate astea, ajunsesem cu timpul să mă obişnuiesc cu orizontul lui îngust, cu defectele lui. Luasem de bune cuvintele lui Camil Petrescu conform căruia iubirea e un proces de autosugestie. Dar nu numai iubirea. Eu cred că întreaga existenţă e un proces de autosugestie.

Ultima noastră interacţiune vreodată a fost una bizară. Trecuse foarte mult timp de când încetasem să îl mai sun, să mă mai intereseze ce mai face, să mai am măcar un vag impuls de a şti dacă mai trăieşte. Ne-am întâlnit întâmplător pe

stradă. Mi-a blocat calea şi mi-a vorbit pe un ton răstit.

— Înţeleg că ai ceva de spus! Te ascult!

Ce căcat?! După ce fus orar funcţiona mintea lui? Deschisese telefonul tocmai în ziua aia şi văzuse apelurile mele de acum nu ştiu câte luni? în plus, tonul lui m-a înfuriat mai mult decât eram conştientă că ar fi fost posibil şi, totodată, m-a blocat mental. Nu reuşeam nici măcar să adun o idee, cu atât mai puţin să o exprim.

— Vezi? Asta a fost şi va fi întotdeauna problema ta: mereu cauţi ceva, dar nu ştii ce cauţi, mereu vrei ceva, dar nu ştii să ceri! Spune-mi acum ce vrei!

Nu-mi spunea nimic nou. Întotdeauna am fost prea mândră să cer, prea nătângă să fur. Dar, doar nu era să recunosc asta în faţa lui!

— Hm, aş vrea o porţie de cartofi prăjiţi, că mi-e cam foame şi aş vrea să nu mai trăieşti în trecut. Refă-ți viaţa! Ce-a fost, a fost!

Capitolul 2

Trecuse o noapte şi uitasem să dorm.

Ascult cum zâmbeşte-n mine tristeţea. În calmul unei simfonii crepusculare îmi scald tălpile

în ţărâna unduind a moarte. Păreri bolnave tulbură a ochiului undă reflectând în trunchiurile oglinzilor sfărâmate pe pielea mea hibridul embrionar al patologicului.

Degete încleştate pe un ceasornic ce bate fiecare greşeală pe care am comis-o pe secundă şi zdruncină semantismului timpului ca substanţă externă.

Căci timpul bate lăuntric. Timpul bate în mine. Arcurile fluide ale gândului şerpuiesc printre scheletele unui a fi şi a nu fi. Ce sălăşluieşte oare între ele? Mi-e teamă încă să aflu. În spatele ferestrei închise mă întrepătrund cu tăcerea gazoasă ce se ridică din hieroglifele condeiului. Scrijelesc pe zeci de pagini versuri a căror denotaţie oscilează între ceva şi nimic. De ce? Numai scriind pot vedea ceea ce gândesc, căci undeva între prohibiţiile drept pavăză şi aroma eşecului pe care parcă o eman de fiecare dată când le nesocotesc, am pierdut curajul de a trăi ceea ce gândesc. Dincolo de azi, mi-e teamă de necunoscut. Dincolo de gând, mi-e teamă de cuvânt. Dincolo de trup, mi-e teamă de mâine. Mi-e teamă de reîncarnarea trecutului în prezent, gândului în amintire, cuvântului în enunţ gratuit.

Să fie oare himeric nudul pe care îl port sculptat în ţărâna sufletului?

Să fie oare plăsmuire zbuciumul cu care mă

lupt încercând să-mi clădesc o identitate? Seninul de ieri s-a metamorfozat într-o groasă perdea de pulbere în spatele căreia m-am ascuns paralizată de teamă. Mitul pocalului cu venin îmi fulgeră gândul obosit.

Trecuse o noapte şi uitasem să dorm.

Trecuse un veac şi uitasem să mor.

— Fată, io cre că mă-nsor!

— Păi ai cu cine?

— Ar fi vreo trei.

— Şi le iei pe toate?

— Păi se poate?

— Se poate. Da' pe alt continent.

— Şi e departe? Că mai are mama nişte găini şi tre' să am grijă de ele când pleacă ea la băi.

Introducing Sorin. În perioada lui de formare. Eu şi Sorin am copilărit împreună, la modul că eram vecini de bloc. Era foarte simplu să ştiu când Sorin era acasă, că urla maică-sa la el de se auzea până la mine-n cameră. Era foarte simplu să ştiu când Sorin era pe-afară, că urla maică-sa după el de se auzea-n tot cartierul.

La început, am crezut că Sorin e surd. Altfel de ce căcat ar fi urlat maică-sa în orice situaţie era el prezent? îl salutam în treacăt prin faţa blocului şi-mi răspundea. Deci nu era surd. Apoi am crezut că maică-sa e vreo isterică fără activităţi trupeşti.

Adică de-aia de nu merge la săpat, la tăiat de vie, la cules de porumbi sau alte chestii după care nu-ţi mai vine să urli pentru că te dor muşchi de a căror existenţă nici nu erai conştient. Dar, printr-un concurs de împrejurări, am ajuns să mă împrietenesc cu Sorin. Şi s-o înţeleg pe maică-sa.

Eram în clasa a şasea. Sorin era într-a patra. Într-o seară, mă-ntorc de la şcoală şi-l găsesc cu mucii-n barbă pe banca din faţa blocului. *Nimic aiurea, sigur l-a altoit iar maică-sa,* îmi zic. Nu eram prieteni dar, chiar şi-aşa, mă apropii de el şi-l întreb pe un ton la fel de şoptit ca suspinele lui.

— Ce păţişi?

— Lasă-mă-n pace!

— Bine, zic.

Mă întorc şi dau să intru în bloc.

— Aha! Eşti la fel de sufletistă ca mama! Vă doare-n cur de mine!

Ştiu, ăsta ar fi fost un moment *Oh, sărăcuţul!* Dar n-a fost. În clipa aia, primul gând care mi-a venit în minte a fost să-l caut în pantaloni. Adică eu îl luasem drept Sorin toată copilăria, dar dacă era totuşi o Sorina cu exces de testosteron?

— Păi nu te-ntrebai, mă, ce ai? Dacă nu vrei să spui, nu spui şi gata! Vrei să mă rog de tine?

— Aha, zice ştergându-şi mucii cu mâneca.

Mă aşez pe bancă lângă el.

— Te rog, poţi să-mi spui de ce te bătu’ mama

ta de data asta?

— Ce proastă eşti! Tu crezi că doar mama mă bate?

— Veni taică-tău în vizită şi-ţi era dator?

— Pleacă şi lasă-mă! Eşti mai rea ca aia cu dalmaţienii.

— Mă, ori spui, ori plec, că mi-e foame şi am şi teme de făcut.

— Bine! Mă bătu unu'!

— De ce?

— Că zise că sunt pitic şi gras şi sigur o am mică. Şi îi zisei că mă-sa mi-a zis c-o am mare. Dar nu de asta mă bătu. Că zise că mă-sa e moartă şi n-avea cum să mi-o vadă.

— Dar de ce?

— Că mă dezbrăcai şi i-o arătai şi-i zisei s-o cheme pe soru-sa că ştie ea cum s-o facă mai mare.

— Şi-atunci te bătu?

— Aha…

— Bine-ţi făcu!

— Păi ştiu, da' nu de asta plâng.

— Dar de ce? întreb din nou, dându-mi ochii peste cap.

— Că o să mă spună lu' mama şi o să mă mai bată şi ea. Şi nu e corect.

— Ce nu e corect?

— Să mănânci bătaie din două părţi pentru

aceeaşi prostie.

În seara aia, l-am luat pe Sorin să mănânce la noi. Maică-sa nu ajunsese încă acasă. L-am rugat pe tata să coboare, câteva ore mai târziu, să o anunţe că tâmpitul e la noi şi să observe dacă era nervoasă. Nu era. Sorin scăpase. Adică în seara aia. L-a bătut după câteva zile când i-a povestit o vecină cum îşi flutura fiu-său cucul minuscul prin faţa blocului. Dar nu de asta l-a bătut. L-a bătut că a făcut-o de râs. Avea chiloţii rupţi.

Să derulăm câţiva ani mai aproape. Eu terminasem facultatea, Sorin doar ce terminase armata. Da, făcuse armata! Aşa a vrut maică-sa, convinsă fiind că vor face ăia bărbat din el. Numai că descurcăreţul avusese noroc şi fusese desemnat ajutor de bucătar. Şi uite-aşa, când unii se-ntorc acasă cu zece kilograme în minus, Sorin s-a gândit să nu vină cu mâna goală şi-a venit acasă cu zece kilograme în plus. De cartofi. Îi luase ca amintire din cămara unităţii. A fost un moment emoţionant, recunosc. A venit cu maică-sa la noi la uşă, a deschis raniţa şi mi-a zis: *Uite, fată, i-am luat pentru tine, să te saturi de cartofi prăjiţi!* Ai mei râdeau, maică-sa, săraca, stătea cu mâinile-n cap şi îngâna o rugăciune. Sau o înjurătură. Şansele erau cam egale.

O dată la câteva săptămâni, Sorin venea la uşa mea să mă anunţe că se însoară şi pleca plutind pe

norişorul lui de orice căcat fuma pe-atunci. După vreo două zile, bătea la uşă să mă anunţe că femeile sunt toate nebune şi că merge la doctor să-şi lege testiculele. Apoi pleca bombănind înjurături cu neamuri, penisuri şi divinităţi incluse. Eu rămâneam în pragul uşii întrebându-mă la ce doctor o fi având programare.

Aşadar, terminasem facultatea. Voiam să mă angajez. Am găsit un anunţ în ziar pentru un post de secretară la o agenţie imobiliară, am sunat şi mi s-a programat un interviu, interviu pe care l-am ţinut cu directoarea agenţiei, aceeaşi cu care vorbisem la telefon. Ca orice proaspăt absolvent care porneşte pe drumul vieţii şi-şi dă seama că, în realitate, nu vrea să practice meseria pentru care a fost pregătit în facultate, hotărâsem să mă angajez cu intenţia ascunsă de a fura meserie. Cum citisem câte ceva despre piaţa tranzacţiilor imobiliare, în creştere în perioada aia, mi-am zis că merită să încerc.

M-am prezentat la sediul agenţiei, am făcut cunoştinţă şi ne-am aşezat. Până să începem discuţia propriu-zisă, directoarei i-a sunat telefonul de câteva ori, şi de fiecare dată convorbirea, care nu a durat mai mult de câteva secunde, s-a încheiat cu *Vă sună Silviu şi vă spune mai multe.*

— Şi? Cam ce ştii să faci? mă întreabă sec.

Era primul interviu din viaţa mea. Deci block total! Ce aş fi putut să răspund? Adică ştiam să respir singură, să trag apa la toaletă, să mă enervez pentru lucruri mărunte, să înjur în engleză, să evit oamenii. Nu mă puteam decide cu ce să încep.

— Păi cam ce ar presupune postul? întreb cu jumătate de glas. După care, instantaneu, îmi apare în minte mama bombănind ceva despre folosirea excesivă a acestui „păi”.

— PĂI, a accentuat ea, va trebui să răspunzi la telefon, să programezi întâlniri pentru cei interesaţi să cumpere sau să vândă, să le faci cafea şi să socializezi cu ei până se întorc băieţii de pe teren, să vorbeşti frumos, să zâmbeşti, să le completezi contractele, să îi faci să plece mulţumiţi de serviciile noastre şi să ne recomande mai departe. Ţi se pare greu?

Al dracului de greu, mi-am zis în minte.

— Nu, este în regulă! Mă gândesc că voi învăţa din mers. Câţi agenţi aveţi pe teren?

— Doi. Dar de unul dintre ei vreau să scap. E foarte nepregătit pentru meseria asta. Numai că nu îl pot da afară acum că o are pe nevastă-sa bolnavă.

— Am înţeles… Pentru câte proprietăţi aveţi în momentul de faţă anunţ în ziar?

— Nu ştiu. Îţi spune Silviu.

— Am înţeles… Dar cam câte persoane se prezintă, în medie, interesate să vândă sau să cumpere?

— Nu ştiu. Îţi spune Silviu.

— Care este programul de lucru?

— Nu ştiu. Îţi spune Silviu. El hotărăşte la ce oră să vii în funcţie de întâlnirile pe care le stabileşti cu potenţialii clienţi. Iar programul este de opt ore începând cu ora la care te prezinţi aici.

— Şi care ar fi salariul pentru acest post?

— Nu poate fi vorba despre un salariu deocamdată, întâi vedem cum te descurci şi, la final de lună, stabilim cât meriţi. Nu o să-ţi fac un contract, că n-are rost să ne încurcăm în hârtii şi apoi să nu mai vii după prima săptămână. Iar dacă vine cineva de la vreun control şi te găseşte aici, le spui că eşti o verişoară de-a mea şi te-am rugat să stai în locul meu la birou până îmi termin comisioanele prin oraş.

Nicicând nu m-am simţit mai umilită! Şi da, de data asta poţi să o iei de bună. Adică, pe lângă faptul că ar fi trebuit să muncesc fără să am măcar un vag reper financiar care să mă motiveze, ar fi trebuit să mă şi prefac mulţumită de osul pe care mi-l arunca ea cu atâta aroganţă.

— Da, oferta nu este una ideală, a continuat, dar gândeşte-te că oricum nu ai pic de experienţă, aşa că eu îmi asum un risc primindu-te. Tu n-ai

nimic de pierdut.

— Şi-atunci? De ce aţi vrea să lucrez pentru dumneavoastră?

— Eşti frumuşică.

Şi atât. Ăsta a fost criteriul în baza căruia mi-am obţinut primul job.

Am mers acasă, am plâns o oră cu capul în pernă, după care m-am prezentat la serviciu ziua următoare. Ai mei nu m-au întrebat nimic. Erau mulţumiţi că ies din casă.

De unde eram sigură că nu voi rezista nici măcar o săptămână, ajunsesem după câteva luni să fiu chiar mulţumită de job. Îmi ţinea mintea ocupată, începeam să descopăr tot felul de noţiuni noi, iar plata era mulţumitoare, în plus, mă înţelegeam bine cu Silviu, cel care ducea, de fapt, agenţia în spate.

— Sunt curioasă cum mai arată marea, îi zic într-o zi la o pauză de ţigară. A lui. Eu nu fumam.

— Cum adică?

— Păi am văzut-o o singură dată. Acum mulţi ani.

— Şi crezi că acum ar fi diferită?

— Sunt sigură. Atunci am văzut-o prin ochii unui copil. Timpul schimbă modul în care trăim natura, nu?

— Probabil ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Au mai trecut câteva luni. A venit vara. În luna iunie, în ziua de salariu, Silviu mi-a pus pe birou un borcan în care erau îngrămădite bancnote de toate culorile.

— Ce-i asta?! am întrebat uitându-mă la borcan ca la un documentar despre gândaci.

— Fondul prietenia.

— Poftim?

— Fondul prietenia! Nu e cine ştie ce, doar un mic ajutor pentru când vei merge la mare. Ţi-ajunge de câteva beri.

— Nu-mi place berea. Are un miros ciudat. Şi-am auzit că îngraşă. Dar… ce?! Nu mă duc la mare!

— Atunci îţi cumperi vederi mai noi cu marea. Puţin îmi pasă.

— De unde sunt banii ăştia?

— De la mine. M-am lăsat de fumat şi-am pus deoparte banii pe care îi cheltuiam pe ţigări.

— Şi de ce mi-i dai mie?

— Pentru că vreau să-mi spui cum ai văzut marea prin ochii de acum. Mă rog, înţelegi tu…

— Mă, tu vrei ceva de la mine!

— Nu, comunisto, nu vreau nimic! Nu mă interesezi câtuşi de puţin. Eşti prea scundă, prea slabă şi ai prea multe păreri pentru gustul meu!

Ei, bine, cu donaţia din partea lui Silviu, cu ce mai primisem eu la salariu, am plecat din nou la

mare. Pentru a doua oară în viaţă. Cu cine am plecat? Funny story: unul dintre prietenii tatii, coleg de serviciu totodată, avea şi el o fată la fel de sociabilă ca mine. A fost un fel de blând date, dacă vrei. Tot el ne-a făcut rost de cazare la un hotel low cost din Mamaia. Am plecat cu trenul, am avut timp să ne cunoaştem cât de cât, am ajuns, ne-am cazat şi-apoi ne-am petrecut toată seara pe plajă. Doar noi două şi marea. A doua zi, am conştientizat tot felul de emoţii noi. Emoţia revederii cu marea după mulţi ani, emoţia că mă aflam la sute de kilometri de casă şi singura persoană pe care mă puteam baza era una pe care nu o cunoşteam mai deloc, emoţia că a trebuit să dorm cu cineva în cameră, lucru cu care nu eram obişnuită şi-mi crea o puternică senzaţie de disconfort, emoţia că timpul meu nu mai era numai al meu, ci mai degrabă obiectul unui partaj. Bine, în loc de emoţie aş fi vrut să scriu panică, dar m-am gândit că sună prea dramatic. Pe parcurs, însă, s-a dovedit a fi o vacanţă plăcută. Ne-am petrecut zilele prăjindu-ne la soare, încercând să găsim pe cineva cu ţâţe mai mici decât ale mele, ne-am petrecut serile uitându-ne la grupuri care se distrau cu muzică, alcool, tutun şi iubiri de-o vară. Noi nu practicam nimic din toate astea pe vremea aia.

*

— Ana, trezeşte-te!

— Mmm… Pleacă…

— Trezeşte-te, mă, că tre’ să te-ntreb ceva!

— Ce… în… Pleacă…

— Dacă nu te trezeşti, o chem pe bunică-ta să ne povestească iar cum a scăpat de pe Titanic.

În cele din urmă, deschide ochii.

— Cum căcat intraşi?

— Îmi deschise bunică-ta. Mă-ntrebă dacă mă trimiseră ăia de la termoficare să vă verific caloriferele. Şi îi zisei că da.

— Săraca… Deschide uşa oricui.

— Adică?! Poate vrei să te las fără căldură!

— Cât e ceasul?

— Nu ştiu. Şapte jumate…

— Şi ce dracu’ vrei la ora asta?

— Să ştiu cum a fost când ţi-ai tras-o prima dată.

— Ce…

— Bine, scuză-mă, când ai făcut dragoste, bla, bla!

— Cea mai proastă decizie din viaţa mea… Când am acceptat să merg cu tine la mare!

— Taci, mă! Dacă nu eram eu, cine te mai trezea la şapte dimineaţa să vorbiţi despre sex?!

— E aşa urgent să vorbim despre asta acum?

— Of course! într-o juma’ de oră trebuie să ajung la serviciu şi, dacă nu vorbim despre asta

acum, eu la ce mă gândesc toată ziua?

— Dumnezeule! Get a life, please!

— Hm, asta încerc să fac dacă cineva n-ar mai bombăni atât şi mi-ar răspunde la întrebări!

Între timp, zgomote ciudate se aud în hol. Bunică-sa intră în cameră, ţinând pe braţ o găleată.

— Mare, ce faci cu aia? întreabă Ana frecându-şi ochii şi încercând să se convingă că nu e într-un vis.

— Veni fata asta să se uite la calorifere… şi să nu facă apă pe jos.

— Nu e nevoie, du aia la loc!

— Şi aduc un lighean atunci?

— Nu aduci nimic. O iei şi pe ea de-aici şi mă lăsaţi să dorm.

— Ruşine, Ana! zice bunică-sa supărată. Fata asta veni să ne facă un bine şi tu te porţi aşa urât! Să ştii, mamă, că mă-sa n-a educat-o aşa – îmi zice apoi pe un ton cald – a stricat-o societatea.

— Staţi liniştită, nu mă supăr. Dacă aţi şti peste câţi nesuferiţi ca ea dau în fiecare zi! Nimeni nu mai ştie să aprecieze binele. Lumea nu mai e ce-a fost odată!

Oftăm amândouă, adică eu şi bunică-sa, şi ne uităm la Ana ca la un caz pierdut.

— Lăsaţi-mi mie găleata, îi zic, că ştiu eu ce am de făcut.

— Bine, mamă. Atunci mă duc să pun gogoşile în tigaie. O să vină Elizabeta mai târziu în vizită.

Apoi iese şi închide încet uşa în urma ei.

— Cine e Elizabeta? întreb curioasă.

— O prietenă de-a ei din al doilea război mondial.

— Ha?!

— E prietena ei imaginară. Cum o să ai şi tu după ce mă mut eu pe altă planetă!

— Şi se înţeleg bine? Mă inviţi şi pe mine când vine în vizită?

— Jur că, dintre tine şi bunică-mea, nu ştiu care e mai senilă!

Întorc găleata cu gura-n jos şi iau loc ca pe scaun.

— Deci, îmi spui?

— Ce vrei să ştii?

— Păi nu ştiu. Adică cum e? Există un plan de acţiune? Trebuie să ai nişte regii, nişte strategii?

— Tu vrei să-l omori sau să i-o tragi?

— Aş vrea să mi-o tragă el, dar, na… Eventual să fiu pregătită pentru orice situaţie.

— Îl iubeşti?

— Holy shit! You are such a girl!

— Bre, îl urăsc pe bărbatul din tine!

— Păi nu e niciunul încă! Ha-ha!

— Nici de femeia din tine nu sunt prea ataşată, apropo! Face nişte glume de căcat!

— Nu ştiu, mă… Adică, dacă te referi la insecte în stomac şi alte alea, n-aş putea să-ţi răspund, că mi-e uşor să confund căcaturile astea cu atacuri de anxietate. Dar eu zic că-mi place de el. E un băiat cuminte, muncitor şi mă iubeşte. Nu e suficient?

— E suficient? Nu zic că înţeleg de ce căcat ai aşteptat până la vârsta asta, dar dacă tot ai făcut-o, mă simt datoare să te întreb. E suficient?

— Să fac ceva pe psihologia ta matinală!

— Mă, hai să fim serioase! Tu vrei ca eu să-ţi dau ok-ul, ca să ai pe cine da vina în caz că nu va fi cum te-ai aştepta să fie. Cum am păţit şi când te-ai tuns. Eu am zis DOAR că ţi-ar sta bine tunsă bob! mai ţii minte?! mai ştii ce mi-a păţit sufletul?!

— Eh, ne-apucăm acum să dezgropăm morţii…

— Care morţi, mă?! Că şi ieri mi-ai reproşat că, dacă nu te tundeai din cauza mea, acum ai fi avut părul până la cur şi n-ar fi observat nimeni că ţi-a ieşit un coş pe nas! Ştii ce? îmi retrag cuvintele! Eşti mai senilă decât bunică-mea!

— Ştii ceva? Eşti complet inutilă dimineaţa! Şi… Nici pe la prânz nu eşti vreo captură!

M-am ridicat, mi-am luat geanta de pe pat şi găleata de pe jos şi am dat să plec. Apoi m-am oprit cu mâna pe mânerul uşii.

— Auzi?

— Ce mai vrei?! întreabă mai mult mârâind.

— Da, până la urmă, cum s-au cunoscut bunică-ta şi Elizabeta?

— Of! A privit cu mama, acum ceva timp, un documentar despre al doilea război mondial şi i s-a părut că una dintre infirmierele de pe front semăna cu o prietenă de-a ei. Şi de-atunci, mai avem puţin şi o trecem şi pe Elizabeta la întreţinere.

— Bunică-ta e genială!

— Desigur. Toţi nebunii sunt aşa. Du-te unde ai treabă!

Înainte să ies din cameră, m-am îndreptat spre noptieră, am luat paharul cu apă şi l-am vărsat în găleată. Am lăsat-o pe Ana în pat dându-şi ochii peste cap şi cufundându-se înapoi în pilotă. Am mers apoi în bucătărie şi i-am dus găleata bunicăsii. Am asigurat-o că totul este în regulă cu caloriferele, iar ea mi-a întins o gogoaşă caldă.

— Săru’ mâna! Miroase extraordinar de bine! Elizabeta va fi foarte mulţumită, i-am zis încurajator.

— Nu cred. E o nenorocită căreia nu-i convine niciodată nimic. Dar eu tot încerc, mi-a răspuns ea în vreme ce pudra în continuare un castron plin ochi.

Am plecat zâmbind. Nici prietenii imaginari nu mai sunt ce-au fost.

*

Probabil te întrebi cu cine eram aşa nerăbdătoare să descopăr magia sexului. Sau probabil nu te întrebi. Dar eu o să-ţi spun oricum.

Silviu devenise un fel de fratele meu mai mare. Vitreg. Aşa că, după ce m-a ajutat cu aerosolii, s-a gândit să se asigure că nu mor şi virgină şi nemăritată. Şi mi-a făcut cunoştinţă cu un prieten al lui, Arthur. Bine, ca o paranteză, la început n-a ştiut că eram încă virgină, nu aveam chiar o relaţie care implica astfel de confesiuni. Cum mi-am dat seama că a aflat? Simplu. După vreo două săptămâni, timp în care eu începusem să comunic des cu prietenul lui, într-o dimineaţă a venit la firmă, mi-a aşezat pe birou o cafea, o revistă porno şi mi-a zis sec: *Aha, acum îmi explic multe!* După care a plecat clătinând din cap. Concluzia lui era că mă comportam ca o frustrată nefutută. Dar n-am putut să mă supăr pe el. Că-mi dăduse bani de mare. Cum urma să fac câteva comisioane în dimineaţa aia, dar nu voiam să ratez nici materialul didactic pe care îl primisem, am luat revista cu mine şi am dat să plec. După ce am încuiat uşa, mi-am dat seama că uitasem un anunţ pe care îl redactasem să îl duc la redacţia ziarului pentru a fi publicat. Am lăsat revista pe caloriferul din scara blocului – care era lângă uşă – ca să pot descuia mai uşor. Am intrat şi am închis uşa după mine, că nu prea aveai curaj să stai cu uşa

deschisă, mai ales la parterul blocului. Am cotrobăit după anunţ, l-am recitit, mi-am dat seama că greşisem un cuvânt, aşa că a trebuit să completez din nou formularul. Deja eram în întârziere, deja eram nervoasă, voiam să ies repede şi să plec. Şi cum mă pregăteam eu să fac asta, am auzit forfotă în faţa uşii. Mi-am oprit bătăile inimii, mi-am muţit paşii şi m-am furişat să văd prin vizor ce era. În faţa uşii se proptiseră două femei mai în vârstă, că e urât să zici babe, care păreau că citeau ceva şi se-nchinau. *O fi sărbătoare şi-or citi vreun acatist,* mi-am zis. Numai că, după strâmbături, păreau să-i dea de turbare şi să-i moară la intrare. Îşi făceau tot felul de semne speriate, se uitau peste umăr în stânga şi-n dreapta cum fac dealer-ii când apare unu' în costum şi cere *o doză de fericire* şi se îndemnau reciproc să citească în continuare. Una era cu spatele la uşă, deci nu o vedeam prea bine, însă cealaltă căsca nişte ochi cât vulva vacii când se apropie fătarea, se închina şi părea a se şterge de sudori. La un moment dat, cea care era cu spatele şi-a schimbat unghiul şi am reuşit să văd ce citeau. Şi ce crezi că era? Revista mea porno. Şi cum dădeau pagină cu pagină, aşa se uitau mai cu zor peste umăr să nu le vadă cineva, se închinau şi priveau în tavan. Căutau probabil să afle dacă vor mai fi primite în Rai, altfel nu văd ce răspunsuri ar

fi primit de sus. Cert e că, aşa oripilate cum se arătau, au răsfoit-o din copertă-n copertă. Mie-mi amorţiseră picioarele că mă străduiam să văd şi eu mai bine ce era acolo, şi nu mă gândeam decât să plece cât mai repede, dar să lase revista. Mă făcuseră curioasă. Au mai stat câteva momente, s-au aolit de supliciul cu ilustraţii pe care îl înduraseră cu închinăciuni şi rugăciuni, după care au pornit spre ieşire şuşotind şi ţinându-se de cot, ca două doamne ce erau. M-am furişat până la fereastră şi le-am urmărit îndepărtându-se. Apoi am dat fuga să-mi recuperez revista. O lăsaseră la locul ei – pe calorifer. Ce mai pot să-ţi spun este că n-am mai ajuns să duc anunţul la ziar. Că-mi zvâcneau nişte părţi care mă cam incomodau la mers. Concluzia: prima mea revistă porno a fost ca primul meu sărut – n-am înţeles nimic din ea şi mi s-a părut şi scârboasă. Ăsta era creierul. Vaginul, însă, avea cu totul alt discurs.

— Eşti foarte frumoasă! încă nu-mi vine să cred că eşti cu mine.

Nu ştiu de ce, dar nu m-am simţit niciodată măgulită când mi s-a spus că sunt frumoasă. Nu e meritul meu. Dacă mi s-ar fi spus că sunt o mignonă interesantă cu simpatice apucături obsesiv-compulsive şi tendinţe paranoice, mi s-ar fi deschis singuri nasturii la blugi şi babele la

sutien.

— Îţi vine să crezi că aniversăm două luni de când suntem împreună?

Acum înţelegeam de ce ne aflam într-un restaurant unde friptura era mai scumpă decât pantofii mei. Dar eu îmi comandasem dovlecei pane şi salată de varză.

— Hm, ce repede a trecut timpul, răspund mecanic.

— Da. Trece prea repede, mai ales când sunt cu tine. Aş vrea să petrecem mai mult timp împreună.

— Păi ne vedem aproape săptămânal.

— Nu e suficient. Vreau să adorm cu tine şi să mă trezesc cu tine.

Eh, căcat! mi-am zis în gând. Dintr-odată, mi-aminteam cum râdea bunicu' de mine că trag pârţuri în somn, cum mă trezesc cu balele pe pernă când visez urât, cum seara îmi prind părul în vârful capului ca să aibă mai mult volum dimineaţa – părul, nu capul, cum nu pot să fac nicio treabă la toaletă dacă ştiu că cineva e în imediata vecinătate. Dacă pentru unele dintre scăpările astea aveam justificare, fiind involuntare, totuşi, cam cât poţi locui cu cineva fără să te caci? Ne-am fi putut muta aproape de ai mei şi i-aş fi vizitat în fiecare dimineaţă la şase jumate. Părea o soluţie viabilă.

Arthur era un tip foarte frumos. Şi înalt. Şi relativ bogat. Dar nu era interesant. Era un tip de modă veche. Nu vorbea urât, nu înjura, nu era ironic. Lua viaţa foarte în serios. Şi începuse să mă iubească. El ar fi pus poza mea în dicţionar în dreptul cuvântului viitor, eu l-aş fi pus să o şteargă că nu-mi stătea bine firul de păr cu numărul 37. Începuse să mă asocieze cu sentimentul de speranţă pe care ţi-l dă perspectiva unui viitor, întemeierii unei familii, intrării în rândul lumii. Iar pe mine, toate astea mă speriau. Mi se părea că mă lua mult prea în serios după un timp mult prea scurt. Dar nici eu nu eram raţiunea întruchipată.

Am încheiat seara împreună. A fost prima dată când am făcut dragoste. Mint. În realitate, a fost prima dată când mi-am tras-o. Mult mai târziu am aflat ce înseamnă să faci dragoste. În fine, nu mi s-a părut a fi cine ştie ce, dar, neavând un precedent pentru comparaţie, de unde era să ştiu eu cum ar fi trebuit să fie? Nu simţeam o mare atracţie faţă el (story of my life), dar, la naiba, până la urmă tot trebuia să o fac. Aşa că de ce să nu o fac cu cineva care mă iubea?

Ce am uitat să-ţi spun este că Arthur era născut şi crescut în alt oraş. Departe de casa mea. Foarte departe de casa mea. Cam la o lună după eveniment, mi-a propus să merg cu el şi să locuim împreună. O decizie extrem de grea pentru mine.

În afară de săptămâna în care fusesem la mare, nu stătusem niciodată fără ai mei. Îmi iubeam părinţii, îmi iubeam oraşul, îmi iubeam casa, îmi iubeam patul. E greu de descris modul în care mă ataşez de lucruri sau de locuri. O să spui c-am uitat să-mi iau pastilele, dar, la un moment dat, mă gândisem chiar să-mi iau patul cu mine. Patul îmi fusese cel mai bun prieten în nopţile în care mă luptasem cu mine, în zilele în care nu voiam să văd pe nimeni. Mă primise fără să mă judece, fără întrebări, îmi ascultase dramele, îmi păstrase secretele. Cel mai greu lucru este să te rupi de tot ce înseamnă acasă pentru tine, de senzaţia că aparţii locului şi locul îţi aparţine, de tot ce te face să te simţi tu. Dar simţeam că era momentul pentru un nou eu.

Mi-am dat demisia de la agenţie. Oricum, lucrurile nu mai erau ca înainte. Între timp, Silviu plecase în Anglia, şefa mea se panicase şi-mi oferise un contract pe perioadă nedeterminată, moment în care m-am panicat şi eu dându-mi seama că astfel de angajamente nu sunt pentru mine.

A fost pentru prima dată când tata nu a fost de acord cu o decizie a mea. *Roma n-a fost construită într-o zi,* mi-a zis când l-am anunţat că voi da o şansă acestei relaţii şi mă voi muta în alt oraş. *Dar o casă din chirpici?* l-am întrebat eu. *Nu eşti*

făcută pentru o casă din chirpici; vei trânti uşa la plecare şi va pica peste cei rămaşi înăuntru. Părerea lui era că mă grăbeam. A fost pentru prima dată când n-am ţinut cont de ea.

*

Arthur provenea dintr-o familie înstărită. Cu toate astea, era un tip care-şi câştiga singur existenţa, avea o funcţie importantă într-o firmă de construcţii, aşa ajunsese să se împrietenească cu Silviu, când firma lor scosese la vânzare un complex de apartamente în oraşul nostru, trăia decent şi făcea totul ca la carte. Apartamentul în care urma să locuim împreună era cam cât un etaj din blocul în care crescusem eu. Uşa avea trei încuietori şi videointerfon, iar interiorul arăta fix ca ceva care ar trebui să aibă trei încuietori şi videointerfon. Era pentru prima dată când vedeam bucătărie open space cu mobilă din pal lucios şi plită electrică, frigider cu dozator, şifonierul era un spaţiu de sine-stătător, patul era imens, cu ramă din lemn şi saltea mai înaltă decât ţeava de gaze de care mă împiedicam eu în fiecare seară când ajungeam acasă pe întuneric. Când m-am aşezat cu fundul pe salteaua tare şi am văzut că nu mă-nghite, brusc mi s-a făcut dor de dormeza bunică-mii. Exista, totuşi, ceva care îmi aducea aminte de acasă. Podeaua era strălucitoare, geamurile impecabile, perdelele nu aveau nicio

cută, nu găseai niciun obiect nelalocul lui, niciun fir de praf. Am avut la un moment dat intenţia de a-l întreba dacă nu cumva mama trecuse pe acolo înainte să ne mutăm. Numai ea avea obsesia de a face casa să arate de parcă nu locuia nimeni în ea; era strict interzis să laşi geaca pe spătarul vreunui scaun, iar în cuier era permis doar dacă urma să ieşi încă o dată, altfel trebuia pusă pe umeraş, nu aveai voie să laşi cheile pe masă atâta vreme cât lângă uşă exista suport pentru chei, nu aveai voie să laşi canapeaua răvăşită dacă nu urma să te aşezi din nou, nu aveai voie să strici faldurile perdelei ca să te uiţi pe fereastră. Cum asta din urmă nu-mi reuşea niciodată, stabiliserăm că nu aveam voie să mă uit pe fereastră.

— Cum ţi se pare?

— Drăguţă… Dar cam cât timp îţi ia să faci curat?

A lăsat pe podea geanta cu lucrurile mele şi a zâmbit.

— Avem menajeră. Vine de două ori pe săptămână.

— Avem adică cine?

— Adică eu şi tu. Noi.

— Ăă…

M-a sărutat, s-a descălţat şi şi-a aşezat pantofii în dulapul imens din holul de la intrare. Atunci am avut o revelaţie: cât de repede ajunsesem să fac

parte dintr-un *noi,* când *eu* şi *tu* încă nu se cunoşteau bine. Panică.

În primele două zile, fiind sfârşit de săptămână şi petrecându-le împreună, nu am făcut altceva decât să îi analizez gesturile şi ritualurile. După ce termina de mâncat, mergea la chiuvetă şi spăla farfuria şi tacâmurile, după ce termina de citit ziarul, îl ducea în suportul pentru ziare, după ce se ridica de la masă, punea scaunul la locul lui aliniat perfect cu celelalte. Mă simţeam ca un căţel care învăţa unde să facă pipi, unde să mănânce, cum să coabiteze cu noul prieten.

— Auzi? Dar tu ai făcut armata?

— Nu. Am intrat la facultate şi, până am terminat studiile, nu a mai fost obligatorie. De ce întrebi?

— Aşa. Din curiozitate.

— Ţi se pare ciudat că sunt atât de organizat?

— Un pic. Dar, hey, nimeni nu-i perfect, am răspuns zâmbind.

— Tu eşti. Pentru mine, tu eşti.

Ceva era în neregulă cu mine, căci, în momentul ăla, am simţit efectiv cum pancreasul mi-a secretat supradoză de insulină.

Lunea a mers la job. Am rămas singură în apartamentul imens şi rece. Nu tu o cană în chiuvetă, nu tu un prosop pe cadă, nu tu un ziar sau un ambalaj de ciocolată pe masă. Mi-era dor

de tata, deşi plecasem de acasă doar de trei zile. Mi-am impus să nu mă mai gândesc. Până la urmă, făcusem un pas firesc pentru existenţa oricărui adult. Mi-am impus să fiu mai deschisă acestei noi experienţe, să nu mai stau cu un picior pe pragul de la ieşire.

Un ţârâit infernal mi-a întrerupt discursul automotivaţional. Era soneria de la videointerfon. M-am furişat ca un infractor să mă uit pe ecran să văd cine e.

Era o doamnă în vârstă, slăbuţă, îmbrăcată într-un halat albastru, cu părul aproape alb prins strâns într-un coc în vârful capului. Ţinea pe braţ un coş, o găleată şi un mop.

Habar n-aveam cum să răspund, dar, folosind logica, am apăsat butonul care avea pe el un microfon.

— Da?

— Bună ziua. Sunt Mariana. Am venit pentru curăţenie.

— Ok.

I-am deschis uşa de la intrarea în bloc şi, până a urcat, am deschis şi cele trei zăvoare cu care mă încuiase Arthur.

— Oh, dumneavoastră sunteţi iubita domnului Arthur! Mi-a spus că vă veţi muta împreună.

— Bună ziua. Da, se pare că eu sunt. Daţi-mi voie să vă ajut şi nu-mi vorbiţi cu dumneavoastră,

vă rog.

— Nu, mamă, nu e nevoie să mă ajuţi. Pentru asta sunt plătită. Tu ia loc pe scăunel, iar eu o să mă apuc imediat de treabă.

— Dar pot să vă ajut şi astfel terminaţi mai repede.

— Nu se poate aşa ceva. Stai acolo pe scăunel şi, când ajung eu cu curăţenia aici, te duci şi priveşti la televizor.

Am ascultat-o, m-am aşezat pe *scăunel* şi-am început să mă uit pe pereţi. Ea a mers în dormitor, a început să schimbe lenjeria de pat, să bată pernele, să refacă patul. Toate astea mă făceau să mă simt stânjenită. Am încercat să nu mă gândesc că în noul meu dormitor, o femeie – de vârsta pe care ar fi avut-o bunica mea dacă ar mai fi trăit – făcea curat, iar eu stăteam cu curul pe scaun. N-am reuşit. M-am ridicat şi am mers la ea.

— Auziţi?

— Da, mamă.

— Eu aş mânca o mâncare de cartofi, ceva. Dar nu-mi place să gătesc sau să stau în bucătărie. Aşa că facem o afacere. Eu vă ajut să faceţi curăţenie mai repede şi dumneavoastră îmi faceţi de mâncare. E bine?

— Nu e bine, mamă. Termin curăţenia şi după aia îţi fac şi de mâncare. Că, dacă află domnul Arthur că m-ai ajutat la curăţenie, se supără şi nu

vreau să-mi pierd locul de muncă.

— Păi de unde să afle? Eu nu spun. E afacerea noastră.

Dacă n-ar fi să am din naştere o fire dramatică, aş putea spune că s-a emoţionat până la lacrimi şi poate n-aş minţi.

— Bine, mamă, mulţumesc. Ce vrei să faci?

— Păi, uite, deja aţi băgat aspiratorul aici, îl iau eu şi dau prin sufragerie până spălaţi dumneavoastră pe jos. Şi tot aşa. Apoi ştergem împreună praful, geamurile, şi facem şi de mâncare. Hai, la treabă, că mi-e foame!

Am luat aspiratorul şi am lăsat-o zâmbind.

Cam într-o o oră jumate, era gata şi curăţenia şi mâncarea.

— Gata, mamă, de aici te descurci.

— Păi cum aşa? Nu rămâneţi să mâncaţi cu mine?

— Nu se poate, mamă. Că dacă află domnul Arthur…

— Ştiţi ceva? De-aia nu mai pot eu de domnul Arthur! Eu vă invitai la masă.

— Ah, eşti olteancă?! Mânca-te-ar mama! Şi eu tot acolo mă născui.

— Păi vedeţi? Luaţi loc pe scăunel să stăm de vorbă.

S-a aşezat. Nu înainte de pune un şerveţel curat pe scaun.

— … să nu îl pătez cumva. Că am halatul umed.

— Păi daţi-l jos.

— Nu se poate, mamă, că eu ştiu care mi-e locul.

Stătea cu mâinile în poală, cum făceam la grădiniţă.

Deşi mâinile îi erau ridate, şi pe alocuri zăream câteva zgârieturi, erau foarte îngrijite.

— Şi cum făcuşi, mamă, de te mutaşi aici?

— Păi, deh, mă-ndrăgostii.

— Boală grea asta, fetiţă. Aşa am făcut şi eu.

— Şi?

— Şi a fost bine. Am avut o viaţă frumoasă. Am fost educatoare, să ştii. Mi-au plăcut copiii. Şi lui Cornel al meu i-au plăcut. Dar n-a fost să fie.

— De ce?

— Nu ştiu. Pe vremea mea nu era tehnologia asta de acum. Atunci nu rămâneai, te consolai cu gândul că n-a vrut Dumnezeu şi mergeai mai departe.

— Măcar v-aţi avut unul pe celălalt.

— Ne-am avut. Dar prea puţin.

— Cum aşa?

— Cornel al meu s-a culcat într-o noapte şi nu s-a mai trezit. Aşa a vrut Dumnezeu.

A scos un şerveţel din buzunar şi şi-a şters o lacrimă care-i aluneca pe obraz.

— Îmi pare rău! N-am vrut să vă trezesc amintiri dureroase.

— Nu e vina ta. Îmi face bine să vorbesc. Nu mai am pe nimeni de mult timp. De-asta îmi place să fac curat la oameni în casă. Mă simt ca şi când aş face parte din familiile lor.

— Păi de astăzi faceţi parte şi din familia mea. Bine aţi venit!

Mulţumesc, fetiţă! Eşti un copil bun.

— Eh, n-aş zice…

— Zic eu.

— Haideţi să mâncăm, da?

— Nu pot. Nu mai am timp. Acum vine maşina să mă ia să mă ducă în altă parte.

— Deci… Mă păcălirăţi?!

— Ne păcălirăm reciproc, fetiţă. Să nu fie cu supărare. Mai că-ţi pun eu mâncarea în farfurie şi te las să mănânci liniştită.

— Bine, fie. Dar data viitoare nu mai aveţi nicio scuză. Mâncăm împreună.

— Aşa facem.

Mi-a aranjat masa cât eu mi-am tăiat câteva felii de pâine şi-apoi şi-a aşezat lucrurile în coş. Am condus-o la uşă şi-am urmărit-o prin videointerfon. S-a oprit în faţa blocului şi, din nou, a scos un şerveţel şi şi-a şters lacrimile. N-am mai avut poftă de mâncare.

În seara aia, Arthur a ţinut să ieşim în oraş şi

să mă prezinte prietenilor lui. Seara următoare – colegilor lui. Contrar aşteptărilor mele, reuşisem să mă port frumos cu toată lumea. Poate nu eram chiar un caz pierdut.

*

E toamnă. E frig. Afară vântul întinde zări. În cameră totul e întunecat. Au început din nou să mă bântuie vise de care mă credeam eliberată. Am început din nou să vorbesc prea mult cu mine. Ştii când ajungi să te cunoşti cel mai bine? Când te rupi de tot ce ai fost. Când te muţi într-un oraş străin. Când ziua are o sută de ore, căci tu nu ai încă o ocupaţie, şi când singura fiinţă cu care poţi vorbi deschis eşti tu. Atunci te poţi îndrăgi sau te poţi doborî. Eu nu m-am îndrăgit niciodată. „This place, this skull between my ears, that's a bad neighbourhood, I should not be în there alone, I can't be în there by myself". Sigur, uneori sunt amuzantă, în sinea mea vorbesc cu o mulţime de personaje, se întâmplă să râd singură la glumele mele şi să-mi zic *Asta a fost epică! Păcat că n-a fost nimeni prin preajmă s-o audă!* Însă, de cele mai multe ori, „I don't say nice things to myself".

— Ce faci, curajoasa secolului? Cum e departe de casă?

— Mai ţii minte cât eram de speriată când am fost la mare?

— Aha.

— Înmulţeşte cu un bilion.

— Romanic sau internaţional?

— Ce căc… Poţi fi mai puţin nesuferită?!

— Pot. Dar nu meriţi. Ştii că nu era o regulă să te muţi cu primul cu care ţi-ai tras-o, da?

— Ştiu, dar asta ar trebui să ne consolideze relaţia, nu?

— Aha. La fel de tare ca o boală cu transmitere sexuală.

Dar, de fapt, ce spun? Bunică-mea ar fi mândră de tine. Şi pe vremea ei se proceda la fel.

Jur că, uneori, Ana era versiunea umană a durerilor menstruale. De fapt, nu uneori. De cele mai multe ori.

— De ce m-ai sunat?

— Să-mi spui că eşti fericită la capătul pământului.

— Sunt fericită la capătul pământului.

— Bine, pa!

Şi a închis. Ăsta era modul ei de a-mi spune că îi era dor de mine. Ah, şi că era supărată pentru faptul că plecasem.

Dar n-o lăsasem singură. Îl avea pe Păcală. Câinele. Care o ajutase să-l cunoască pe Matei. Iubitul. Cum? îţi povestesc imediat.

— S-a întâmplat ceva cumplit: m-am îndrăgostit!

— E om?

— Of course! Ce altceva ar putea fi?

— Android, extraterestru, supererou, demon cu penis mare şi creier mic, înger cu penis mic şi inimă mare.

— Pf! Vorbeşte asta care e îndrăgostită de unul care ţipă şi-şi plânge de milă!

— Măcar io-s constantă! Şi, hey, ăsta se presupune a fi un secret!

— Dar nu e nimeni prin preajmă…

— Aa, bine… Continuaţi, vă rog.

— Şi nu înţelegi nimic din ce spune, că ba e fericit, ba e trist, ba are demoni, ba e flower power, ba a încercat, ba e în zadar…

— Am vrut să zic continuă cu povestea ta, you idiot!

— Cum poţi asculta zgomotul ăla, n-am să pot înţelege… Dar hai să revenim la oile noastre! De fapt, la câinii noştri.

— S-a întâmplat ceva cu Păcală?!

— S-a întâmplat. Blegul a făcut limbrici şi am fost cu el la veterinar. Şi a fost cam aşa:

— Ce s-a întâmplat?

— Cum stăteam în pat de dimineaţă, a început să strănute fără oprire şi să scoată apă pe nas. Şi pare că îşi pierde şi simţul direcţiei.

— Ce vârstă are?

— Două luni. Dar, stai, că nu am terminat.

— Ascult.

— Cum spuneam, strănuta încontinuu. L-am luat şi l-am pus lângă mine pe pilotă să îl liniştesc. Numai că nu se oprea din strănutat. La un moment dat, cum ştergeam eu pilota de apă sau muci sau ce-o fi fost, văd ceva alb. Ca o aţă.

— Şi?

— Şi i-am dat un bobârnac.

— La câine?

— Ce… Nu! La aţă!

— Şi?

— Şi nu era o aţă! Pentru că mişca!

— Aha… O aţă care mişca.

— Păi, tocmai, că nu era o aţă! Era un vierme!

— Un vierme?!

— Da. Un vierme!

— Ce fel de vierme?

— Ca o aţă albă!

— Un vierme ca o aţă albă? Ce vierme să fie ăla?

— Tu sigur eşti doctor?! Şi dacă răspunsul e afirmativ, să ştii că nu eşti unul foarte simpatic!

— Nu încerc să câştig un concurs de popularitate. Şi da, sunt doctor. Dar nu ştiu ce fel de vierme ar putea fi. Cum ziceai ca arăta?

— Subţire şi lung! Ca O. Aţă. Albă!

— Ca ăştia de-aici?

— Dumnezeule! Ce scârbos! Ce naiba e în

borcanul ăsta?!

— Nişte limbrici amărâţi!

— Şi ce caută în câinele meu?!

— Cel mai probabil, cei care ţi l-au adus nu i-au făcut deparazitarea obligatorie după ce a fost înţărcat. Unele animale se nasc cu viermii ăştia sau îi primesc ulterior prin laptele maternal, le populează intestinele şi duc la reacţiile pe care mi le-ai povestit. Trebuie să îi dai pastila asta.

— Stai un pic! Adică ai ştiut de la început despre ce e vorba?!

— Bineînţeles.

— Şi m-ai lăsat, aşa, să mă dau în spectacol?!

— Bineînţeles. Am vrut să-ţi pedepsesc ignoranţa.

— Poftim?!

— Ţi-ai asumat responsabilitatea de a avea un animal de companie, dar nu ţi-ai făcut un minimum de cultură în ceea ce priveşte un tratament şi o îngrijire elementară.

— Dacă le-aş şti eu pe toate, tu cum ai mai mânca o pâine?!

— Nu ţi-am zis să îmi povesteşti despre dirofilarioză, (7 un minimum de cunoştinţe, cât să nu faci un atac de panică la prima băşină zgomotoasă sau la prima vomitare. Iar deparatizarea e primul lucru pe care trebuie să îl ştii dacă vrei să ai un căţel sănătos, cu atât mai

mult cu cât îl ţii cu tine în pat.

— Diroce?!… în fine! Şi pastila asta ce face?

— Îl face să-i elimine. Vei vedea, pe măsură ce îl vei duce să-şi facă nevoile, că prin fecalele lui vor mişuna aceşti viermişori.

— Viermişori? Zici? Monştrii ăştia?!

— Pe tine te oripilează acum faptul că va trebui să cureţi după el şi că vei şti că în rahatul lui sunt şi viermi?

— Evident! Nu mi-e frică de căcat. Dar de viermi… Scârbos!

— Te vei descurca. Şi mă poţi suna pentru orice.

— Chiar şi pentru a veni să-i ridici tu căcatul până scapă de limbrici?

— E o invitaţie?

— Cât de disperat eşti?

— Destul de Am făcut facultatea la Cluj. Toţi prietenii mei sunt din alte oraşe. Aici îi mai am doar pe ai mei şi pe Mili.

— Bunica?

— Pisica.

— Ce nume e ăsta? Mili? Ca Milli Vanilii?

— Serios? Păcală?!

— Mda, bine. Bunică-mea l-a botezat. E senilă. Nu puteam să-i refuz bucuria asta.

— Dar stai, mă, că bunică-ta îl strigă Victor!

— Acum, da. De când se uită cu mama la

Tânăr şi neliniştit. Chiar trebuie să-ţi fac schiţe? Nu mai ai răbdare câţiva ani până ajungi acolo?

— Pe bune? Nu ştiu care dintre noi va ajunge prima!

— Ce bei acolo?

— Vin roşu. De ţară.

— Aha. Şi cât e ceasul?

— Unşpe.

— Dimineaţa. Unşpe dimineaţa! Eşti deja acolo.

— În fine, iubitul tău pare o încântare!

— Mda, cel puţin o are mare.

— Well, somebody's putting out! Ăă… Adică mărimea nu contează!

— Aha! Aşa spun toţi ăia care o au mică şi toate alea care sunt cu ăia care o au mică.

— Omg! Eşti… Eşti…

— A fucking ray of sunshine?!

— Dap. În solstiţiul de iarnă. În cercul polar.

Ana şi Matei erau făcuţi unul pentru celălalt. Nu cred să fi întâlnit vreodată alte două persoane care să se completeze atât de bine. L-am îndrăgit din prima clipă.

— Bună, ştii…

— Da, ştiu, tu eşti Matei, eşti doctor şi o să te căsătoreşti cu Ana, l-am întrerupt în timp ce-mi întindea protocolar mâna.

— Ăăă… mă pregăteam să spun că ai nasturele

deschis la cămaşă şi pot să-ţi văd buricul…

Revenind în noua mea casă, entuziasmul noului început se spulberase repede. Pentru mine. Arthur, în schimb, era în al nouălea cer. Fericit că iubire, fericit că cineva îl aştepta seara acasă, fericit că viitor. Eu, în schimb, aveam mult prea mult timp liber şi îl foloseam în cel mai stupid mod: gândind. Gândeam că luxul e supraevaluat când nu e luxul tău, gândeam că, dacă aşa se simte iubirea, de ce naiba aleargă toată lumea după ea, gândeam că, deşi el nu era prea încântat de idee, va trebui să îmi găsesc un job şi să reîncep să mă simt utilă. Uram ideea de a fi o femeie întreţinută. Şi asta eram acum. Ce-i drept, eram uşor de întreţinut, căci nu ceream mai nimic în afară de strictul necesar. Îmi făcuse un cârd pe numele meu să pot ieşi să-mi cumpăr orice îmi doream. Dar nu ieşeam. Şi nu-mi doream nimic. Te-ai fi gândit că, fiind un copil dintr-o familie relativ săracă, aş fi ştiut să devin o femeie relativ inteligentă. Well, ai fi gândit greşit!

Mi-era dor de ai mei. De Ana. De Sorin. Erau genul de oameni în preajma cărora mă cunoşteam şi puteam, cât de cât, să fiu eu. Ana era încă supărată, Sorin ura să vorbească la telefon, ai mei refuzaseră ideea de telefon mobil. Hm, poate ar fi trebuit să-mi aleg oameni mai simpatici după care să tânjesc. Singura cu care mai socializam era

tanti Mariana. Cele două zile în care mă vizita făceau casa să pară acasă. Ne tăcuserăm micul nostru obicei secret: eu o ajutam la curăţenie, ea mă ajuta să gătesc. Arthur se arătase foarte încântat să găsească mâncare caldă când ajungea acasă. Norocul meu că nu se întreba de ce numai de două ori pe săptămână. Sau poate îşi dăduse seama şi era o acceptare tacită. Era, totuşi, un tip inteligent.

— Să nu uiţi că deseară mergem în vizită la ai mei, mi-a zis zâmbind înainte să iasă pe uşă.

De parcă aş fi putut să uit! De două zile nu făceam altceva decât să mă gândesc în ce căcat mă voi îmbrăca şi cum naiba mă voi controla să nu zic la un moment dat „căcat”. Părinţii lui, deşi încă nu-i cunoscusem fiind plecaţi într-o croazieră în perioada în care mă mutasem aici, erau genul care, din povestirile lui Arthur, ar fi intimidat şi căcatul din mine. See what I did there? în fine, taică-său era avocat, maică-sa era profesoară de sociologie. Mai lipsea să fie soră-sa psiholog şi puteam foarte uşor să-mi dau venele jos de frustrare. Dar nu. Soră-sa era casnică şi se ocupa de cei doi copii pe care îi avea.

Ziua a trecut repede, mi-am făcut manichiura, mi-am aranjat părul, mi-am aplicat un pic de blush, un pic de ruj, mi-am pus o pereche de blugi pe care mi-i cumpărasem special pentru ocazie şi

o bluză neagră care aducea cu o cămaşă, doar că avea o fundiţă drăguţă la baza gâtului.

Mă simţeam gata pentru marea întâlnire. Eram oarecum mândră de mine. Nu sunt genul dress to impress şi voiam să fie evident.

Când Arthur a venit acasă, am sărit în întâmpinarea lui cu un *Ta-da!* şi o piruetă, iar el a rămas mască. De dezamăgire.

— Nu-mi spune că asta o să porţi în seara asta!

— Bine, nu-ţi spun.

— Ştii, ai mei sunt oameni care ţin la etichetă…

— Păi şi-acum spui? Le-am tăiat pe toate, dar le caut repede în coşul de gunoi şi le ambalez frumos.

— … şi care nu sunt foarte ataşaţi de ironii, a rostit uşor nervos.

— Aaa, e trăsătură de familie. Am înţeles.

— Stai, nu te supăra. Mie îmi place cum te-ai îmbrăcat, dar pentru ei poate părea o sfidare.

— Am o idee: ce-ar fi să porţi şi tu ceva asemănător şi vom fi amândoi la modul fuck the sistem? în plus, e o cină în familie, nu? Adică mergem să ne simţim bine, nu să facem paradă.

— Da, dar vor fi prezente mai multe persoane… Rude, prieteni de familie… Va fi o seară specială.

— Specială în ce fel?

— Adică… Te vor vedea pentru prima dată şi vreau să te placă.

Rostise ultimele cuvinte într-un ritm mult prea alert pentru modul în care se exprima de obicei, făcând să pară un pretext pe care îl inventase pe moment.

— Vrei să mă placă pentru cum sunt sau pentru cum ar vrea ei să fiu?

— Te rog, hai să încheiem discuţia asta infantilă. Mergi şi pune-ţi o rochie, prinde-ţi părul într-un mod mai elegant, şi aş vrea să porţi brăţara din aur alb pe care ţi-am făcut-o cadou când te-am luat de la ai tăi.

Modul în care îmi vorbea era cu totul nou pentru mine. Deşi aproape şoptite, era totuşi ceva incomod în cuvintele pe care le articulase furios.

— Păi să vedem: nu am nicio rochie, nu-mi place să-mi prind părul pentru că mi se pare că par bătrână, brăţara nici nu ştiu pe unde e, şi nu m-ai luat de la ai mei, că doar nu-s sac de ceapă. Aa… şi tocmai mi-am dat seama că nu mai vreau să merg!

Era pentru prima dată, de când mă mutasem aici, când îmi venea să plâng şi nu era din cauza unuia dintre visele mele. Deşi discuţia asta începuse să-mi pară un coşmar. Mi-am dat jos blugii şi i-am aruncat pe canapea, mi-am dat jos

cămaşa şi am aruncat-o pe masă. Apoi mi-am pus pe mine un tricou în care obişnuiam să dorm, m-am dus în dormitor, m-am pus în pat şi-am dat drumul la televizor. Arthur rămăsese în hol. Nu putea intra după mine, căci era încălţat şi asta contravenea regulilor casei. Mi-am dat seama că se descălţase între timp, judecând după zgomotul pe care l-a făcut uşa dulapului. În câteva clipe, apărea în pragul uşii cu hainele mele în braţe.

De ce trebuie să te comporţi ca un copil prost-crescut?

S-a aşezat pe pat, cu spatele la mine, şi a oftat. În clipa aia, mi-am dat seama că-mi făceam părinţii de râs. Ei nu mă educaseră aşa. Dar discuţia mă enervase prea tare, aşa că fuck it, ai mei erau oameni în toată firea, n-aveau nevoie să le fac eu cinste.

Era linişte între noi. El rămăsese holbându-se la televizor, eu stăteam încruntată, cu braţele încrucişate la piept, privind pe perdea un păianjen pe care îl salvasem când tanti Mariana încercase să-l omoare. Şi cum mă uitam eu aşa, mai mult prin păianjen, mi-a venit în minte o scenă dintr-un film în care, după o ceartă aprigă, el se apropie de ea, îi trece mâna prin păr, îi coboară sutienul pe talie, îi rupe chiloţii, o întoarce cu spatele şi se întâmplă cel mai tare hate sex ever.

— Îmbracă-te în ce vrei, dar hai să mergem!

Dacă nu vom ajunge ultimii, poate nu vor face caz, s-a auzit în timp ce eu aproape aveam un mini-orgasm.

Ne-am îmbrăcat, ne-am prefăcut că nimic nu se întâmplase acasă, iar seara a decurs bine până la urmă. Ai lui au strâmbat de câteva ori din nas când am zis eu *shit,* mi s-a părut mai undercover aşa – de unde era să ştiu eu că s-au apucat să studieze „Engleza pentru toţi", au râs de mine când s-a adus la masă un preparat cu scoici şi i-am şoptit lui Arthur că *Nu pot să mănânc chestiile astea că au gust de nămol,* la fel s-a întâmplat când au adus nu ştiu ce vin scump, dar sec, şi după ce am luat o înghiţitură, m-a lovit o tuse aproape măgărească. În afară de astea, nu s-a întâmplat nimic senzaţional. Oh, wait! M-a cerut în căsătorie. Scenă în genunchi, cu inel, suspine şi lacrimi în jurul mesei. Am acceptat. Mi s-a părut de prost-gust să-l fac de râs cu toţi cei apropiaţi de faţă.

*

Îmi pierdeam minţile. Şi simţeam cum se întâmpla totul. Pas cu pas. Moment cu moment. Mă trezeam din vis şi rămâneam minute bune holbându-mă la spaţiul gol din dormitor unde odată fusese televizorul. Renunţasem de ceva timp la el. Mă întristau ştirile. De parcă ar fi fost vina televizorului şi nu a mea. Dar mă simţeam ca un

alcoolic în recuperare care ştie că are în casă o sticlă cu vin, deşi îşi repetă că e pentru musafiri. Era ceva în neregulă cu mine şi nu ştiam cum să mă repar. Tata începuse să se simtă rău. Mama începuse să devină sensibilă. Arthur era fericit la gândul că urma să ne căsătorim. Eu voiam să mă întorc acasă.

De fiecare dată când am avut un moment de fericire, am vrut afară. De fiecare dată când am avut un moment de tristeţe, am vrut afară. Ştiam că sunt simţiri efemere şi voiam să ies înainte de a mă scoate ele. Aş fi vrut să plutesc undeva deasupra lor.

— Ai de gând să te ridici din pat azi? De zece minute te holbezi la peretele ăla. Parc-ai fi mâţa lui Matei, numai că ea are un aer intelectual când face chestia asta!

— Hm… Şi uitasem că eşti aici.

— Cred şi eu… la cât de mare e apartamentul ăsta!

— Mda… Nu-ţi recomand să-ţi pierzi cumva cheile.

Ana a sărit din pat şi a deschis draperiile. Apoi a revenit şi a început să sară ca un copil pe trambulină.

— Ce naiba?! Cât de dură e salteaua asta, nasol!

— De ce e nasol?

— Că trebuie să faceţi voi toată treaba. Deşi arăţi de parcă n-aţi face nicio treabă.

— Ce, mă?

— Păi arăţi de parcă ar avea cu ce, dar n-o face cum trebuie sau ar face-o cum trebuie, dar n-are cu ce.

— Tu ai fost aşa tâmpită dintotdeauna?

— Nope. Mi se trage de la toate interacţiunile craniene cu tăblia patului.

— Chiar trebuie ca tot ce vorbim să aibă conotaţii sexuale?

— Draga mea prietenă sexually challenged, când sexul e atât de bun, n-are cum să nu-ţi inunde creierul.

— Sexually challenged?! Asta nici măcar nu e o expresie!

— Ştiu. Am devenit genială.

Da, Ana chiar era o tipă genială. Cum ajunsese să fie prietena mea, n-aş putea să-ţi explic. A fost ca atunci când vezi că în paharul tău cu vin tocmai a picat o musculiţă, iei repede o scobitoare şi încerci să o salvezi de la înec. Ce? Nu mai face nimeni chestia asta?! Oh, well, probabil ar fi trebuit să folosesc o analogie cu un căţel abandonat sau ceva, dar eu nu sunt genială. În concluzie, să zicem că pentru ea am fost un fel de caz social. Dar lucrul pe care îl apreciam cel mai mult era că mă lua ca atare. Nu avea nicio

aşteptare de la mine. Îmi plac oamenii care nu au aşteptări de la mine. Mă scutesc de efortul de a-i dezamăgi.

— Ţi-ai cumpărat rochie pentru nunta mea? m-a întrebat zâmbind ironic, ştiind că nu aveam nici cel mai mic simţ al esteticului în materie de rochii pentru că le uram cu desăvârşire.

— Daa! Vrei să ţi-o arăt?

— Nu ştiu. Vreau?

Am avut un mic moment de entuziasm, am sărit din pat, m-am dus în dressing, mi-am dat jos tricoul, mi-am pus repede rochia şi m-am întors.

— Ta-da! Cum ţi se pare?

— Wow! E… Superbă! It brings out the blue în your eyes!

— Dar… Io am ochii căprui…

— My point exactly.

După-amiază, am plecat împreună să-mi cumpăr o rochie. Ana m-a târât prin toate magazinele pe care le-am găsit prin centrul oraşului. În final, am acceptat să şi probez câteva alese de ea. Proastă decizie! De fiecare dată când ieşeam din cabina de probă, aveam privirea copilului care tânjeşte după îngheţată şi, când într-un final o primeşte, îi pică din cornet.

— Dumnezeule! Există ceva negativ în viaţa ta care să nu te fi afectat până la punctul de a-ţi reseta complet personalitatea? Da, ok, directorul

şcolii ţi-a zis în clasa a cincea să-i spui mamei tale să nu-ţi mai dea fustiţă scurtă de blugi şi cizmuliţe la şcoală, bla-bla. Mama ta era o femeie modernă care a încercat să facă din tine un copil modern. Lumea nu era pregătită încă pentru schimbări, iar mama ta credea că erai un copil puternic. Nu te cunoştea prea bine. Dar de ce împingi totul la extreme?!

— Punctul unu: mama încerca să mă transforme în copia fetei nemţoaicei ăleia cu care se împrietenise şi care îmi dădea de pomană toate hainele lu' fie-sa. Punctul doi: nu e vorba despre faptul că ăla mi-a zis asta, cât despre modul în care m-a privit când mi-a zis. De parcă eram o tentaţie pentru băieţi, un fel de... devoratoare de puţulici! N-aveam nici măcar ţâţe, înţelegi?!

— Da, înţeleg. Nu multe s-au schimbat de-atunci. Dar fă-mi o favoare şi nu te mai uita după rochii de babe! Adică nu se întâmplă nicio tragedie dacă laşi la vedere un umăr sau o gleznă.

— Ana, rochia asta abia îmi acoperă bucile! Puţin îmi pasă că e pe gât şi are mânecile lungi!

— Ştiu. Pe-asta te pusei s-o probezi ca să mă distrez şi eu puţin. Ar trebui să-ţi vezi faţa prin ochii mei. Hilarious!

Mi-am controlat impulsul de a o strânge de gât, deja eram expertă în asta, mi-am pus hainele mele comode şi i-am spus că pentru nunta ei voi

alege cei mai frumoşi pantaloni de trening şi un hanorac cu paiete. Apoi am mers să mâncăm ceva. Cumpărăturile nu erau activitatea mea preferată.

— Mi se pare mie sau îţi arunci priviri cu tipul din spatele meu?

— Ce… Nu! Mă uitam şi eu. Mi se pare că seamănă cu tipul ăla din *Mission Impossible.*

— E prea bătrân pentru tine.

— Cine, ăsta? De unde ştii?

— Nu, mă! Tom Cruise. E mai mare cu vreo douăzeci de ani decât tine.

— Da’ tu când te întorci acasă? Deja mi-a trecut dorul de tine.

— Când vine Arthur din delegaţie?

— El zice că peste trei zile.

— Cum adică „el zice”?

— Păi, în realitate, mereu vine acasă cu o zi *mat* devreme.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Cred că da. Deşi el o numeşte „surpriză”. Numai că, atunci când se întâmplă mai mult de două ori, devine obicei.

— Deci, mi se pare mie sau îţi arunci priviri cu tipul din» spatele meu?

— Un pic.

Ana s-a întors acasă. Am rămas din nou singură. M-am aşezat în fotoliu şi-am încercat să scriu ce visasem cu o noapte în urmă.

O pasăre moartă mă priveşte de pe podea. Primele gânduri: e ceva trist în ieri, e ceva bolnav în mâine, dar azi o pasăre moartă zace pe podea.

M-am trezit privind un punct imaginar pe covor. Am închis agenda. Scrisul nu era pentru mine, cum bine îmi spusese profesoara de literatură în facultate. *Nimeni nu ar vrea să citească poveştile deprimante pe care le scrii.*

Nu ştiam ce să fac cu timpul meu. Simţeam nevoia să fumez, deşi nu o făcusem niciodată, că nu cred că se ia în calcul când aveam cam treişpe ani şi mai mulţi copii de la bloc ne-am furişat în scara altui bloc după ce unu' a furat o ţigară din pachet de la taică-său şi ne-a chemat pe toţi să tragem un fum. Inutil să-ţi spun că mi-a venit ameţeală şi am căzut. Nu mi-a plăcut, dar mi-am zis că, dacă voi mai încerca vreodată, mă voi aşeza înainte. Aveam nevoie de o activitate. Arthur nu fusese de acord să mă angajez, sub pretextul că încă nu cunoşteam bine oraşul. De parcă-i propusesem să devin ghid turistic.

*

A venit iarna. Au venit sărbătorile. Le-am petrecut la ai mei, spre iritarea părinţilor lui Arthur care îşi făcuseră planul că ne vor târî pe toţi undeva la munte, la schi. Era planul lor, nu al

meu. Nu i-am invitat la ai mei. Încă o bilă neagră pentru mine. Adunasem destul de multe, dar se pare că bolul era încăpător. Încă nu înţelegeam de ce.

Seara de Crăciun am petrecut-o în familie – ai mei, cu şi Arthur, Ana şi Matei, Sorin şi maică-sa. Am privit la tv programul de Crăciun, am mâncat sarmale, salată de boeuf, friptură cu cartofi la cuptor, pâine de casă făcută de mama. Nu neapărat în ordinea asta, dar am mâncat toate astea. Tata a pus pe masă un vin de Drăgăşani şi, undeva spre miezul nopţii, ne-ar fi fost util un cric să ne putem ridica dacă aveam nevoie la toaletă.

S-a vorbit mult. S-a râs mult. Printre glume şi amintiri, la un moment dat, Sorin a luat o furculiţă şi a bătut uşor în gura paharului anunţând un discurs, cum văzuse el într-un film. Am tăcut cu toţii aşteptând curioşi monologul.

— Oameni buni, acum că ne găsim cu toţii în jurul acestei mese sfinte, trebuie să vă mărturisesc ceva.

Nu numărasem paharele cu vin pe care le golise, dar clar fuseseră multe dacă ajunsese la punctul confesiunilor.

— Ei, bine… Aş vrea să ştiţi cu toţii că eu… Această minunată creaţie a lui Dumnezeu… Fiu de dac înflăcărat… Visul oricărei femei… Sunt femeie! zice plecându-şi privirea şi legănându-şi

capul în semn de resemnare.

— Păi cum, mă, Sorin? întreabă tata, nici el prea lucid.

— Da, nene… Mi-am dat seama astă-vară.

— Adică tu eşti femeie de aproape şase luni şi noi aflăm de-abia acum?

— Da… E o veste tristă pentru toate admiratoarele mele, dar trebuie să accept schimbarea asta în viaţa mea. Mai toarnă un pahar, nene, dacă vrei să-ţi spun. E o poveste dureroasă şi nu pot să-i fac faţă pe uscat.

Tata i-a turnat în pahar, i-am făcut semn să mai pună câte un rând pentru toată lumea, mai puţin pentru Arthur care nu consuma niciodată alcool. Asta îl făcea să suporte uşor nedumerit discuţia.

— Ce te-apasă, prinţesă? l-am întrebat eu bătându-l uşor pe umăr.

— M-apasă gândul că urmează să mă păgubeşti de două palme!

— Xena, tu eşti?! întreabă Ana râzând.

— Aş vrea io! Aţi văzut ce înaltă e aia? Şi cine nu şi-ar dori picioarele alea lungi?!

Pauză lungă.

— Vedeţi?! Vedeţi?! Sunt femeie! zice Sorin şi-şi trage o palmă peste frunte.

— Ce-ai, mă? Mâncaşi ciuperci năroade? intervine maică-sa râzând.

Sorin o ignoră şi se-ntoarce din nou către tata.

— Fii atent, nene! Astă-vară, de nu ştiu ce sărbătoare, m-a luat asta, semn spre maică-sa, la o mănăstire. Că cică să scoată ăia dracii din mine, că fac numai prostii, că nu se lipeşte nicio fată de mine, ştii matale, idei d-astea de femei nebune. Da' ştii că te iubesc, îi zice într-o suflare maică-sii. Aşa, şi m-a luat pe sus în hainele în care fusesem eu să beau un suc la terasă cu una. Aoleu, mi-adusei aminte! Ce ţâţe avea aia, nene! Mamă-mamă! Da' era cam proastă. Stai să vezi! O invit la suc, da' îi zic că plătim ca nemţii, că ştii că asta – din nou semn spre maică-sa – nu prea-mi mai dă bani de buzunar şi io dau pe haine tot ce câştig, că s-au făcut toate snoabe şi a dracu' dacă se mai uită vreuna la tine dacă n-ai semne cunoscute pe tricou. Şi bem noi sucul, a dracu' cere şi o porţie de alune, vorbim chestii pe care nu pot să le spun aci la masă că unii sunt mai preţioşi – semn spre Arthur – şi când să achităm nota, scoate din portofel mărci. Mărci, nene! *N-ai zis, dragă, că plătim ca nemţii?* îmi zice când o întreb *Ce dracu' faci, fată? Vrei să ne bată ăştia?!* Şi rămăsei, nene, şi cu banii luaţi şi ne…

— … fericit, intervine tata. Şi ajunseşi la mănăstire.

— Aha, da, chiar aşa! Şi ajunsei la mănăstire. În tricou, pantaloni scurţi şi şlapi. Şi cum dădeam

eu să intru pe poarta mănăstirii, un mocofan bărbos mă trage de tricou, că cică n-am voie aşa în casa Domnului. *Care domni* întreb uitându-mă în stânga şi-n dreapta cu chef de scandal că-mi lărgise mâneca. Asta – semn spre maică-sa – îmi trage o palmă după cap, se-nchină şi îi cere iertare ăluia.

— I-am cerut iertare lui Dumnezeu, tâmpitule! Doamne, iartă-mă, ce copil am putut să cresc!

— Aha!!! Acum înţeleg eu de ce te uitai în sus! M-am gândit că şi ţie ţi-era scârbă să te uiţi la bărbosu' ăla că avea firimituri în barbă. Ai văzut c-avea fir mituri în barbă?!

— Lua-te-ar naiba să te ia! zice maică-sa şi-i trage una după cap. Ţii minte că avea ăla fir mituri în barbă, da' alalt'eri n-ai ţinut minte să te duci să plăteşti curentu' şi-au venit ăştia şi l-au tăiat!

— Şi ajunseşi la mănăstire, zice din nou tata râzând.

— Aşa, nene, că mă-ntrerupse asta! Că numai de-asta sunt bune femeile, să te facă să pari nebun! Şi ajunsei la mănăstire şi ăla îmi zice că dacă vreau să intru trebuie să mă-mbrac în fustă. Şi-mi dă o fustă. *Nu vreau să intru*, zic. *Ba vrei,* zice asta. *Ba nu vreau! Ba vrei!* şi-mi pune fusta în braţe şi mă-mpinge mai într-o parte ca să poată să intre lumea care se uita la noi ca la circ. Dac-am văzut aşa, m-am îmbrăcat în fustă, că ce dracu',

Doamne iartă-mă, era să fac!

— Şi?

— Şi-am început să mă plimb prin curtea mănăstirii.

— Şi-atunci ţi-ai dat seama că eşti femeie?

— Nu! Că după ce m-am îmbrăcat în fustă, mi-a venit ideea să mă răzbun şi s-o fac pe-asta de râs. Şi-am început să dansez ca o balerină, să fac piruete, să zâmbesc la oameni, să le fac cu mâna… Ba chiar începuse să-mi placă.

— Aha! Atunci ţi-ai dat seama că eşti femeie!

— Nici măcar! Dar m-a mâncat în cur să mă uit în jos, la fustă. Şi-atunci am înţeles de ce eram supărat!

— Că erai în fustă.

— Nu, nene. Eram supărat că nu-mi plăcea culoarea.

— Vezi?! Vezi?! Ţi-am spus eu că trebuia să îi facem cadou puloverul ăla ciclamen, a exclamat Ana şi-am izbucnit cu toţii în hohote de râs.

Ziua următoare, m-am trezit foarte de dimineaţă. Arthur încă dormea. Am mers în bucătărie să-mi fac o cană de cacao cu lapte. Am găsit-o gata-făcută. Tata citea ziarul şi-şi bea cafeaua. Mi-a zâmbit.

— De unde ştiai că mă voi trezi la ora asta?

— Ai băut cam mult azi-noapte. Eram sigur că o să mergi la toaletă şi n-o să mai ai somn.

M-am apropiat şi i-am dat un pupic pe obraz. Am tras un scaun, din cele trei pe care le aveam în bucătărie, şi m-am aşezat lângă el.

— Eşti fericită?

— Există fericire?

— Există, tată. E sclipirea aia pe care ai avut-o aseară în privire. O vezi dimineaţa în oglindă?

— Eh, ştii că nu sunt o persoană matinală. Dar am stabilit data nunţii. În august. Deja au vorbit pentru restaurant. Şi formaţie.

— Mă bucur. Mă-ta va fi foarte fericită. Îi era teamă că n-o să găseşti pe cineva să te iubească. Sau măcar să te suporte, mi-a zis râzând.

— Mda, tipic ei!

— Ţi-ai căutat rochie?

— Nu. E destul timp.

— Da. E destul timp, a zis cu tristeţe.

— Tu cum te mai simţi? îţi iei medicamentele, da?

— Da. Sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine. Dar vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce?

— Că vei face întotdeauna ce te face fericită. Eu te voi susţine mereu. Indiferent ce ai hotărî. Vreau să fii fericită.

— Te referi la ceva anume?

— La tot şi la nimic. Promite-mi.

— Promit.

Ne-am îmbrăţişat şi am plâns. Amândoi. A fost ultima dată când l-am strâns în braţe.

*

Ne-am întors la Arthur. Era seară. Eram obosită. Eram la masă.

— De ce eşti tristă?

— Tata nu se simte prea bine.

— Da. Am văzut că era cam palid.

— Da?! Zici că era palid?

— Tu n-ai observat? înseamnă că mi s-a părut.

Inima îmi bătea în rafale. Eram pe punctul de a avea un atac de panică, dacă n-aş fi fost atât de pricepută în a mi le controla.

— Poate mi s-a părut, repetă calm punându-şi salată în farfurie. Dar, dacă vrei, pot vorbi cu ai mei să grăbim nunta. Vorbim cu cei de la restaurant, dacă nu mai sunt date libere, găsim în altă parte, mergem şi-ţi cauţi rochie că ai cam tras de timp, şi…

— De ce aş vrea asta?! l-am întrerupt furioasă.

— Nu… Ziceam pentru tine… Să fii mai liniştită.

Ţi s-a întâmplat vreodată să ai un acces de furie pe care să încerci să-l înăbuşi, deşi în mintea ta rulează o scenă în care pui mâna pe furculiţă, o strângi în palmă cu atâta putere încât propriile-ţi unghii îţi secţionează linia vieţii, priveşti cum picături de sânge-ţi cad în farfurie, corpul începe

să-ţi tremure şi, deşi durerea ar trebui să te sperie, nu face altceva decât să-ţi alimenteze furia care creşte, şi creşte, apoi îl priveşti cu ochi posedaţi pe cel care a îndrăznit să-ţi tulbure echilibrul fragil cu care reuşisei să te împrieteneşti, îţi dai seama că n-a încercat câtuşi de puţin să te cunoască, îi găseşti vină pentru tot ce e urât în lume, pentru tot ce e urât în tine, pentru tot ce s-ar putea întâmpla rău de acum înainte, te ridici de pe scaun, scoţi un ţipăt de fiară rănită, urli în sinea ta *Nu ai voie să-mi pui în minte ideea că tatăl meu nu mai are mult de trăit!* şi-i înfigi furculiţa în ochi o dată, şi înc-o dată, şi înc-o dată? Căci nu vrei să te mai privească. Nu vrei să mai vorbească. Vrei linişte.

Arthur a tăcut. Cu mâna sprijinită pe picior, mi-am descleştat degetele. Patru şanţuri sângerii m-au făcut să tresar. Furculiţa era pe masă.

— Mă duc să fac o baie. Nu mai am poftă de mâncare.

Nu ai voie să-mi pui în minte ideea că tatăl meu nu mai are mult de trăit! Nu ai voie să faci din durerea mea un instrument prin care să-ţi atingi un scop! Nu ţi-am spus că aştept cu nerăbdare să ne căsătorim. Nu m-ai întrebat niciodată ce cred despre căsătorie. Nu-i plac pe părinţii tăi. Părinţii tăi nu mă plac. Prea multe negaţii pentru un final fericit. Prea mare graba.

De ce? De ce atâta grabă? Trecuseră aproape două ore de când stăteam în cadă. Aveam pielea mai încreţită decât un Shar Pei. Dar nu voiam să ies. Nu voiam să îl văd. Nu voiam să îl aud. Speram doar să nu adorm în apa fierbinte. Nici măcar trează nu ştiam să înot.

Simţeam că ceva era în neregulă. Cu mine, cu Arthur, cu povestea în care mă complăceam. Eram paranoică. Fusesem dintotdeauna, numai că o parte din mine sperase atât de mult la o viaţă normală, de dragul părinţilor mei, de dragul lui, uneori chiar de dragul meu, încât alesesem să cred că ăsta era basmul meu. Fusese mai uşor când crezusem că îl iubeam. Dar nu îl iubeam. Vălul odată ridicat, nu mai reuşeam să stau lângă el. În plus, simţeam că-mi ascundea ceva. Nu reuşeam încă să aflu ce. Când, într-un final, am ales să ies din baie, el deja dormea. Nu pierdea niciodată nopţile, nici măcar atunci când mergeam la evenimente importante care se anunţau a se întinde dincolo de miezul nopţii. Spunea că nu poate tolera oboseala. Avea 27 de ani, cu doi mai mulţi decât mine. Am adormit pe canapea.

A doua zi, nu m-am ridicat să-l conduc înainte să plece, cum făceam de obicei. Am aşteptat să aud uşa închizându-se în urma lui şi-am zăbovit câteva minute privind aiurea în tavan. *Ce nu ştii, nu-ţi poate face rău.* Un căcat! Voiam să ştiu.

Binele nu fusese niciodată prietenul meu cel mai bun. În plus, întotdeauna am avut înclinaţie mai degrabă către Agatha Christie decât către Petre Ispirescu (bine, şi către Sandra Brown, dar asta rămâne între noi). Am sărit de pe canapea şi-am început să mă învârt aiurea prin casă. *Nici măcar nu ştii de unde să-ncepi!* Am dat fuga în dressing şi am început să caut prin buzunarele sacourilor, prin buzunarele pantalonilor, printre cămăşi, şosete, chiloţi. Căutam răspunsuri. Era un presentiment care nu-mi dădea pace. De ce prietenii lui fuseseră atât de încântaţi să mă cunoască? Nu sunt o tipă uşor de plăcut. De ce ai lui îmi tolerau toate capriciile, când era mai mult decât evident că-mi înghiţeau prezenţa cu aceeaşi plăcere cu care bei zeama de varză dimineaţa de după beţie? Trebuia! Trebuia să găsesc ceva! în timp ce dădeam ture prin faţa bibliotecii pe care tanti Mariana o ştergea de praf cu mare grijă, mi-a venit în minte o frază pe care o citisem undeva şi care se lipise de mine ca aluniţele de la soare: *Nu poţi spune niciodată clipei: opreşte-te, sunt fericit!* Tanti Mariana! Tanti Mariana nu mă lăsase niciodată să şterg de praf cărţile din bibliotecă! Ba chiar sărise ca arsă într-o zi când am luat pământuful şi-am încercat să fac asta. Întotdeauna lua un scaun pentru a ajunge la raftul cel mai înalt şi spunea că-i era teamă ca nu cumva să alunec şi

să mă rănesc. Poate ar fi trebuit să mă simt jignită, dar nu. Chiar sunt bleagă. Există şanse să-mi sucesc o mână doar stând în pat şi încercând să-mi aşez mai bine perna. Am dat fuga în bucătărie şi-am luat un scaun. În timp ce mă străduiam să-mi ţin echilibrul încercând să ajung la raftul cel mai înalt, am zâmbit gândind: *Adevărul chiar e dincolo de noi.* Pentru o clipă, uitasem de ce făceam asta. Transformasem paranoia într-o vânătoare de comori.

Niciun titlu interesant, numai cărţi imense despre arhitectură, materiale de construcţii, schiţe, machete. Am aplecat spre mine una dintre cărţi. Coperta era un vişiniu închis, iar pe muchie avea un castel imprimat în relief. În spatele ei, am zărit ceva care nu avea a face nici cu materialul, nici cu culoarea lemnului din care era făcută biblioteca. Am dat la o parte toate cărţile de pe raft şi-am zărit o agendă roz. Când am simţit din nou parchetul sub tălpi, mi-am dat seama că-mi tremurau picioarele, deodorantul de subraţ părea depăşit de situaţie, inima-mi bătea în urechi, mi se făcuse sete. Era un jurnal. Natalia.

21 Februarie

Alarma deşteptătoare a lui Arthur m-a speriat din somn dimineaţă. L-am rugat de nenumărate ori să-i seteze volumul mai mic. M-am ridicat şi-am mers să-i fac cafeaua. Am aşezat o ceaşcă pentru mine şi una pentru el. I-am făcut două felii de pâine prăjită şi o omletă nepretenţioasă, cum o numeşte el. Am luat ziarul din faţa uşii şi i l-am aşezat cu drag în dreapta farfuriuţei. Lucrurile astea mărunte îmi umplu sufletul cu bucurie. Când ne bem cafeaua împreună dimineaţa, când stau lângă el în tăcere şi îl privesc în timp ce mănâncă şi citeşte ziarul, chiar şi când, după ce mă sărută şi pleacă, rămân în urma lui în bucătărie să strâng masa. Asta mi-am dorit dintotdeauna: stabilitate, echilibru, familie. Îi ascultam paşii pe parchet. A ieşit din baie şi-a mers să se îmbrace. Apoi a venit la masă. Cafeaua se răcise suficient încât să o bea liniştit. M-am aşezat pe un scaun lângă el.

N-a vorbit mult, m-a anunţat că părinţii lui ne aşteaptă la cină. Vrea să port rochie şi să-mi prind părul, cum îi place mamei lui. Îmi place mama lui. Mi-a plăcut din prima clipă în care am întâlnit-o. Mi se pare că ne asemănăm foarte mult. Este o

femeie frumoasă, elegantă, serioasă.

M-a sărutat şi a plecat. Am rămas din nou singură.

Sunt tristă. Din nou, ne-am certat. Am uitat să port brăţara pe care mi-a făcut-o cadou de ziua mea. Dar aveam emoţii. Am vrut ca totul să fie perfect, am vrut să fiu impecabilă, şi mi-a scăpat acest detaliu. Am uitat cât de mult suferă când nu apreciez lucrurile pe care mi le oferă. Tocmai de-asta nu mă pot supăra pe el. Cum bine zice mama lui, într-o relaţie, nu pot iubi amândoi în aceeaşi măsură. Întotdeauna unul va investi mai mult. Ea crede că Arthur mă iubeşte mai mult decât îl iubesc eu. Voi încerca să fiu mai atentă.

5 Martie

Mă gândesc să-i propun lui Arthur să mă angajez, dar mi-e teamă de reacţia lui. Îmi amintesc perioada de început, cum l-am convins cu greu să merg la câteva interviuri şi cum niciun job nu a fost pe placul lui. Fie într-o parte erau prea mulţi bărbaţi, fie în altă parte era ciudat cum de aveau mereu anunţ de angajare, asta însemnând că prea multă lume nu se adapta, fie într-o parte începeam programul prea devreme,

fie în alta terminam prea târziu.

Ca un compromis, am acceptat ideea lui de a rămâne liniştită acasă, de a-mi acorda un timp doar pentru mine şi pasiunile mele, deşi nu-mi doream ca cei patru ani de ASE să rămână doar tuş pe o diplomă. Au trecut doi ani de-atunci. M-am săturat de shopping, de reviste, de televizor, de spa. Aş vrea să mă angajez, să-mi fac un scop. Toate prietenele mele au job. M-am săturat să stau în casă întreaga zi. Mă bucur că azi e ziua în care va veni doamna Mariana, deşi nu prea am ce vorbi cu ea.

28 Martie

Îi pregătisem lui Arthur o reţetă nouă pentru cină. Totul era gata, deşi era trecut de ora 21, iar el încă nu ajunsese. Speram să nu întârzie prea mult. Mâncarea reîncălzită n-ar fi avut acelaşi gust. Mi-am pus rochia roşie pe care mi-a dăruit-o de Valentine's Day: lungă, strâmtă, cu mâneci lungi, cu crăpătură generoasă pe picior. Îmi vine ca turnată acum, după ce am scăpat de câteva kilograme pe care le-am pus din cauza dulciurilor. Arthur nu mi-a spus deschis că-l deranjează faptul că m-am îngrăşat, deşi îmi dădeam seama din privirea lui. Nu ştiu ce-mi venise azi. Îmi părea

chiar că aveam emoţii. Îmi imaginam că mă va purta în pat şi vom retrăi momentele de la început, când nu ne puteam dezlipi unul de celălalt, când mă făcea să mă simt femeie, când adormeam la pieptul lui. E ceva timp de când nu m-am mai simţit aşa. Acum o facem târziu, rapid, fără momente de tandreţe, uneori pare un antrenament la sală, dar fără încălzire sau stretching. Ajunge mai mereu acasă nervos şi obosit. L-am rugat să meargă să-şi facă un set de analize. Mi-a promis că aşa. va face.

În seara asta voiam să fie altfel. Voiam să dau frâu liber fanteziilor, să fiu din nou femeia care îl înnebunea. Speram să ajungă acasă înainte să adorm împopoţonată ca o actriţă de telenovele.

Am desfăcut sticla de Bottega, mi-am pus în pahar şi m-am aşezat pe canapea. Ascultam în surdină Eric Clapton şi trăgeam cu urechea la zgomotele care se auzeau afară. Am tresărit de câteva ori, mi se părea că aud sunetul cheii în yală. Alarmă falsă, însă. Era aproape ora 22. Am încercat să îl sun, dar avea telefonul închis. Urăsc iPhone-ul ăla şi bateria aia de... Ce ciudat! Nici în propriul meu jurnal nu pot scrie prostii. Lui Arthur nu-i place când vorbesc prostii. Spune că vorbele urâte sunt spuse doar de femeile uşoare.

M-am descălţat de pantofii cu toc şi m-am tolănit pe pernele de pe canapea. Oare de câte ori

ajunge atât de târziu acasă? Ce-i drept, sunt seri în care nici nu îl văd, îi las mâncarea pregătită pe masă şi adorm. Acum îmi dau seama că ne întâlnim mai mult dimineaţa în bucătărie când îi pregătesc micul dejun. Nu mi-a mai povestit nimic legat de serviciu, de colegii lui, de întâmplările de peste zi. Nu mai ştiu ce mai face. Dar, ce e mai trist, nu mai ştiu nimic despre el. Când oare am încetat să mai comunicăm? De vorbit, vorbim zilnic, dar de când nu ne mai spunem nimic?

Am pus paharul pe masă, vinul nu prea are gust când îl bei singură. Am dat să mă ridic, să merg să mă schimb în pijamale, dar am auzit cheia în yală. Primul instinct a fost să-mi iau rochia la subraţ să nu mă împiedic în ea şi să mă îndrept spre dormitor. Totul era deja lipsit de farmec. Cina era rece, vinul era cald, sufletul mi-era dezamăgit, mintea mi-era plină de gânduri stranii. Dar am ales să mai dau o şansă serii. Am sărit în pantofii cu toc şi m-am grăbit să-l întâmpin.

Mă privea de parcă mă vedea pentru prima dată, dar nu cu privirea plină de încântare, ci ca şi când nu m-ar fi recunoscut.

— Ce-i cu tine îmbrăcată aşa?

— Bună seara şi ţie, iubitule! Te aşteptam.

— Este vreo ocazie specială de care am uitat?

— Dacă ai uitat, asta ar însemna că nu era specială pentru tine. Dar nu. E o zi oarecare pe

care o putem face specială.

— Încă îţi vine bine rochia asta. Nici nu mi-am dat seama cât de mult ai slăbit.

— Dacă vrei, scap repede de ea şi îţi vei putea da seama şi mai bine.

— Ce-i cu tine? Te comporţi ciudat.

— Ce vrei să spui? Mi-era dor de tine! Hai să mergem în dormitory!

— Cum să-ţi fie dor de mine? Sunt aici. Aş vrea să fac un duş şi să mănânc ceva. Arată bine ce-i acolo pe masă. Poţi încălzi până ies din baie, te rog?

— … desigur…

Nici măcar nu m-a sărutat, nici măcar un compliment. Am petrecut o oră aranjându-mă pentru el şi tot ce am primit a fost „încă îţi vine bine rochia asta „şi „nici nu mi-am dat seama cât de mult ai slăbit”! Oare am devenit invizibilă pentru el?! l-am încălzit mâncarea şi-am încercat să îmi stăpânesc lacrimile de nervi. Eram furioasă, tristă, dezamăgită. Îmi venea să arunc totul la gunoi. Nici măcar nu a observat că purtam parfumul pe care mi l-a făcut cadou la aniversarea noastră, că îmi lăsasem părul buclat pe spate aşa cum îi place lui, că încălţasem pantofii din piele care îi plăceau şi pe care îmi reproşa că nu-i mai purtasem de mult timp.

I-am aranjat mâncarea din nou în farfurie şi m-

am aşezat pe un scaun în faţa lui. Îmbrăcată în rochie roşie de gală, aranjată ca o vedetă de televiziune, mirosind a parfum scump, luam acum cina cu iubitul meu care era în halat de baie şi mirosea a gel de duş Malizia. Dar încercam să nu mă dau bătută.

— Cum ţi-a mers azi?

— Bine. Am întârziat din cauza şedinţei lunare. Ne-am adunat cu toţii şi, din una în alta, am uitat să mai plecăm. S-ar fi întins şi mai târziu dacă nu le-aş fi promis că în weekend mergem la cabană. Aşa am reuşit să scap.

— Dar ai promis că în weekend mergem pe lac, noi doi.

— Ştiu, îmi pare rău, dar am fost nevoit să fac asta. În plus, îmi este benefică mutarea asta. Va veni şi domnul Stere, directorul, şi voi folosi prilejul să-mi întăresc poziţia de atac pentru avansare.

Între furia că îşi încălca promisiunea pentru weekend şi surpriza că mintea mea dădea aproape fiecărui cuvânt o tentă sexuală, mă simţeam ameţită.

— Dar mi-ai proomiiisss... De ce nu poţi sări peste întâlnirea aia?

— Pentru că trebuie să muncesc pentru noi, pentru apartament, pentru maşină, pentru viaţa pe care ţi-ai dorit-o şi pe care ţi-o ofer. Şi nu e

nevoie să te pisiceşti aşa. Ce naiba ţi-a venit azi?

— Nu mi-a venit nimic, iartă-mă, nu vreau să ne certăm! Aş fi unit să avem o seară altfel, cum era la început.

— Dar nu mai suntem cum eram la început. Am crescut, ne-am maturizat. Nu mai eşti femeia de care m-am îndrăgostit, acum eşti mult mai mult de-atât. Eşti femeia cu care mă voi căsători, eşti femeia pe care mă pot baza să îmi încălzească cina când ajung acasă obosit, eşti femeia care se trezeşte dimineaţa şi îmi face cafeaua, deşi ar fi putut să mai doarmă încă o jumătate de oră, eşti femeia pe care o iubesc.

— Dar nu mai sunt femeia cu care faci dragoste.

— Poftim?

— De când nu am mai făcut dragoste, Arthur?

— Ce spui? Am făcut-o acum… trei zile.

— Nu! Acum trei zile m-ai futut! Eu te întreb de când nu am mai făcut dragoste?!

— Acum chiar nu te mai recunosc! Tu nu vorbeai aşa!

— Aşa cum? Direct? Deschis? Fără perdea?

— Ai citit DEX-ul azi sau ce s-a întâmplat? Natalia, te comporţi ca o femeie nebună. Tu nu erai aşa. Hai să mergem la culcare şi poate mâine vom vedea altfel lucrurile.

— Nu vreau să merg la culcare! Vreau să faci

dragoste cu mine în noaptea asta, vreau să mă săruţi ca înainte, vreau să mă iubeşti ca înainte, vreau să mă simţi şi să te simt ca înainte.

— Ca înainte de ce?! Nu te înţeleg şi sunt mult prea obosit să mai pot continua discuţia asta.

Ca înainte de a simţi cum totul ne scapă printre degete, mi-am zis în gând, în timp ce el era deja în dormitor.

Am tresărit la sunetul video interfonului. Uitasem că urma să vină tanti Mariana pentru curăţenie. M-am ridicat de pe podea, am sărit într-un suflet pe scaun şi-am aşezat cărţile în bibliotecă aşa cum fuseseră, nu înainte de a pune jurnalul în spatele lor. Am dus scaunul la loc în bucătărie şi-am mers să-i deschid. Abia când stăteam cu braţul rezemat de tocul uşii, mi-am dat seama că miroseam urât. Am întâmpinat-o şi i-am spus să-şi adune cele necesare din baie, căci vreau să fac un duş. Nu aveam chef să vorbesc cu ea. O vedeam ca pe o trădătoare. Oare la fel de frumos se purtase şi cu cea dinaintea mea? Bineînţeles! Doar era plătită pentru asta.

M-am încuiat în baie. Am lăsat apa să curgă şi m-am aşezat pe marginea căzii. Atac de panică incoming. Încercam să-mi controlez respiraţia, încercam să ignor frisonul care nu-mi dădea pace de când deschisesem jurnalul, încercam să nu

dramatizez. Înaintea mea existase Natalia. Nu-mi vorbise niciodată despre ea. Dar înţelegeam că Arthur avea un tipar. Trist. Întotdeauna am crezut că-s unică, întotdeauna m-am crezut specială. Introvert style, of course, căci nu-mi place să fac paradă. Nu se îndrăgostise de mine pentru mine, altfel n-ar fi încercat să mă transforme în altcineva. Mă simţeam o clonă. Obsesia lui pentru rochii, pentru păr aranjat în coafuri elegante, pentru bijuterii scumpe. Îmi vine în minte Oedip… Dar nu, nu poate fi asta! maică-sa îmi dădea fiori. Mi-am scuturat imaginea din minte.

Am intrat în apa fierbinte care se strânsese suficient cât să-mi învăluie gândurile. *Malizia.* Nu-mi puteam scoate din minte rândurile pe care le citisem. Am închis ochii şi-am mers în povestea Nataliei. Îi văd aşezaţi la masă. Ea – în rochia roşie, el – în halatul de baie care miroase întotdeauna senzaţional. Mi-o închipui frumoasă. Le stă bine împreună. Privindu-l în gând, abia acum îmi dau seama că Arthur chiar e un tip frumos, un tip pe care oricine şi l-ar dori la braţ. Lângă el, şi o maimuţă ar părea o prinţesă. Mă ating uşor. Tresar.

— Fetiţă, mai trăieşti?

— Ies imediat!

Tanti Mariana a curăţat în grabă baia. Nu am schimbat prea multe vorbe. A plecat îndată.

Aşadar, Arthur şi Natalia avuseseră la început o relaţie pasională, lucru cu care nu puteam relaţiona. Singura variabilă din poveste eram eu. Eu eram alta decât cea din jurnal. Deci, clar, eu aveam o problemă. Între noi, sexul a fost, de la început, lipsit de chimie, de nuanţă, de substanţă, îmi era familiară noţiunea de compatibilitate sexuală, dar numai în teorie. În cazul nostru, nu existase niciodată. Orgasmele încă mi le dădeam singură.

M-am întins pe pat şi-am reluat de unde rămăsesem în baie. Ea se aşază picior peste picior lăsând dezgolită coapsa prin crăpătura rochiei. El nu poată nimic pe sub halatul de baie. Îşi zâmbesc, se înţeleg din priviri, el îşi lipeşte spatele de speteaza scaunului. Ea se ridică şi se aşază peste el. Îi desface halatul şi îi sărută pieptul conturat ca în sculptura lui Michelangelo. El o priveşte, o sclipire de satisfacţie îi accentuează trăsăturile fine, îi trece mâna prin păr. Ea îi zâmbeşte înapoi, se ridică şi, cu mişcări suave care nu o fac să pară câtuşi de puţin vulgară, îşi dă jos chiloţii pe care îi aruncă pe podea. Continuă să o privească zâmbind, îi întinde mâna şi o invită înapoi. Îi frământă sânii prin rochia strâmtă, coboară spre coapse, o aşază peste el şi o pătrunde. Nicio clipă nu-şi dezlipesc privirile. O pătrunde mai adânc, o face să

plutească. Ritmul devine mai alert. Trupul ei se unduieşte în mişcări circulare, câteva broboane de sudoare apar pe pieptul lui încordat, îi atinge buzele şi… Mi-am scos mâna din locul cald, am luat perna în braţe şi-am plâns.

*

Era seară. Tanti Mariana nu gătise nimic, i-am spus că nu era nevoie. Am comandat ceva de mâncare înainte să ajungă Arthur acasă. El mânca şi-mi zâmbea. Eu mă întrebam dacă farfuria în care stăteau pastele mele fusese aleasă de ea, dacă tabloul de pe perete îl cumpăraseră împreună, dacă prosopul cu care mă-nvăluisem după duş o-nvăluise şi pe ea odată. Nu crezusem niciodată în fantome. Dar, până la urmă, oare era atât de grav ceea ce descoperisem? Putea fi mult mai rău. Putea fi un criminal în serie, un violator, un pedofil, putea suferi de o boală neurologică degenerativă. Ar fi fost mult mai grav dacă mi-ar fi ascuns asta, nu?

— Ţi-a trecut supărarea?

— Cred că da.

— Canapeaua are puteri magice, nu?

— Wow, ironie maximă pe centimetru pătrat de cuvânt!

— N-are logică ce-ai spus.

— Ştiu. Atât am putut acum.

Am râs. Erau rare momentele în care râdeam

împreună. Şi asta pentru că noi doi nu fuseserăm niciodată prieteni.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat curios.

— Ştii vreun banc cu blonde?

— Poftim?!

— Ştii sau nu ştii?

— Şi dacă ştiu, nu-mi amintesc niciunul acum.

— Dar cu nebuni?

— Ce e cu tine? Te simţi bine?

— Desigur. De ce întrebi?

— Pentru că discuţia asta pare exact începutul unui banc cu nebuni.

— Eşti de-a dreptul dezlănţuit azi.

— Ştiu. Atât am putut acum.

Pentru prima dată de când îl cunoscusem, mă simţeam atrasă de el. Aş fi vrut să trântesc la pământ tot ce era pe masă şi să fiu eu cina.

— Am un raport de terminat în seara asta. Te superi dacă strângi tu masa?

Fantasy interrupted.

— Nu vrei să mergem în dormitor şi termini apoi?

— E urgent. Încă am cifrele proaspete în minte. O să vin mai târziu în pat.

Şi-a luat o sticlă cu apă şi a plecat. După ce am strâns masa şi am făcut ordine în bucătărie, am mers în pat. Şi eu aveam un raport de terminat.

Cum se numeşte oare când bărbatul cu care locuieşti devine obiectul fanteziilor tale, dar nu şi obiectul împlinirii lor? Cum se numeşte oare când, în loc să te întrebi ce dracu' caută jurnalul fostei iubite în casa în care el locuieşte acum cu tine, tu te transpui în poveste şi începi să-ţi închipui scene cu personajul în jurul căruia e ţesută povestea? Cunoscându-l pe Arthur prin ochii Nataliei, începea să-mi pară un tip interesant. Începeam să aduc şi celălalt picior în casă. Uşa o lăsam încă deschisă. Până la urmă, ar fi putut păstra jurnalul ca pe un trofeu. Sau ca pe o amintire. Din nou, n-ar fi fost atât de grav. Alţii colecţionează chiloţi. Grav era că se treziseră în mine instincte trupeşti de care nu fusesem conştientă că existau. Îmi dădeam seama că îmi plăcea să fac sex. Frustrarea venea din faptul că nu se întâmpla în realitate ca în mintea mea.

A doua zi, m-am trezit înainte ca Arthur să plece. L-am sărutat şi l-am condus la uşă. Am închis cele trei zăvoare în urma lui şi-am aşteptat câteva minute. Apoi am luat din nou jurnalul.

14 Aprilie

Mi-am privit reflexia în paharul de cristal, mi-am văzut părul neîngrijit şi m-am simţit urâtă.

Trecuseră multe zile de când. nu mai avusesem chef să mă aranjez. Arthur era în birou lucrând la un raport. Aş fi putut să merg la el, dar mi s-a părut nervos când a ajuns acasă, aşa că i-am lăsat răgazul să se liniştească. Mi-era ciudă că nu mă anunţase că va ajunge din călătorie cu o zi mai devreme, m-aş fi aranjat, aş fi pregătit ceva pentru noi. Dar, gândind mai bine, încă nu era timpul pierdut! M-am ridicat în grabă şi m-am oprit în faţa oglinzii, Mi-am desfăcut părul şi l-am lăsat să cadă rebel pe umeri, nu arăta chiar rău după ce l-am răvăşit puţin. Sunt mândră de părul meu negru şi des pe care l-am moştenit de la mama. Of, dacă m-ar fi văzut aşa neîngrijită, sigur mi-ar fi dat o mamă de bătaie! Gândul ăsta m-a făcut să dau repede fuga în dressing. Am ales un negligé bleu pe care l-am îmbrăcat în grabă, încă îmi venea bine, sânii mei mari arătau surprinzător de frumoşi acoperiţi de dantela fină, deşi talia mai păstrează vreo două-trei kilograme de care nu am avut voinţa de a scăpa. Am stropit câteva picături de J'adore la încheieturi şi-am ales un ruj roşu care să îmi pună în evidenţă buzele împlinite, tot moştenire de la mama. În grabă, am revenit în living şi m-am învârtit prin cameră. Eram nervoasă, nu aveam stare. Parcă aş fi fost din nou la prima întâlnire. Cu ce aş fi putut să îl surprind? Ce aş fi putut face să mai ieşim din rutină? Aş fi

putut să iau cravata lui, să mi-o pun la gât şi să apar aşa în pragul uşii, dar nu. Nu cred că i-ar fi plăcut să mă comport aşa... ca o desfrânată. Nici acum două săptămâni nu i-a picat prea bine iniţiativa mea. Nu am înţeles ce a fost rău în a schimba puţin ritmul vieţii noastre sexuale care, în ultima vreme, e destul de sacadat; ce-i rău în a fi o femeie cu imaginaţie care vrea să îşi surprindă iubitul? Câteodată, Arthur îmi pare un pensionar care s-a obişnuit cu poziţia misionarului. Iar eu aş vrea şi altceva, altfel. Să fi mers la el în dormitor îmbrăcată aşa mi se părea acum deplasat, deşi îmi păruse o idee bună la început.

— Ce e cu tine?

— M-ai speriat! Veneam să-ţi fac o surpriză, dar nu ştiam dacă ai terminat raportul şi nu voiam să te întrerup.

Nici nu auzisem când ieşise din dormitor. Stătea rezemat de barul din sticlă în vreme ce eu mă învârteam ca o bezmetică prin cameră.

— Şi? Asta e surpriza sau plec şi te las să mai dai câteva ture în jurul canapelei?

— Mă scuzaţi, domnule pretenţios! Vi se pare lucru puţin?

— Nu neapărat, dar nu e ceva ce n-am mai văzut până acum.

— Atunci aşteaptă pe canapea, te rog.

Am mers în dressing, am lăsat neglijeul să

alunece pe podea şi mi-am pus un sutien negru, o pereche de chiloţi negri din dantelă, la care am asortat o cravată roşie în ton cu rujul şi o pereche de sandale stiletto. Am revenit în living şi m-am îndreptat spre el cu atitudine de amazoană neînfricată.

— Acum e mai bine?

— Acum nu te recunosc, parcă nu eşti tu, parcă eşti deghizată. Şi cu buzele ţuguiate. Ţi-am zis că nu îţi stă bine când te comporţi ca o...

— Poftim?!

— Nu înţeleg de ce te străduieşti atât.

— Eu nu înţeleg de ce tu nu te mai străduieşti deloc.

M-a jignit din nou prin atitudinea lui.

— Nu am energie să fac role-play-urile care, din nu ştiu ce cauză, îţi trec prin minte în ultima vreme. Mi-e suficient să te am aproape, fără costume, goală, aşa cum te-am iubit şi până acum. De ce toate astea?! De unde ideile astea, Natalia?!

— La ce te referi? Mai aveam seri ca asta şi în trecut.

— Desigur. Acum câteva luni, dar apoi au încetat şi au început migrenele, geloziile închipuite, isteriile aproape zilnice.

— Din nou, exagerezi. În plus, au încetat pentru că tu ai devenit din ce în ce mai obosit şi mai puţin receptiv. Mă simţeam ca un clovn la o

petrecere pentru copii nevăzători. Aşa cum mă simt şi acum.

— Îmi pare rău, nu a fost intenţia mea să te fac să te simţi aşa. Vreau doar să înţelegi că deja te iubesc, nu mai este nevoie să încerci atât.

— Cum aş putea să înţeleg asta?

— Ce vrei să spui?

— Când a fost ultima dată când m-ai făcut să înţeleg că mă iubeşti?

— Natalia, îţi ofer totul! Tot ce ţi-ai dorit vreodată. Ce vrei mai mult?

— Când am avut în ultimele luni un moment de afecţiune în doi? O noapte de dragoste ca-n poveşti sau una de sex ca-n filme?

— Cred că hainele astea nu te ajută să gândeşti prea bine.

— Pe orice alt bărbat care şi-ar vedea iubita aşa, hainele astea l-ar fi făcut să nu mai gândească. La tine se pare că au cu totul alt efect.

— Poate pentru că eu nu sunt orice alt bărbat. Sau asta ţi-ai dori?

— Poftim?!

— Ah, ai uitat de Sebi?

— Cine e Sebi?

— Colegul meu cu care zâmbeai acum trei săptămâni când am ieşit în oraș.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Nu te mai preface, Natalia! Era evident că

încercai să-i intri sub piele.

— Arthur, ce naiba spui?! Nici măcar nu ţin minte care dintre colegii tăi e Sebi.

— Cum nu? Cel căruia-i zâmbeai pe sub genele de lebădă.

— Lebăda are gene?

— Ţi-am spus că detest ironiile!

A ţipat şi-a trântit paharul cu vin pe parchet. Am tresărit. Începusem să tremur.

— Arthur, te rog, e doar în mintea ta. Eu te doresc pe tine, pentru tine m-am îmbrăcat aşa, pe tine vreau să te fac să detaşezi de toate măcar seara, pe tine vreau să te fac să înţelegi că mai există şi altceva într-un cuplu în afară de lucrurile pe care le pot cumpăra banii.

— Serios?! Tu spui asta?! Tu care ai făcut o criză de isterie când ţi-au zgâriat portiera la Audi, tu care ai plâns o zi întreagă atunci când ai venit într-un suflet acasă să-ţi schimbi pantofii care nu mergeau cu nu ştiu ce pantaloni pe care i-ai probat şi care s-au vândut până să te întorci să îi cumperi, tu care băteai din picior ca un copil prost-crescut când îţi spuneam că o vacanţă iarna în Maldive este doar un moft al snobilor? Tu îmi spui acum că mai există şi altceva pe lume în afară de lucrurile materiale?! Bine ai venit printre noi, iubito!

— Nu pot să cred că îmi reproşezi aşa ceva!

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu poţi să le crezi. Dar asta nu înseamnă că nu există. Ştii de câte ori îmi răspunzi în ultima vreme cu „nu pot să cred” la ceea ce spun, dar nu te întrebi niciodată de ce spun ceea ce spun?

— De ce spui…

— Nu are rost acum să intrăm în detalii. E târziu.

— Dar e de-abia nouă jumate.

— Din nou, nu ai înţeles nimic.

Mi-a zâmbit ironic şi a plecat spre dormitor. Am înţeles. Am înţeles multe lucruri, dar nu vreau să le accept. Cum stăteam în faţa lui îmbrăcată aşa şi nu zăream nici cea mai mică dorinţă în privirea lui, înţelegeam că se săturase de mine. Dar de când oare? Cum nu mi-am dat seama până acum? Am fost atât de prinsă de confortul meu, de zilele în care nu făceam altceva decât shopping şi sală şi spa, încât nu mi-am dat seama că îmi pierdeam bărbatul pe drum. Am fost atât de sigură pe mine, încât nicicând nu m-am gândit că îl poate găsi altcineva. Dar nu! Nu cred că s-a întâmplat asta!

M-am întors în dressing, am aruncat de pe mine hainele alea ridicole, mi-am pus în grabă capotul şi-am intrat în dormitor.

— Vreau să vorbim, Arthur. Amândoi avem multe de spus şi, cu cât lăsăm să treacă timpul

peste noi, cu atât va fi mai greu să le spunem.

A închis laptopul şi mi-a făcut semn să iau loc lângă el pe pat.

— Te ascult, Natalia.

— Dar nu am pregătit un monolog... Vreau să vorbim despre noi.

— Ok. Mă poţi întreba orice, iar eu îţi voi răspunde sincer. Te asigur de asta.

— De ce vrei să ne căsătorim?

— Pentru că dintotdeauna mi-am dorit o familie.

— Dar nu neapărat cu mine!

— Nu neapărat cu tine, dar nici neapărat cu altcineva. Pe tine te iubesc acum, deci e firesc să mi-o doresc cu tine.

— Ai pe altcineva?

— Nu. Am avut şansa, dar nu am profitat de ea din respect pentru relaţia noastră şi pentru iubirea pe care încă ţi-o port.

— Pe care încă mi-o porţi! Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că s-a întâmplat ceva anume, pur şi simplu am crescut amândoi, dar nu împreună.

Când naiba a devenit aşa profund? A fost dintotdeauna un tip inteligent, nu pot contesta asta, însă la modul pragmatic, nicidecum filosofic.

— Ce înseamnă asta pentru tine?

— Nu îţi pot explica în cuvinte ceea ce simt. Poate am o perioadă mai proastă, poate sunt

obosit, poate am anumite frustrări personale ce mă fac acum să-ţi exagerez defecte peste care altă dată aş fi trecut mai uşor. Îţi cer doar să îmi acorzi un răgaz, să nu mă agasezi, să încerci să mă înţelegi. Încă te iubesc, dar lasă-mă să mă regăsesc.

— Şi cu mine cum rămâne? Eu ce ar trebui să fac? Spune-mi cum să te ajut să redevii cel de dinainte.

— Tocmai n-am spus, Natalia. Te rog, nu plânge, nu vreau să plângi din cauza mea! Sunt tot aici, dar am nevoie de un pic de timp pentru mine.

Simţeam cum mi se împreună lacrimile în barbă şi nu le puteam controla şiroiul. Erau lacrimi de nervi, de frustrare, de mândrie rănită.

— Atunci ar fi mai bine să plec!

— Eşti iraţională. Îmi închipui că e destul de greu pentru tine să auzi adevăruri pe care poate ar fi trebuit să ţi le fi spus acum mult timp. Ştiu că te-am lăsat să crezi că soarele răsărea de pe partea pe care te trezeai tu dimineaţa, iar acum ai înţeles că eu deschideam draperiile doar atunci când faţa ta drăgălaşă dormea spre est. Nu vei pleca nicăieri, nu te-ai putea descurca singură şi ştii prea bine. Îmi vei rămâne aproape şi vei aştepta.

— Dar nu ştiu cum să îţi fiu aproape fără să îţi fiu aproape.

— Vom învăţa împreună. Vom lua fiecare zi ca atare. Ne vom preface că în loc de o plimbare în mall unde ştii exact unde vrei să mergi, vom face o plimbare prin grădina botanică şi vom urma fiecare cărare ce ne apare în cale, deşi nu vom şti exact unde ne duce.

— Dar...

M-a sărutat şi nu m-a lăsat să-mi continui întrebarea. Oare ştia că nu înţelesesem nimic? Oare ştia că nu ştiam cum să mă mai port cu el? M-a luat în braţe şi m-am cuibărit la pieptul lui întrebându-mă dacă l-au înduioşat măcar un pic lacrimile mele; asta funcţiona atunci când era supărat pe mine. Mă simţeam umilită, jignită, nesigură pe mine. Dacă aş fi avut un dram de demnitate, m-aş fi ridicat din pat şi aş fi dormit pe canapea. Aşa poate l-aş fi făcut pe el să vină după mine să mă împace. Dar nu am făcut-o. Din tot ce mi-a spus, am înţeles că nu îi mai păsa ca altă dată şi probabil ar fi interpretat scena tot ca pe un moft de copil prost-crescut, cum îmi spunea de obicei. Aşa că am ales să rămân lângă el.

Nu spunea nimic, nu spuneam nimic. Mi-era atât de greu să tac, aş fi vrut să-l întreb la ce se gândea, aş fi vrut să-mi spună cum să îl fac să mă iubească din nou, aş fi vrut să ştiu unde am greşit. Amândoi am greşit undeva. Dar unde oare? Mă supăraseră atât de mult vorbele lui, încât nu eram

în stare să îmi dau seama unde îmi greşise el. Unde greşisem eu în trecut, asta ştiam. Nu ştiusem să apreciez tot ce făcuse pentru mine.

A în rămas inertă lângă el, nu voiam să fac vreo mişcare din teama de a nu-mi spune că era obosit şi că ar vrea să doarmă. Nu voiam să mă dea afară din camera pe care de doi ani o împărţeam. În camera asta erau amintirile mele, fericirile şi frământările mele, aici era bărbatul pe care îl iubeam şi care încă mă iubea. Ar fi fost aşa greşit dacă am fi făcut dragoste? Deşi mi-aş fi ştirbit şi mai mult demnitatea, îmi doream să mă dezbrace şi să mă facă din nou a lui.

Mi-am dat jos capotul şi m-am întins goală lângă el. M-a privit doar un moment. Altă dată nu-şi putea dezlipi privirea de pe mine, acum a întors capul ca şi cum ar fi fost sătul după cină şi i se oferea o porţie de clătite din partea casei. Dar nu m-am dat bătută. Simţeam că, dacă aş fi plecat de lângă el, totul ar fi fost pierdut, toate căile de comunicare dintre noi s-ar fi închis şi nu aş mai fi putut salva nimic din tot ce-a fost. Nicicând nu l-am simţit atât de înverşunat. Cu o mângâiere delicată, l-am întors spre mine şi l-am sărutat uşor, ca şi când mi-ar fi fost teamă să nu îl sperii, să nu mă refuze. Nu mi-a răspuns, dar nici nu s-a retras. Am luat asta ca pe un semn bun şi-am continuat în acelaşi ritm, încercând să trezesc în

el amintiri şi sentimente adormite. Acum când ştiam că încă mai existau, când ştiam că încă erau acolo, acum era momentul meu. Voiam să-l fac să-şi aducă aminte cum era şi să uite cum este, să uite ceea ce-mi spusese mai devreme, de răgazul cerut, de reproşurile fără rost. Mi-am lipit de el trupul gol şi cald. I-am luat mâna şi-am pus-o pe sânul meu în vreme ce îl sărutam pe gât. Îmi simţeam inima bătând mai tare, mâna lui îmi frământa uşor sânul, dar trupul lui rămânea nemişcat. I-am ridicat tricoul şi l-am sărutat pe piept. Deşi nu reacţiona aşa cum mi-aş fi dorit, mă străduiam să îl port cu mine în moment. Dar oare eu eram în moment? încercam să-mi fac mintea să tacă şi continuam să-l sărut coborând uşor spre talia pantalonilor. Am simţit o mică tresărire, iar asta mi-a dat de înţeles că încă mai aveam efect asupra lui. M-am ridicat şi mi-am lipit cu putere sânii de pieptul lui. S-a schimbat din nou, a încercat să mă îndepărteze, dar nu m-am oprit. Doar nu se aştepta să-i fac un sex oral! Doar nu credea că mă voi înjosi în asemenea hal! Drept cine mă lua?! Eu voiam să facem dragoste, nu să fiu o descărcare de moment a frustrărilor lui inventate! Am devenit brutală, i-am muşcat lobul urechii, ştiam că nu putea rezista când făceam asta. A încercat din nou să mă dea la o parte, iar asta m-a făcut să mă înverşunez şi mai tare. Mă

dorea, de asta eram sigură! Era doar supărat, dar asta urma să-i treacă, urma să mă asigur că avea să-i treacă! Cu toată rezistenţa lui, l-am simţit tare şi eram încântată că eforturile mele nu fuseseră o risipă de timp şi de orgoliu. Era tot al meu; oricât ar fi încercat să pară indiferent, încă îl mai puteam aduce acolo unde voiam. Eram dezlănţuită, îl muşcam, îmi plimbam ca o fiară unghiile pe spatele lui, îl sărutam fără să îmi pese că aveam gesturi de câine bălos! Voiam să-l fac să mă iubească, să-mi simt trupul viu, voiam să mă doară carnea când mă strângea! În sfârşit a reacţionat aşa cum aşteptam! M-a trântit pe spate şi s-a aşezat deasupra mea. Mi-aş fi dorit să mă sărute măcar, să-mi mângâie sânii, să ne jucăm. Dar nu. M-a pătruns rapid, mecanic, fără nici măcar o privire, ca şi când ar fi încercat să scape cât mai repede de mine. Şi-a lăsat capul în părul meu răvăşit şi, după câteva mişcări, a terminat. Deşi l-am simţit în mine, nu l-am simţit al meu.

N-am mai zăbovit lângă el, l-am sărutat, mi-am luat capotul şi-am plecat la duş. Acum nu mai credeam că are pe altcineva. Până la urmă, de asta am încercat să mă conving în seara asta, deşi m-am comportat sub demnitatea mea. De mâine, voi vedea cum îl voi face să iute toate prostiile care-i trec prin minte!

30 Aprilie

Mama lui Arthur m-a invitat azi la o cafea. Aş fi vrut să mergem la o cafenea în oraş, dar mi-a spus că preferă să vin la ea, să vorbim liniştite.

— Cum te mai simţi, Natalia?

— La ce vă referiţi?

— I-am transmis lui Arthur să veniţi la cină zilele trecute, dar mi-a spus că nu te simţeai în apele tale. Eram sigură că m-a minţit.

— Nu… Nu m-am simţit bine zilele astea.

— Minţi la fel de prost ca şi el.

A zâmbit. Mama lui e o femeie care zâmbeşte rar. Era o surpriză că o făcea acum.

— Ştiţi, Arthur se comportă ciudat, devine din ce în ce mai distant… Uneori, nu ştiu cum să mă comport cu el.

— Munceşte mult, Natalia. Există un post de conducere în joc şi vrea să-l obţină. Ar trebui să fii mai îngăduitoare, să-l încurajezi mai mult. Nu-l mai agasa. Niciun bărbat nu-şi doreşte alături o femeie care să cerşească atenţie, ci una pe care să se poată baza când drumul e greu.

— Dar nu…

— Natalia, Arthur e un bărbat complicat. Nu te-ai obişnuit încă?

— Se pare că nu. Nu mă pot obişnui cu

schimbările subite de dispoziţie. În doar câteva secunde, poate trece de la o stare de euforie la una de furie, doar pentru că afară începe să bată vântul.

— A fost vreodată violent cu tine?

— Doamne-fereşte, nu! Nu e vorba despre asta.

— Ţi-a vorbit vreodată urât? Te-a lovit?

— Nu, absolut nu. Dar nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce e vorba, Natalia? Ce te nemulţumeşte la copilul meu?

— Cred că ar trebui meargă la un doctor. Este mereu obosit şi poate e din cauza stresului şi a orelor peste program…

— Nu va merge la niciun doctor! Toate astea sunt doar în capul tău. Este un bărbat al vremurilor moderne care munceşte pentru carieră şi pentru a-ţi oferi un stil de viaţă care să te facă fericită. Să nu crezi că nu ştiu cât de important e confortul pentru tine. Încetează să te mai victimizezi şi bucură-te de ceea ce ai! Nu toate am fost aşa norocoase ca tine! Zahăr alb sau brun?

— Alb, am reuşit cu greu să rostesc.

5 Mai

Azi am căutat pe internet articole despre

schimbările subite de comportament. Cred că Arthur e bipolar. Judecând după comportament, cred că şi mama lui. Trebuie să studiez în continuare, dar nu mai am timp acum. În seara asta vom pleca la munte.

8 Mai

A fost un weekend minunat. Arthur mi-a făcut o surpriză. A obţinut promovarea şi mi-a făcut cadou ceasul din aur la care visam de câteva luni. A fost nespus de atent cu mine. Îl iubesc din ce în ce mai mult.

20 Mai

Nu a ajuns încă acasă, deşi e trecut de ora 22. Munceşte atât de mult pentru noi! Nu-mi lipseşte nimic material, am tot ce am visat vreodată. Confortul material este primordial pentru mine. Mi-am dorit mereu comoditatea cu care am crescut de mică, bunăstarea cu care ne-a obişnuit tata, pe mine şi pe mama. Plecam împreună cu ea în oraş sâmbăta dimineaţa şi ne întorceam seara cu mai multe plase decât aveau loc pe bancheta

din spate a maşinii. Era ziua noastră de răsfăţ, cum o numea ea. Luam prânzul la cel mai select local din oraş, mergeam la salon, mergeam la un film, iar apoi luam la talpă toate magazinele din centru. Nici nu ştiu câţi bani se duceau pe răsfăţul nostru. Eu aveam o alocaţie pe care mi-o dădea tata în fiecare duminică să îmi ajungă pentru toată săptămâna. Era mult mai mult decât cheltuiam în mod obişnuit, reuşeam lejer să pun deoparte şi să îmi cumpăr în două săptămâni vreo geacă de piele de ultimă fiţă sau vreo geantă la care prietenele mele îndrăzneau doar să viseze. Dar sentimentul că aveam bani în buzunar şi mi-aş fi putut permite orice oricând, asta îmi dădea încredere în mine, mă făcea să mă simt peste cei din jurul meu. Cu atitudinea asta l-am cucerit pe Arthur.

M-am aşezat pe pilota pufoasă şi-am luat în braţe perna pe care doarme el de obicei. Îi păstra mirosul. Priveam în jur şi mă simţeam singură. Mi-am amintit de câte ori mă întorceam seara din oraş şi o găseam pe mama singură în vârful patului făcând integrame sau citind vreo carte Danielle Steel. Cu halatul ei albastru din satin, cu părul ei lung, negru, buclat ca pentru revistă şi machiajul încă impecabil chiar şi la ora aia, îmi zâmbea şi îmi spunea senină: „Tot ce ne dorim se plăteşte cu timp, iar noi ne dorim multe". Avea dreptate. Cu cât aveam mai multe lucruri, cu atât

ne doream şi mai multe, cu cât aveam mai mulţi bani, cu atât ne doream şi mai mulţi. Mama mi-a insuflat dragostea pentru bani, dar şi pentru familie. A fost şi încă este prietena mea cea mai bună, deşi în ultima vreme aleg să nu îi povestesc gândurile care mă macină în legătură cu Arthur. Am nevoie de el acasă, să fim o familie, poate chiar să facem un copil după ce ne vom căsători. Mama nu ar putea înţelege asta. M-ar dojeni tot pe mine. Ar spune că sunt o femeie slabă, că nu-mi lipseşte nimic.

Am ridicat ceasul de pe noptieră şi-am privit lumina albastră. Era trecut de miezul nopţii, iar eu devenisem agitată. Aş fi încercat să îl sun pe Arthur, dar ar fi fost din nou în zadar. Mi-ar fi spus că e la birou legat de vreun deadline important, de cifre care nu dau bine pe hârtie şi nu înţelege din ce motiv. Aş fi mers să îl caut, dar asta ar fi însemnat că nu mai aveam încredere în el. Dar dacă totuşi nu mai aveam încredere în el? Dacă a întâlnit pe altcineva? E mereu înconjurat de femei frumoase, femei de carieră, femei inteligente. Gândul ăsta mă sfâşie pe interior. Dar nu! Arthur nu mi-ar face vreodată aşa ceva! Dar atunci de ce nu a ajuns acasă? Oare a păţit ceva? Oraşul e o junglă noaptea, Ies din întuneric oamenii străzii cu hainele lor murdare şi mirosul insuportabil pe care îl lasă în urmă, prostituatele extravagante,

dependenţii care ţi-ar da în cap ca să-şi cumpere o seringă! Dar el nu are drum prin locurile pe unde ar putea întâlni astfel de specimene. În plus, vine cu maşina şi n-ar fi atât de prost încât să oprească dacă ar fi abordat. Dar oare ar fi atât de prost încât să mă înşele?!

Scriu rândurile astea şi plâng. Îmi părea că aud cuvinte şoptite ca prin vis. Am deschis ochii cu greu, îmi simţeam pleoapele grele şi îmi aminteam că am adormit plângând. Simţeam perna udă sub obraz. Mi-am ridicat privirea şi, prin întunericul din cameră, i-am zărit silueta lângă pat. Îmi părea că îmi zâmbeşte.

— Merg să fac un duş şi vin lângă tine.

M-a sărutat şi s-a pierdut prin lumina de veghe din hol. Ceasul de pe noptieră era întors spre uşă şi nu puteam vedea ce oră era. Mă simţeam slăbită, nu m-am putut întinde să-l întorc. De ce se comporta Arthur aşa drăgăstos? Oare înţelesese că mi-era dor de el, că mi-era dor să îl simt, să mă strângă în braţe, să mă sărute, să mă atingă? Sau se simţea vinovat pentru ceva? Ce ciudat! Nu mai ştiam cum să mă comport în preajma lui. Când oare s-a declanşat asta? Aveam emoţii la gândul că va veni lângă mine în pat şi nu ştiam ce va spune sau cum se va purta. Oare urma să fie nervos că l-am sunat de câteva ori? Aş fi putut să mă prefac că am adormit la loc, dar inima

îmi bătea prea tare. Nu a reacţionat nicicând violent. Şi-atunci de ce mi-era teamă de el?

Am auzit uşa de la baie închizându-se şi paşii lui Arthur pe parchet, deşi încerca să nu facă prea mult zgomot. A intrat în cameră, şi-a aşezat pe măsuţa de la oglindă ceasul, portofelul şi telefonul, şi a venit în pat. A intrat sub pilotă şi m-a luat în braţe. Încă nu m-am întors cu faţa către el. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, zeci de gânduri îmi zburau prin minte. Nu era nervos, ba dimpotrivă, m-a îmbrăţişat cum n-o mai făcuse demult. Cât de proastă am fost să îl bănuiesc de ceva necurat! Asta înseamnă să ai prea mult timp liber la dispoziţie.

M-a strâns cu putere în braţe şi m-a tras spre el. Trupurile noastre s-au contopit, i-am simţit pieptul pe umerii mei, răsuflarea caldă pe gât, l-am simţit tare pe coapsă. Îmi mângâia părul, mi-a dezvelit uşor umărul şi m-a sărutat.

— Pentru asta m-ai sunat de atâtea ori, nu?

Am avut o tresărire şi am încercat să mă retrag, dar mă strângea şi mai tare. Nu ştiam dacă era doar sarcastic sau vorbea serios, dar ştiam că nu îmi plăcea ce auzeam. M-a ţinut strâns cu o mână încolăcită în jurul taliei, iar cu cealaltă îmi caută trupul pe sub cămaşa de noapte. În mine se ducea o bătălie a lacrimilor, căci mâinile alea care îmi ştiau trupul mai bine ca oricine erau ataşate

unui bărbat pe care nu îl recunoşteam. Îl simţeam din ce în ce mai tare în spate, îi simţeam în ureche respiraţia accelarată, îi simţeam mâna cum îmi strângea cu putere sânul. Îmi dădeam seama că nici mâinile nu mai erau cele pe care le ştiam: delicate, atente, fine în atingeri. Mă simţeam imobilizată, nu eram în stare să scot un cuvânt, nu puteam respira din cauza strânsorii în care mă ţinea, sânul mă durea. Mi-a ridicat cămaşa de noapte spre coapse. Nu voiam să se întâmple aşa, nu mă simţeam în largul meu, dar nu reuşeam să ripostez verbal. Am încercat încă o dată să mă îndepărtez de trupul lui, dar rezistenţa mea l-a excitat şi mai tare. L-am simţit în mine brutal, mă durea, mă copleşea cu greutatea trupului. Şi-a continuat în linişte mişcările adânci, m-a ridicat şi m-a tras tot mai aproape de el, m-a pătruns mecanic, cum n-a mai făcut-o vreodată. Cu o mână mă strângea în continuare de sân, cu cealaltă îmi ţinea bazinul ridicat. Mă simţeam umilită, neputincioasă, posedată de un oarecare. Nu a fost pic de iubire în actul ăla, ca şi când mi-ar fi dat-o pentru că am cerut-o! Nu m-am excitat deloc, dar nu îi păsa. M-a transformat într-un raport pentru care avea deadline şi trebuia să îl ducă până la final. Eram atât de lucidă în momentul ăla de parcă mi-am ieşit din piele şi priveam scena de undeva de lângă pat, parcă îi vedeam prin

întuneric privirea lipsită de orice sentiment, ca şi când mi-ar fi făcut o favoare. N-a mai durat mult. A terminat. Şi m-a terminat.

Cotrobăiam cu disperare prin toate sertarele mobilei din bucătărie. Îmi tremurau picioarele, mâinile nu mă ascultau când le ordonam să se coordoneze, inima îmi bătea haotic. Nu îmi păsa că tacâmurile făceau zgomot, că borcanele alea grase mă sfidau când încercam să le mut dintr-o parte în alta, că toate revistele de home deco din sertar îmi râdeau în nas. Aveam nevoie de o ţigară! Aveam nevoie să fumez şi să uit. Să uit ce s-a întâmplat în dormitor, să uit că dincolo dormea un bărbat care nu mai era al meu. Nicicând nu m-am simţit mai neînsemnată. Nicicând nu m-am simţit mai murdară, deşi mi-am făcut răni cu buretele de duş încercând să îl dau jos de pe mine. Într-un final am găsit. Am ieşit pe terasă şi-am aprins o ţigară. De-abia reuşeam să o ţin între degetele care îmi tremurau necontenit. Voiam să plâng, să plâng şi să uit. Dar nu puteam. Nu puteam să uit că m-a avut ca pe o oarecare. A făcut-o pentru că eu am cerut-o. Îmi părea că trăiesc un coşmar, dar totul era real de dureros ca să fie doar un vis urât. Încă mă durea sânul, încă îl simţeam cum intră cu forţa, încă simţeam cum mă umilea! Mi-era scârbă de mine. Prin ce mi-a făcut, m-a făcut să mă urăsc, să mă desconsider, să mă

simt inferioară lui. De ce nu m-am ridicat? De ce nu am avut măcar un dram de demnitate? Dumnezeule, zilele astea sunt la ovulaţie! Dimineaţă voi merge la farmacie. Simt că nu sunt gene pe care aş vrea să mi le asum acum. Apoi, nu ştiu ce voi face!

Era ultima însemnare. Am închis jurnalul. Regretam că-l găsisem. Nu pentru că mi-ar fi fost teamă de Arthur, nu pentru că ar fi fost îngrozitor ceea ce făcuse, ci pentru că avusesem dintotdeauna presentimentul că ceva nu se lega între noi doi. Iar acum aveam confirmarea. Locul meu nu era lângă el. El şi Natalia erau făcuţi unul pentru celălalt. Erau din aceeaşi lume. Povestea lor de dragoste ar fi putut fi basmul contemporan perfect. Mie-mi plăceau comediile negre.

Seara, i-am spus lui Arthur că vreau să merg să-i vizitez pe ai mei câteva zile.

— Nu pot merge acum cu tine. Ştii că trebuie să plec pentru câteva zile în străinătate. Nu vrei să mergem după ce mă întorc?

— Păi tocmai! Nu are rost să rămân aici fără tine. Şi nu trebuie neapărat să mergi cu mine. Mă pot duce şi singură.

— Nu sunt de acord.

— Ce?

— Nu te vei descurca singură.

— Parcă am citit asta undeva…
— Poftim?
— Nimic. De ce nu m-aş descurca?
— Pentru că va trebui să mergi cu trenul.
— Şi?
— Şi ştii că nu ai rută directă, da?
— Nu am?
— Nu ai. Va trebui să schimbi la Braşov.
— Eh, mă voi lua şi eu după oameni!
— În speranţa că toţi vor merge la ai tăi?
— Ha ha!
— Lasă-mă să văd dacă voi putea muta mâine câteva lucruri să pot merge cu tine.
— Dar nu e nevoie, serios! Nu vreau să-ţi dai programul peste cap pentru mine.
— Nu înţeleg, de ce nu vrei să merg cu tine?
— Pentru că nu e nevoie să facem totul împreună. Merg doar să-mi vizitez părinţii, să fim câteva zile noi trei.
— Voi trei şi Ana şi Sorin, adică.
— Te deranjează prietenii mei?
— Nu. Îmi sunt indiferenţi.
Strike one.
— Ce?
— Ce nu ai înţeles?
— Dacă-ţi sunt indiferenţi, atunci de ce te-ai legat de ei?
— Pentru că sunt oameni pe care nu-mi place

să-i ai des prin preajmă. Nu sunt oameni de la care ai ce învăţa.

Strike two.

— Şi care ar fi oamenii de la care aş avea ce învăţa? Părinţii tăi? Soră-ta? Prietenii tăi?

— Stai, nu…

— Adevărul e că îţi trebuie cursuri serioase să fii mereu cu nasul pe sus, să te lauzi cu câţi bani câştigi şi să-ţi etalezi bijuteriile şi hainele de firmă chiar şi când mergi în piaţă să cumperi un kilogram de fasole sau o bucată de brânză de la ţărani. Dar, stai! Voi nu faceţi asta! Ar fi sub demnitatea voastră. De-asta există oameni pe care îi plătiţi pentru căcaturile astea! Aşa vă pavaţi drumul spre Rai, nu?

— Ce-ţi…

— Dacă o sun pe mama ta acum, ar şti să-mi spună cât costă un kilogram de roşii sau o pâine? Ar şti?!

Arthur a început să râdă.

— Ştii că te iubesc?

Nu ştiam cum să reacţionez.

— Ha?!

— Da. Te iubesc. Şi nu vreau să pleci singură.

— Ai uitat să-ţi iei pastilele azi?

Dintr-odată, faţa i s-a roşit, au început să-i tremure mâinile, telefonul i-a alunecat pe parchet.

— De unde ştii?! Mi-ai căutat prin lucruri?!

— Ce? Nu… De ce… Iei pastile?

— Tocmai m-ai întrebat…

— Era o glumă! E o întrebare pe care o folosesc des cu prietenii mei. Ah, stai! Noi nu suntem prieteni. Dar iei pastile?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu cred că mai ai de ales. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar eu vreau. Pentru ce sunt?

— … tulburări de comportament.

— Ar trebui să-mi fie teamă?! Le iei de mult timp?

— Nu. Şi am luat o perioadă anul trecut. M-am simţit mai bine. Apoi le-am întrerupt. M-am simţit din nou rău. Aşa că am reînceput să le iau de câteva luni.

— Adică din cauza mea?!

— Nu! Ara o perioadă mai agitată la job.

— Pfiu! Mă simt mult mai bine acum!

S-a lăsat liniştea între noi. I-am luat mâna şi am închis-o în mâinile mele. Era caldă, transpirată, încă tremura.

— Cum ţi-ai dat seama că-ţi era rău la început?

— Nu mi-ara dat seama. Fosta mea iubită m-a acuzat de viol.

— Ce?!

— A notat totul într-un jurnal. Mi l-a dat să-l citesc. Nu-mi aduceam aminte nimic din ce se întâmplase. Fusesem într-o transă. Nu mai eram stăpân pe mine, pe reacţiile mele, pe deciziile mele.

— Ce s-a întâmplat cu jurnalul?

— L-am păstrat.

— Ea a plecat?

— Nu. O ţin legată sub pat. Îi mai dau drumul pe-afară după ce adormi tu.

— Da, ştiu, a fost o întrebare stupidă. Numai că… Nu ştiu cum să reacţionez.

— Aşa cum simţi.

— Azi eşti chiar simpatic. Te-aş putea iubi.

— Adică până acum nu m-ai iubit?

— Nu ştiu.

— Şi-atunci de ce ai rămas cu mine?

— Pentru că tu mă iubeşti.

— Ştii că e periculos să spui asta cuiva care ia pastile pentru tulburări de comportament?

— Eh, ce-ar putea să se întâmple? îţi vor mări doza.

Am zâmbit amândoi.

— Avem ceva timp de când suntem împreună, nu?

— Cam da.

— E pentru prima dată când stăm de vorbă, a

murmurat cu tristeţe.

— Arthur ia pastile.

— E răcit?

— Nu. E… rătăcit.

— Ha! Ai reuşit să-l înnebuneşti şi p-ăsta! Sunt tare mândră de tine!

— Ana, eu vorbesc serios!

— Şi? Ce vrei? Să-ţi spun că ar fi cazul să iei şi tu? Nu e nevoie. Te descurci minunat tară, deocamdată.

— Nu ţi se pare grav?

— Nu. Unul dintre voi urma să clacheze. Nu vă potriviţi. Mă bucur că a fost el. Ţie-ţi place să bei.

— Dar nu le ia din cauza mea.

— N-am zis asta. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, nu ai avea de ce să te simţi vinovată. Ştiu că busola ta morală funcţionează bine, dar are acul strâmb.

— Eşti conştientă că tocmai ai spus un căcat lipsit de logică?

— Ştiu, bre. Dar a sunat al naiba de bine, nu?

— Mda, doar că… Eu voiam să mă despart de el înainte să aflu. Vreau să mă întorc acasă. Nu-mi văd viitorul alături de el.

— Acum devine delicată treaba. Aveţi nunta în august, nu?

— Dap…

— Încă un căcat în care te-ai băgat fără să

gândeşti.

— Ce…

— Ce? Vrei să te menajez acum? Vrei să nu-ţi arunc în faţă „Ţi-am spus eu”?! Şi? Dacă te întorci acasă, ce rezolvi? îi vei îngrijora pe ai tăi, vor crede că cine ştie ce ţi-a făcut. Tatăl tău nu are nevoie de asta acum. Mergi înainte cu nunta. De-aia s-a inventat divorţul.

— Eşti rea!

— Sunt sinceră. Ştiu că ţi-e străin conceptul, dar ar fi cazul să te maturizezi.

După ce am vorbit cu Ana la telefon, am hotărât să aman vizita la ai mei. Şi ea, şi Arthur aveau dreptate. Viaţa însă, a vrut altfel.

Capitolul 3

Ieri m-am întrebat care-i cel mai liniştit loc din lume.

Şi n-am ştiut ce să-mi răspund.

Dar astăzi ştiu. Un cimitir. Cu tăcerea mormintelor, cu ochii curioşi ai crucilor care te urmăresc oriunde ai păşi, cu forfota viermilor plictisiţi de suspinul unei mame îndoliate. Atâtea jurnale de viaţă tipărite pe câte o piatră rece de mormânt.

Ce ironie! Eternitatea ne primeşte doar prin

câteva câteva cuvinte scurte dictate de lacrimi în miros de brazi fragezi. Zâmbesc şi continui să mă plimb printre ele.

Mă întreb dacă cei plecaţi tresar atunci când le rostesc numele în gând. Nu le reţin, dar le citesc de fiecare dată. Mă opresc. Mi-am văzut numele pe una dintre pietrele ce poartă coroană din frunze. Nu ştiu cine e, dar ar fi de-o vârstă cu mine.

Mă aşez lângă ea şi depănăm amintiri.

Apoi, în calmul nopţii, ecoul unui clopot obosit ne tulbură povestea.

— Taică-tău se simte rău, vino acasă!

— Mi-l dai la telefon?

— Nu. Nu ştie că te sun. Nu vrea să-ţi spun.

— Atunci îl sun eu şi mă prefac că nu ştiu nimic.

— Nu, vino acasă!

Am luat trenul spre casă. Arthur era deja în delegaţie în străinătate. Nu l-am putut aştepta. Simţeam că fiecare moment era vital. Întreg drumul nu mi l-am scos pe tata din minte, ca şi când ar fi călătorit alături de mine. Mi-am făcut zeci de scenarii despre cum urma să-l încurajez, despre cum urma să-şi revină miraculos în momentul în care m-ar fi revăzut, despre cum urma să râdem amândoi de mama care super-

dramatiza întotdeauna. Zâmbeam amintindu-mi cum, în fiecare lună, în ziua în care venea factura la curent, mama dădea un adevărat spectacol. *Doamne, cât avem de plată! Doamne, ce-o să ne facem?! Gata, atât ne-a fost, ce să mai! Vom plăti curentul şi vom muri de foame! V-am spus eu! V-am spus eu că sunteţi risipitori! ia uite! Ce e cu toate luminile astea aprinse?! Se filmează sau ce?*! apoi alerga prin casă şi stingea toate becurile, lăsându-ne în beznă. Prin jocul de lumini al televizorului, îl vedeam făcându-mi cu ochiul. Chicoteam amândoi ascultând-o cum bombănea cotrobăind prin întuneric. Cu timpul, tata n-a mai lăsat-o să vadă factura la curent. Se împrietenise cu poştaşul care stătea la noi în cartier şi, o dată pe lună, tata îi făcea cinste cu o bere, iar el îi aducea factura. Nu ştiu exact câţi bani câştiga. Dar ştiu că găsea mereu soluţii. Mai ales când era vorba despre liniştea casei.

Amândoi ne doream linişte. Puteam privi ore în şir la televizor, fără să ne vorbim. Puteam sta ore în şir, el pe canapea, eu pe fotoliu, fiecare cu walkman-ul lui în urechi.

Pentru noi era tot family time. Ne certam crâncen doar pe fotbal şi geografie. Se enerva că nu reuşeam să reţin capitalele europene la fel de bine ca numele fotbaliştilor. Nu am amintiri cu jucării, nu am amintiri cu plimbări prin parc, dar

am amintiri de pe stadion. În fiecare sfârşit de săptămână, când echipa avea meci acasă, noi eram nelipsiţi. Fie ploaie, fie vânt. Eram mică. Nu eram încă la şcoală. Cu timpul, am crescut. S-a instaurat democraţia. Oamenii s-au schimbat. *Băga-mi-aş pula-n mă-ta!* e penultima amintire pe care o am din ritualul nostru. Ultima e privirea lui tristă când, ţinându-l de mână în drum spre casă, l-am întrebat ce-a vrut să zică nenea ăla. *Că de mâine vom vedea meciul la televizor.*

Ai mei au fost tipica familie de români cu un singur televizor. Seara, după serviciu, el voia fotbal, ea voia filme. El voia ştiri, ea voia filme. El voia emisiune de folclor, ea voia filme. Mi-amintesc cum ne-a făcut o surpriză şi a cumpărat primul nostru televizor color. Mama nu l-a primit bine. Avea să vină apocalipsa din cauza televizorului, că cine ştie ce nu plătise tata ca să-l cumpere şi urma să rămânem şi fără curent, şi fără căldură, şi fără cureaua de la maşina de cusut şi fără brelocul de la cheie. Până la urmă, a fost fericită. A început s-o iubească mai mult pe Sue Ellen că avea castaniul ăla roşcat pe care şi-l dorise ea dintotdeauna, şi a-nţeles de ce n-o suporta pe Pamela – că-i semăna în tinereţe, cu excepţia banilor şi alte detalii neimportante. Noi doi am fost fericiţi că puteam privi în linişte meciuri şi Tezaur folcloric. Mutasem vechiul

televizor în camera mea.

Când m-am operat de apendicită, tata s-a speriat foarte tare. Eu, obişnuită cu durerea şi cu auto-medicaţia, n-am acordat prea mare importanţă simptomelor. De când mă ştiam, nu existase zi în care să nu mă fi durut câte ceva. Dacă mergeam pe stradă şi vedeam pe cineva şchiopătând, brusc mă durea şi pe mine un picior, dacă se plângea careva că are arsuri la stomac, brusc îmi venea şi mie să vomit, dacă auzeam că cineva are dureri de cap, brusc migrenă incoming.

— Cred că nu mi-e prea bine, i-am zis într-o dimineaţă.

— Cum aşa? Ce ai?

— Păi mă doare cam rău în partea stângă şi mi-a amorţit piciorul.

— De cât timp?

— Cam de câteva săptămâni durerea. Faza cu piciorul e nouă.

Ne-am dus de urgenţă la spital. M-au internat. M-au operat. Fusesem la un pas de peritonită. Atac de panică în timpul operaţiei pentru că nu-mi mai simţeam picioarele, hiperventilaţie, cădere de calciu pe fond nervos, revenire greoaie după anestezie. După patru zile, mi-au dat drumul acasă. Am zăcut cam două săptămâni. Ziceai că-s pe moarte.

— Hai să mănânci, îmi zicea mama.

— Nu pot să mă ridic din pat. O să-mi crape operaţia.

— Dar trebuie să mănânci şi să-ţi revii, îmi răspundea furioasă.

Tata venea într-o suflare să afle de ce ne certam.

— Ce mai aveţi de împărţit acum?!

— Fie-ta nu vrea să mănânce, iar a slăbit ca o mârţoagă!

— Tati, te rog, spune-i să nu mai ţipe că mă supără şi-mi crapă operaţia.

Tata râdea.

— Hai să-i aducem tava să mănânce în pat.

— Şi când o fi să se cace?

— Îi aducem şi o oliţă.

Cum ţi-am spus, întotdeauna găsea soluţii. Chiar şi la câţiva ani după întâmplarea asta, când eu şi mama eram în toiul vreunei discuţii mai aprinse, el intervenea pe un ton cald şi împăciuitor: *Nu mai ţipa, mă, la fată, că-i crapă operaţia.* Şi cearta se termina. N-aveai cum să nu râzi.

Pe înserat, taxiul a oprit în faţa blocului. Câţiva oameni îmbrăcaţi în negru şuşoteau aşezaţi pe bancă. Nu le-am acordat importanţă. Am urcat primul etaj. Deja de la al doilea, coroane din flori stăteau sprijinite pe trepte, ca o spirală a noului univers în care păşeam prin fum de lumânare. Am

urcat fără să gândesc. Eram sigură că se vor sfârşi până voi ajunge la destinaţie. Dar nu. Când mi-am ridicat privirea de pe ultima treaptă, mama era o siluetă. Neagră.

S-a întâmplat. Dar tu ştiai că se va întâmpla. Te-am prevenit pe parcurs. Eu n-am avut confortul ăsta.

Când un erou moare, când eroul TĂU moare, te simţi trădat. Nu-ţi pasă că n-a fost alegerea lui. Eşti lovit. Eşti furios. Eşti în bucăţi. Eşti la pământ. Eroul tău n-avea voie să moară. Eroul tău trebuia să trăiască pentru tine, eroul tău trebuia să lupte pentru tine şi, atunci când rămânea fără puteri, eroul tău trebuia să te aştepte să-l ajuţi. Sau să-şi ia rămas-bun. Eroul nu iese niciodată din scenă fără un rămas-bun. În afară de al meu.

Mama m-a îmbrăţişat cum n-o mai făcuse vreodată. *Să îl ierţi, trebuie să îl ierţi! Ştiu că în clipa asta eşti supărată pe el, dar nu ai dreptul*! apoi mi-a dat un calmant. L-am luat. Cred că dintotdeauna i-a fost teamă că voi înnebuni.

Pentru prima dată, şi mie. Era multă lume în faţa uşii. Era multă lume în casă. Am intrat. M-am lăsat în genunchi. Şi am plâns. Aş fi vrut să-i fi dat pe toţi afară, să fi putut urla, să-i fi putut spune cât îl uram pentru că mă părăsise, că nu mă aşteptase pentru un ultim cuvânt, pentru o ultimă strângere în braţe, pentru un ultim sărut pe

frunte, să fi putut lovi cu pumnii în sicriul care urma să-i fie casă pe vecie. Căci casa lui nu era acolo. Casa lui eram eu.

Dar n-am făcut-o. N-ar fi fost mândru de mine.

În ziua înmormântării a plouat mult*. Îi pare rău că s-a dus!* mi-a şoptit o mătuşă din partea unui văr al cuscrului surorii bunică-mii. Adică habar n-aveam cine era. A fost atâta lume pe care nu o cunoşteam, atâta lume de care nu aveam nevoie în preajmă! Dar mama a fost mai liniştită. Cică dacă vine multă lume, înseamnă că a fost un om iubit. De parcă mai contează toate astea la final. Abia aşteptam să se termine ceremonia pentru a rămâne singură. Nu voiam pe nimeni prin preajmă. Arthur nu reuşise să găsească zbor pentru a fi prezent la înmormântare. Mi-a părut bine. Nimeni nu îndrăznise să mă întrebe despre lipsa lui. Mi-a părut bine. N-am vorbit nici cu Ana, nici cu Sorin. Nu îi puteam ierta pentru trădare. Ştiuseră că tata se stinsese şi nu-mi spuseseră nimic. Voiam doar să ajung acasă şi să vorbesc cu tata. Toată lumea ştie că spiritul rămâne patruzeci de zile în casa în care a locuit.

— Când vii acasă?

— Sunt acasă, Arthur.

— Au trecut două săptămâni. Mi-e greu fără tine.

— Nu o pot lăsa pe mama. Are nevoie de mine. E un dezastru. Încă nu ştiu cum să dăm înainte.

— Foloseşte cârdul. Merg chiar azi şi-ţi mai pun cât vrei.

— Ce căcat spui?! Nu e vorba despre bani. E vorba despre ea. Îmi spune în fiecare zi că nu mai vrea să trăiască. Plânge încontinuu. Mi-e teamă că nu-şi va reveni.

— Şi cu mine cum rămâne? înainte de toate astea, mă aleseseşi pe mine!

Am aruncat telefonul în perete. S-a făcut bucăţi. Mama a intrat speriată în cameră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Cum nimic?! Şi telefonul?

— Mi-a căzut. Nu vrei să-ţi fac ceva de mâncare?

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci.

— Nu-mi da tu mie lecţii!

— Cum vrei! Dar sunt două săptămâni de când nu prea ţi-e foame.

— Vreau să mor, nu pot trăi fără el!

— Dacă ai de gând să mori, măcar fă-o acum cât încă îmi mai amintesc unele persoane care mă vor putea ajuta cu înmormântarea şi pomana.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

— Nu ştiu cum să-ţi vorbesc altfel. Nu pot să-ţi

spun că ştiu prin ce treci. Dacă vrei să mori, fă-o. Te voi înţelege. Dar dacă vei alege să trăieşti, va trebui să învăţăm să ne vorbim. El nu ne mai poate ajuta.

În primele câteva zile, eu şi mama nu prea vorbiserăm. Ea plângea pe canapea. Eu plângeam în camera mea. Tata fusese mereu puntea dintre noi două. Iar acum ne găseam fiecare pe câte un mal şi niciuna dintre noi nu ştia să înoate.

— Eu zic că ţi-ar face bine să revii la serviciu.

— Dar mai am zile de concediu.

— Ştiu. Dar nu te ajută să stai în casă. Du-te, socializează cu colegii tăi, ocupă-ţi mintea.

— Încă nu pot!

— Încearcă. Dacă nu te simţi în stare să rezişti toată ziua, vii acasă.

— Şi tu?

— Eu nu merg la tine la serviciu. Ce să fac acolo?

— Glume proaste. Ca ale lu’ tac-tu!

Am zâmbit amândouă. Apoi am plâns. Seara am mâncat cartofi prăjiţi şi salată de roşii. Pentru că era mâncarea mea de confort. Şi pentru că mă oferisem să gătesc şi nu ştiam să fac altceva.

— Voi pleca pentru câteva zile. Te simţi în stare să rămâi singură?

— Da, nu sunt un copil, du-te la bărbatul tău!

— O s-o sun, totuşi, pe soră-ta. Să vină să stea cu tine.

— Nu! Lasă-mă! Sunt sătulă de mătuşă-ta. Mă sună de zece ori pe zi! I-ai spus că am zis că vreau să mor?

— Eu nu. Te-o fi luat după faţă.

*

Am plecat din nou cu trenul. Ultima dată când mersesem cu trenul, tata încă trăia. În mintea mea.

Arthur m-a aşteptat la gară. Era fericit. M-a îmbrăţişat şi nu am simţit nimic. Când am ajuns la apartament, nu mai recunoşteam nimic în jur, de parcă nu locuisem niciodată acolo. Mi-am lăsat geanta la uşă şi am mers în living. M-am aşezat pe canapea. I-am făcut semn să ia loc lângă mine. Bandajul trebuia smuls.

— Eşti obosită?

— Un pic… Am citit jurnalul.

— Ce jurnal?

— Al Nataliei.

— Deci chiar mi-ai căutat prin lucruri!

— Da.

— Devine greu să mai am încredere în tine.

— Nici nu mai e nevoie!

Am tras aer în piept. Îmi era greu să mai respir. Îmi tremura corpul, îmi tremura vocea.

— Nu mai putem continua, Arthur.

— Cu ce?

— Cu nimic. E mai bine pentru amândoi să punem punct aici.

— Ce dracu’ spui?! Avem nunta în câteva luni.

— Uită-te la mine. Priveşte-mă bine. Arăt ca cineva care are nunta în câteva luni?

— Acum suferi. E normal. Ai pierdut pe cineva drag.

— Te înşeli. Am pierdut mult mai mult de-atât. Nu mai am echilibru, speranţă…

— O ai pe mama ta, mă ai pe mine.

Am zâmbit.

— Greşit. Mama mă are pe mine. Iar cu tine… Cu tine sunt un actor într-un decor împrumutat.

— Eşti iraţională. Eşti obosită. Cu timpul, va fi mai uşor. Nu eşti nici prima, nici ultima care trece prin aşa ceva. E ciclul vieţii. Te vei resemna la un moment dat. Trebuie să ai răbdare. Nu da cu piciorul la tot ce am construit împreună.

Minimizarea suferinţei mele prin evocări universale mă scotea din minţi. Era ca şi când mi-ar fi cerut să nu mai dramatizez că patru din zece români suferă de sindromul vezicii dureroase. Nu-i cunosc pe ceilalţi trei români. Eu mă cunosc PE MINE. Durerea mă afectează PE MINE. Nu mă interesează dacă există un club vindecător şi nu mă interesează să fac parte din el.

— Noi doi nu am construit nimic împreună,

Arthur. Tu ai construit cu altcineva. Eu i-am luat locul.

— Ce spui?

— Ştii prea bine că eu am fost relaţia de revenire. Îmi poţi spune sincer că nu o mai iubeşti?

— Parcă spuneai că ai citit jurnalul. N-ai înţeles ce s-a întâmplat?

— Tocmai, că am înţeles. Aţi avut o convieţuire ciudată. Nimic senzaţional aici. Să fim serioşi, n-a fost niciun viol la mijloc. Amândoi aţi avut câte un episod de sex de răzbunare. Numai că, atunci când ea şi-a trăit fantezia în care te-a făcut să o fuţi cu forţa, a acceptat-o ca fiind încercarea femeii îndrăgostite de a-şi recupera bărbatul, când ai făcut-o tu, a fost viol şi a plecat la maică-sa. Sunt sigură că şi azi stă în vârful patului aranjată ca o vedetă aşteptând momentul în care o vei suna. Iar tu ai păstrat jurnalul pentru că te elogia. Erai un zeu pentru ea. Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

— Vorbeşti vulgar, iar discuţia asta nu are nicio logică!

— Nimic în relaţia noastră n-are logică. Ne-am grăbit. Am încercat să construim Roma într-o zi.

S-a ridicat de pe canapea şi-a început să se învârtă haotic prin cameră.

— Nu… Spui numai aberaţii. Nu poţi face asta.

Este… Ilogic! Nu mă poţi părăsi. Ce vor spune ai mei? Ce vom spune rudelor, prietenilor, tuturor? Avem totul pregătit. Nu poţi face asta. Nu poţi fi atât de josnică…

Continua să se învârtă prin cameră. Îl priveam, dar nu mai auzeam nimic din ce spunea. *Înainte de toate astea, mă aleseseşi pe mine,* îmi răsuna în minte. Da, îl alesesem pe el. Îmi irosisem ultimele luni lângă el. Ultimele luni din viaţa tatălui meu care se prăpădise fără mine. Dacă aş fi fost acasă, dacă aş fi fost lângă el, nu s-ar fi întâmplat. Totul se întâmplase din cauza mea. Ar fi trebuit să îl ascult, ar fi trebuit să îl vizitez mai des, ar fi trebuit să îl sun mai des. N-ar fi trebuit nicicând să plec! Era numai vina mea!

— … nu, nu poate fi din cauza tatălui tău. Asta e o scuză. Sigur ai pe altcineva. Altfel nu văd de ce… acum… dintr-odată…

În momentul ăla, în mintea mea, am urlat. Am simţit cum sângele îmi clocotea în tâmple, cum corpul mi-a trecut pe pilot automat, cum a picat peste mine o perdea de negură. Am sărit de pe canapea şi l-am lovit cu pumnii în piept. A picat la pământ şi l-am strâns de gât. Am simţit cum viaţa i se scurge din corp şi-am început să-l lovesc cu capul de perete. O dată, şi înc-o dată, şi înc-o dată. Voiam să tacă. Mâinile mele erau încleştate în jurul gâtului lui, faţa îi era vânătă, ochii îi erau

inundaţi de spaimă. Dâre de sânge alunecau pe peretele alb. Se făcuse linişte.

L-am privit. Şi ăla a fost momentul în care m-am trezit. Ce dracu' caut eu aici? Ce dracu' caut eu lângă omul ăsta?

— Nu mai ai nimic de zis acum?

— Nu mai e nimic de zis, Arthur.

— Atunci pleacă! Nu mă meriţi! Nu vreau să te mai văd!

Am plecat. Mi-am luat geanta de lângă uşă şi am plecat. Acasă.

*

Eram tristă. De veacuri şi frici. De pietre şi frunze. De fum şi lacrimi. Totul în casă era trist. Parcă nicicând lucrurile nu mi s-au părut mai tăcute. Uneori, îmi părea că nici apa la robinet nu mai făcea zgomot. De teamă. Am aşezat două farfurii pe masă. Apoi m-am prăbuşit plângând pe un scaun.

Există un loc, în mintea ta, unde mergi să te pedepseşti. Unde mai dai cu un rând de lanţuri după fiecare decizie cu recul. Nu vrei să ieşi uşor. Ţi se pare că nu meriţi. Nu vrei să intre nimeni. Ţi se pare că nu meriţi. Stingi lumina şi te aduni într-un colţ, pe jos. Nu sunt scaune acolo. Redescoperi pe pereţii minţii poeme absurde pe care le-ai scris când singur te-ai trădat. Ai vrea să plângi, pentru tine, dar eşti atât de obişnuit cu asta, încât nici

lacrimile nu mai sunt un bandaj. Ai vrea să râzi, chiar şi de tine, dar ai uitat până şi ultima glumă pe care o mai ştiai.

Există un loc, în mintea ta, unde mergi să te refaci. Ca într-un sanatoriu unde gândurile se vindecă. Strângi în palmă visuri ce imită speranţe, repeţi cuvinte ce îngână bucurii, îţi spui că totul e trecător şi aştepţi să nu te mai doară timpul. Acolo, în linişte, asculţi cum creşte iarba, îţi aminteşti cum bunica îţi spunea că verde e viaţă, şi zâmbeşti. Acolo nu te întrebi dacă îngerii mor de cancer, dacă destinul tău e o prăjitură cu răvaş, dacă merită să-l aştepţi pe mâine. Acolo miroase a cacao cu lapte, a tort cu ciocolată, a braţe deschise, a cuvinte calde, a iubire. Căci acolo nu eşti niciodată singur. E locul unde s-au adunat cei pe care i-ai pierdut.

Există un loc, în mintea ta, unde negi că celelalte două locuri există. E locul în care te prefaci puternic, zâmbeşti chiar dacă-ţi vine să plângi, taci chiar dacă-ţi vine să înjuri, mergi cu fruntea sus chiar dacă simţi cum te târăşti, dai şi ultima fărâmă de energie celui care are nevoie de ea mai mult decât tine. Se numeşte realitate. În realitatea mea, însă, un scaun avea să rămână gol.

E noiembrie. E târziu. Vecinii probabil dorm. Îmi place să ştiu că e viaţă în oraşul meu mare şi

linişte în apartamentul nostru mic. Îmi place să fiu singură. Iar atunci când cartierul doarme, mă simt singură. *Iertaţi-mă. Am încercat*. Împăturesc biletul şi îl las pe pernă. Arunc o ultimă privire spre blocul din faţă. Tipul drăguţ de la trei are lumina aprinsă în dormitor. Mă întreb de ce nu doarme. Mă bucur că nu doarme. Am petrecut atâtea nopţi privindu-l prin perdeaua sumară, încât simt că mi-e dator măcar o insomnie. De n-ar fi avut draperiile trase tocmai azi!

Răcoarea nopţii îmi dă fiori şi îmi vine în minte o superstiţie care mă face să închid în grabă fereastra. Se spune că, noaptea, sufletele rătăcite intră în casa în care găsesc o fereastră deschisă. Gândul nu mă sperie. Doar că acum vreau să fiu singură. Trag draperiile şi aranjez cu precizie de şubler faldurile. Zâmbesc amintindu-mi de mama.

Un fir de lumină se strecoară pe sub uşa de la baie. Depăşesc ironia de a merge spre lumină în căutarea întunericului şi o deschid. Cada e aproape plină. Fâşii subţiri de abur unduiesc spre tavan asemenea unor fantome. La naiba! Faianţa se va păta iarăşi, oglinda la fel, părul mi se va încreţi de la umiditate, îmi va fi dor de mama. Va şti oare când îmi va fi dor de ea? Nu, nu mai au nicio importanţă toate astea acum.

— *Azi e ziua ta.*

— *Nu-mi pasă.*

— Am zis: Azi. E. Ziua. Ta!

— Bine, Ana! Cumpără-mi un ponei şi lasă-mă-n pace!

— Deseară ieşim în oraş să te sărbătorim. Ar trebui să fie o petrecere surpriză, dar ştiu că eşti sălbatică. Dacă n-ai chef să vii pentru tine, măcar vino din respect pentru travaliul maică-tii.

Azi e ziua mea. Şi am ales să fie ultima. Mi se pare epic ca viaţa să înceapă şi să se încheie în aceeaşi zi. Bucla se închide perfect. Ca o verighetă pe care timpul ţi-o aşază pe deget.

Îmi deschid halatul şi-l las să-mi alunece de pe corp. Îmi amintesc zeci de scene pe care le-am văzut în filme, numai că al meu nu e din mătase satinată şi nu se rânduieşte perfect pe gresie. Dimpotrivă, pare un morman de bumbac şi decizii proaste. De toate mă dezbrac azi. Mă scufund în apa fierbinte şi o las să mă învăluie cum a făcut-o de atâtea ori până acum. Deşi azi totul e nou pentru amândouă. Suntem goale, transparente, calde. Încă. Pentru prima dată, nu am presărat nici balsam, nici sare parfumată. Simt că azi nu merit răsfăţul. Toate plăcerile pe care ni le oferim zi de zi nu fac altceva decât să ne lege mai mult de viaţă. Un porumb fiert într-o zi de vară, o plapumă groasă într-o zi de iarnă, un film bun într-o zi tristă, un zâmbet gratuit într-o zi bună. Nu vreau să mi se facă dor de viaţă.

A fost o seară frumoasă. Încă îmi răsună în urechi clinchetul paharelor şi acel *la mulţi ani!* cântat pe tonuri false. Doar tonurile. Oamenii erau veritabili. Mă priveau şi zâmbeau. Mi-am măsurat timpul în zâmbetele pe care le-am adus celor din jurul meu şi aşa mi-i voi aminti. Pe ei vreau să mi-i amintesc. De mine vreau să uit. Apa creşte şi îmi acoperă sânii. Pulsul îmi devine mai alert. Îmi aud inima bătând în tâmple ca un vizitator insistent, dar nu îi deschid. Îmi văd în continuare de gândurile mele. Va înceta până la urmă.

Sirena unei ambulanţe tulbură liniştea străzii şi nu pot gândi decât că cineva îşi trăieşte ultimele clipe în caroseria rece şi zgomotoasă. Ce final trist! Era mai simplu când eram copil. Căci nu asociam sirena de ambulanţă cu pericolul, ci cu uimirea. Aş vrea să fiu din nou copil. Să mă trezesc în cântul cocoşilor, să ud grădina bunicii, să mă certe bunicul că am pus prea multă apă florilor, să-i văd din nou zâmbetul când îi spun că şi acasă mama ţine florile în vaza cu apă şi ele nu se îneacă. Nu mi-e frică de viaţă! A fost blândă cu mine şi cu cei pe care mi i-a dat. Mi-e frică de moarte. Dar nu de a mea. De a celor pe care îi iubesc şi îi am. De a celor pe care i-am iubit şi mi i-a luat. A mea va fi ca o reîntâlnire cu ei. Mi-e dor de tata.

O pătură moale de iarbă mă-nvăluie şi mă

ascunde de oricine ar fi venit să mă caute. E linişte. Nu-mi mai e frică. Nu mai sunt tristă. Pe o panseluţă, o buburuză se bucură de soare. O aşez în palmă şi ne şoptim poveşti. E cald.

— Nu pot să cred că faci asta! Ieşi imediat din apă! Acum!!!

Simt o durere cumplită în creştet. Încerc să mă ridic, dar îmi simt corpul plutind, mă stăpâneşte o senzaţie ciudată cum că sigur nu aşa se simte moartea, nu-mi dau seama dacă sunt deja în iad sau sunt ţinta unei glume proaste. Mă agăţ cu mâinile de marginea căzii şi, cu greu, deschid ochii. Ana mă trage de păr. Încep să tuşesc.

— Cum… intraşi…

— Asta e întrebarea?!

— Lasă-mă… pleacă…

— Ştiam! Eram sigură! Eram sigură că asta urma să faci! Dacă nu inventai scuza de căcat pentru ca mama ta să nu vină acasă că vrei să te vezi cu cineva, că doar e ziua ta, poate mă păcăleai şi pe mine! Ştiam! Ştiam că mai aveam doar câteva minute până la miezul nopţii! Eşti… Eşti…

Nu reuşeşte să mai articuleze nimic. Tremură. Se aşază pe capacul de wc. Eu rămân în cadă neştiind ce să fac mai departe. Asta e faza de căcat: în momentele alea tu îţi faci un plan, cam ştii ce ai de făcut, dar nu iei în calcul că te-ar

putea găsi cineva înainte de a-ţi duce la sfârşit planul. Ce ar fi urmat să se întâmple mai departe, nu mai era treaba ta.

O privesc. Plânge cu un ochi.

— Cum naiba plângi cu un ochi? Să-nţeleg că la fel ai fi făcut şi dacă aş fi murit? Nu eram demnă de lacrimi din ambii ochi?

— Eşti un om de nimic, să ştii… Aproape că-mi vine să te înec acum! Şi vrei să ştii?! Vrei să ştii de ce plâng doar cu un ochi?! Pentru că aşa fac de când am aflat că vară-mea avea cancer. Asta mi s-a întâmplat. Atât de mare a fost şocul! Ştii câţi ani avea când a aflat? 20! Şi ştii ce a făcut mai departe? A luptat! Nu s-a dat bătută! Pentru că asta faci, lupţi chiar dacă viaţa e de căcat!

— Nu pot, înţelegi? Nu am putere! Nu am chef!

— Nu ai putere, iei vitamine! Nu ai chef, suni un prieten!

Ce-ai fi rezolvat dacă ai fi reuşit? Te-ai gândit la mama ta? Cum ar fi reacţionat dacă te-ar fi găsit? Şi, pe bune, să te îneci?! Te-ar fi văzut toată lumea dezbrăcată. S-ar fi holbat la tine toţi legiştii, toţi gură-cască. Toate pozele din dosar ar fi fost cu tine în pielea goală. Ce moarte demnă ţi-ai ales!

— Te urăsc! Ieşi afară! Din casa mea, din viaţa mea! Ai ştiut că murise! Ai ştiut şi nu mi-ai spus!

— A fost ceva neaşteptat, înţelege! Eu n-am

lăsat-o pe mama ta să-ţi spună. Nu te puteam lăsa să pleci la drum ştiind că el nu mai era. Ar fi ieşit Anna Karenina din tine. La Virginia Woolf nu m-am gândit!

Sunt furioasă! îmi vine să o omor! Ridic o sticlă de şampon şi o arunc spre ea. N-o nimeresc. Sticla se loveşte de tocul uşii şi se sparge împrăştiind lichid peste tot.

— Ha! în locul tău aş ieşi din cadă şi-aş curăţa chestia asta. Dacă vede maică-ta, te omoară.

Apoi pleacă. Ştie că sunt prea furioasă să încerc din nou.

Capitolul 4

M-am trezit în acelaşi pustiu al gândului în care mă cufundasem la căderea amurgului.

Era înainte de izbucnirea zorilor şi dimineaţa avea deja un miros de lumină cernită. Scârţâia uşa întredeschisă a sufletului şi, dominată de un impuls absurd, am păşit în zona de penumbră. Era linişte.

Şi totuşi nu mă auzeam păşind, nu mă auzeam gândind, căci mă asurzea un imperativ obsedant într-o limbă pe care nu o înţelegeam, dar care acţiona ca o hipnoză. Păşeam prin valuri de aşternuturi albe presărate cu petale de cale

încercând să desluşesc mirosul atât de familiar păstrat dincolo de orice percepţie pe care mi-o puteam explica.

Apoi, dintr-odată, mi-am amintit.

Era miros de lacrimi.

Am tresărit la scâncetul unei ferestre ce se zbătea în palma vântului şi m-am împiedicat de sâmburele de lumină ce se strecurase printr-un ochi de perdea. Pe măsuţa stingheră dintr-un colţ al camerei se zbăteau între picuri de ceară câteva ciorne mototolite. Lângă ele se topise ultima lumânare. Dintr-un alt colţ răsuna tângui unei oglinzi înrămate în peretele muced. Fără a gândi prea mult, mi-am reflectat chipul în lucirea ei imundă şi am avut revelaţia unei fiinţe profane, limitate, supusă veşnic trăirilor efemere. Acompaniată de vaierul genelor schilodite de uimire, descopeream sensuri până atunci latente ale universului îngust în care, totuşi, mă rătăcisem.

Într-o clipă de neatenţie, mi-am atins faţa şi m-am rănit în solzi de lacrimi uscate. Rădea lumina de întunericul din mine, iar râsul ei sardonic era povara pe care aveam să o port pentru închinarea în faţa propriei mele neputinţe. Mâna rănită începuse să miroase a pământ. Sărutul timpului îmi gravase pe pielea de ceară şanţuri adânci. Acelaşi miros care-mi intrase în pori până în

străfundurile fiinţei mă-nvăluia din nou.

Dintr-odată, liniştea mormântală s-a transformat într-un vuiet îngrozitor şi totul în jur a intrat pe făgaşul haosului: umbra mi se împleticea în tulpinile de abur ce se ridicau din petale de cale fumegânde, aşternuturile albe erau smulse spre tavan de un vârtej cumplit dezvăluind o podea rece care mirosea a jertfă, oglinda era acum un tablou mucegăit între ale cărui rame se zvârcoleau câţiva viermi agitaţi şi însuşi timpul pierduse orice simţ al ritmului, secundele îmbulzindu-se asemenea unor vite dezlănţuite. Iar eu eram paralizată în mijlocul acestei furtuni a sufletului. Cu un ultim efort am reuşit să mă smulg din gheara turbării şi am ieşit copleşită de dezolare din încăperea care aducea atât de mult a criptă.

Ultimul sunet pe care l-am auzit a fost uşa închizându-se în urma mea.

Abia atunci mi-am adus aminte de ce urăsc dimineţile.

Când eram mică, mă gândeam să devin scriitoare. Ca Jessica Fletcher. Blondă eram. Mai rămânea să aştept să îmbătrânesc şi să-mi bag nasul în treburile altora. Numai că misterele pe care mi le-a oferit mie viaţa mi s-au părut mai interesante decât „cine l-a ucis pe unchiul Henry

în cele 20 de secunde în care a sărit siguranţa şi toată lumea era adunată pe verandă aşteptând şampania pentru a-l sărbători pe Jack pentru noul post de conducere în firma unchiului Henry". Ce-i drept, Jack părea suspect în vesta lui cu multe buzunare, având în vedere faptul că era o seară fierbinte de vară, iar el nu era nici instalator, nici pescar. Misterele mele au fost întotdeauna iubirea, moartea şi cum naiba stau silicoanele alea fără bretele lipite de sâni, iar ordinea varia în funcţie de cum mă trezeam dimineaţa cu premisa la cearşaf. Cert era că nu reuşeam să desluşesc nici măcar unul dintre ele. Eram la pământ. Nu-mi mai păsa de nimic. Subconştientul meu nu mai simţea dorinţa de a se cufunda în simbolism, căci conştientul mi se îmbolnăvise. Pentru prima dată, totul în jur era dramatic, dar nu aşa cum fusese dintotdeauna în mintea mea – un dramatism teatral, ci unul crud ca un videoclip Linkin Park.

Mama dăduse de pomană toate hainele tatii. Trecuseră trei luni de când nu le mai putea îmbrăca. Am fost furioasă. Câteva zile n-am vrut să o văd. Nu ştia că aveam micul meu ritual în care, când mă trezeam, deschideam şifonierul şi strângeam în braţe ceva care încă îi păstra mirosul. Mă lăsam pe podea şi plângeam până aproape de leşin, plânsul ăla care-ţi taie respiraţia, îţi paralizează corpul, îţi deschide o

gaură în piept şi aştepţi să iasă pe acolo toată lava care te mistuie pe interior. Numai că durerea pe care o simţeam eu nu era un vulcan care, după ce erupe, lasă linişte în jur. Durerea mea era o rană infectată.

Mă angajasem. Ana îmi trimisese un mesaj prin care mă anunţase că firma la care lucra ea căuta o persoană care să arhiveze facturi, îmi obţinuse un interviu şi-mi poruncise să mă prezint. M-am prezentat. Nu ştiu dacă a fost meritul meu sau dacă jocurile fuseseră făcute dinainte, dar în aceeaşi zi m-au sunat să mă anunţe că voi începe cât de curând. După vestea asta, am simţit un vag impuls de mulţumire faţă de mine şi-am vrut să-l împărtăşesc cu cineva. Am deschis telefonul şi-am apelat cu un gest reflex. Nu mi-a răspuns nimeni. Îl sunasem pe tata.

— Ce faci?

— Nu e treaba ta.

Încă o uram pe Ana. Încă îmi era ciudă că mă găsise înainte să-mi duc la sfârşit planul. De fapt, mai degrabă îmi era ruşine. Nu spusese nimănui ce se întâmplase, însă, în preajma ei, mă simţeam de parcă aveam păduchi.

— De ce nu mă priveşti când vorbesc cu tine?

— N-am chef să-ţi văd mutra.

— Aha. Da’ măcar în oglindă te mai uiţi din

când în când?

— Ce căcat nu-ţi convine acum?!

— Nu-mi place cum te îmbraci. Da, înţeleg, nu vrei să renunţi la doliu. Dar hainele ţi le cumperi de la raionul pensionari and friends?

— Sunt îmbrăcată decent, aşa cum ar trebui să arate un arhivar.

— Arăţi ca o bibliotecară care-şi urăşte jobul.

— Iar tu arăţi de parcă ţi-ar sta mai bine afară din biroul meu.

— Bine, plec. Aa, am uitat să-ţi spun! mai ştii acum câteva zile când eram sigură că am intrat la menopauză precoce?

— Parcă mi-a povestit mama ceva…

— Eh, se pare că nu. Cică sunt gravidă.

— Ce?!

— Mda… Vezi cum faci din asta o dramă tot despre tine. Îţi las aici un carneţel şi un creion.

Unii oameni fac un pact cu societatea. Du o viaţă decentă şi societatea se va purta bine cu tine. Gândul ăsta m-a însoţit până la uşa Anei. Deşi o vedeam zilnic la job, nu prea o mai vizitasem. Cred că mă simţeam oarecum inferioară la capitolul social la care ea excela. Se căsătorise, avea casa ei, urma să aducă pe lume o mini-Ana sau un mini-Matei. Nu-mi găseam locul lângă ei, însă mă simţeam aiurea că nici măcar nu o

felicitasem pentru vestea pe care mi-o dăduse dimineaţă.

— Ce vrei?

— Am venit să te felicit. Şi am adus vin.

— N-am voie să beau.

— Cine a zis că e pentru tine?

Am dat să iau loc pe un fotoliu.

— Nu acolo!

— Păi?

— E locul lui Mili.

— Ah, urăsc pisicile!

— Ar fi fost chiar culmea să nu! Tu urăşti pe toată lumea.

— Nu e adevărat. Iubesc câinii. Şi vacile. Şi porcii. Şi caii. Apropo, unde e Matei?

— S-a dus să facă ceva cumpărături, a răspuns zâmbind. Aşa m-a anunţat. În realitate, însă, e printr-o parcare sunându-şi toţi prietenii care au copii încercând să afle cât „costă" un copil pe lună. Vrea să calculeze de câţi bani vom avea nevoie până îl trimitem la facultate.

— Ce?!

— Nu te mai simţi aşa specială acum, nu? Vezi? Există alţii mai nebuni decât tine.

Am zâmbit.

— Şi? Cum mai merge proiectul sinuciderea? Ceva idei noi?

— Ce căcat?! Nu cred că e permis să glumeşti

pe tema asta!

— Aa, nu?! La dracu'! Dar cine interzice?

— Păi bunul-simţ, logica, instinctul de ocrotire a debilului de faţă, teama că s-ar putea să încerc din nou…

— Aa, n-am nimic din ce ziseşi.

— Vei fi o mamă minunată!

— Aşa cred şi eu.

Câteva momente, s-a lăsat liniştea între noi. Ceva se schimbase.

— Auzi?

— Mm?

— Tu, când închizi ochii, vezi speranţa? am întrebat-o cu tristeţe.

— Nope. Doar fosfene.

Ana fusese dintotdeauna ca o alarmă de trezire pentru mine. Pentru prima dată, căutam butonul snooze.

În jurul meu, lumea era pe repede înainte, iar eu stăteam într-un colţ şi priveam. Nu înţelegeam nimic.

Umbre, siluete, sunete – toate fără contur. Uneori, îmi deschideam sufletul şi-mi mângâiam vânătăile. Nu mai ştiam care-s noi şi care-s vechi, mi se părea că pe toate le purtam de când lumea. E tare amuzant cum ne învineţim singuri sufletul amăgindu-ne că putem jalona destinul. E amuzant pentru cel care ne-a scris destinul, nu pentru noi.

— Fată, eşti bine?

— Sunt bine.

— Nu arăţi bine.

— Nici tu nu arăţi prost. Dar eşti. Hai să ne prefacem că amândoi putem păcăli cu uşurinţă.

— Tu şi tâmpeniile tale pe care nu le înţeleg!

— Ce căcat cauţi aici?

— Păi nu mă chemaşi tu?! Mamaie, te lasă memoria!

— Aa, da… Făcu mama sarmale şi zise să-ţi dau de pomană.

— Bine. Pune câteva în farfurie.

— Păi nu mănânci la tine?

— Nţ! Că veniră nişte neamuri în vizită şi n-am chef să stau pe-acasă.

Sorin s-a îndreptat spre masa din bucătărie şi a dat să se aşeze pe un scaun.

— Nu pe ăla! m-am trezit ţipând dintr-odată.

— Să-mi bag p… Cre’ că mă căcai pe mine! Eşti tâmpită?!

— Scuze. Poţi sta aici, i-am zis în vreme ce-i aşezam farfuria şi tacâmul pe unul dintre celelalte două locuri.

— Da’ de ce nu pot să stau pe ăla?

— E… Plin de praf.

S-a aşezat fără să mai întrebe altceva. Din nou, linişte, în ultima vreme, cu toţii erau tăcuţi în preajma mea. Chiar şi la job, ori de câte ori intram

într-un birou unde era zarvă mare, se lăsa liniştea. Oamenii nu ştiau cum să se comporte când eram prin preajmă. Îmi erau indiferenţi cei de la firmă, însă cei de-acasă găsiseră întotdeauna o cale de deschidere a comunicării cu mine. Nu ştiam încă dacă mă lăsau să-mi trăiesc suferinţa sau începuseră să se sature de mine.

— Şi? Toate bune? l-am întrebat pe Sorin în vreme ce-i puneam suc într-un pahar.

— Îhî. M-am îndrăgostit.

— Din nou?

— Îhî. Da' de data asta e de-adevăratelea! Cre' că mă şi însor.

— Din n… Adică mă bucur pentru tine.

— Păi ai şi de ce. E frumoasă. Şi deşteaptă. Şi are ţâţele mari. O cheamă Alina.

Şi se duce? mi-am zis în gând şi am zâmbit amintindu-mi una dintre glumele răsuflate pe care le făcea tata.

— Să vă ţină, zic.

— Vrei să vorbeşti cu ea?

— Ce?!

— La telefon. Îţi formez eu.

— Nu vreau, mă! Ce să vorbesc eu cu ea?!

— Hai, te rog, nu fi rea! Ete, o apelez acum! zice căutând prin telefon.

— Nu vreau, mă! Eşti cretin?

— Hai, fată, suni şi ceri cu ea.

— Cum adică „cer cu ea”?

— Păi stă cu soru-sa. Şi poate răspunde aia.

— I-auzi! Şi-ai vrea să vorbesc cu tot neamul ei acum?!

— Nu, fată. Doar ceri cu ea.

— Păi tu de ce nu suni?

— Că nu mă suportă soru-sa.

— Ce i-ai făcut?

— Eee, e poveste lungă.

— Hai că am timp.

— Nu mai ai şi tu vin d-ăla bun de care îmi dădea nenea când veneam pe la el?

— Ba cred că mai am.

— Pune un pahar şi-ţi spun.

Am luat din dulap o sticlă pe care scria *vin dulce.* Tata obişnuia să lipească bileţele pe orice trebuia identificat mai uşor. Pe sticlele cu vin, pe borcanele cu murături, cu zacuscă sau pe cele cu dulceaţă. Spunea că nimic nu-ţi strică setea de un pahar cu vin dulce mai rău decât o înghiţitură de vin sec. Îmi aminteam cum, într-o zi, mama a lipit intenţionat bileţele greşite pe borcanele cu murături.

— *Sunt uşor nedumerită,* i-am zis tatii ţinând în mână un borcan cu castraveţi muraţi pe care scria *morcovi verzi.*

— *Eh, nu te amăgi! E starea ta naturală, mi-a răspuns el zâmbind. Dar, în cazul de faţă, mă-ta se*

crede profesoară de biologie şi a vrut să-ţi dea lucrare de control. Eu i-am spus că ştii că nu există morcov verde.

— Ha… Şi eu care venisem să vă felicit că aţi ştiut că ăştia sunt morcovi verzi că prea seamănă cu nişte castraveţi! Stai! Nu există morcov verde?!

— Pui odată în pahar, că mi se uscă gâtul aşteptând?

— Vrei să-l bei cu neamurile tale?

— Nţ. Că n-ai tu vin cât pot să bea neamurile mele!

— Hai, gata. Zi-mi de ce nu te suportă sora Alinei.

— Păi să vezi: când eram io în liceu, mi-am făcut o agendă în care treceam numele ălora cu care mă culcam.

— Ce, mă?

— Bine, hai, un carneţel…

— Aşa da.

— Şi, într-o zi, eram supărat rău. Că aflase tot liceul de carneţel şi nu mai voia niciuna să se culce cu mine.

— Cum aflase tot liceul?

— Păi m-am lăudat io.

— Aa, da, logic!

— Da’ nu de asta eram supărat.

— Dar de de?

— Că mai aveam un rând gol pe o pagină şi

voiam neapărat să îl umplu. Îmi mai trebuia un nume. Înainte să afle lumea de carneţel, mi se pusese pata pe Cornelia, sora lu’ Alina. Mai lipsea cât un purice să o combin, dar după ce s-a aflat, a dracu’ dacă mă mai băga în seamă. Am tot încercat cu el alea că totul fusese înainte să o cunosc pe ea, că de când am întâlnit-o sunt alt om, că ea m-a adus pe drumul cel drept, ştii tu, labe triste. Dar ea, nimic. Şi într-o zi, am pândit-o la o pauză şi m-am dus la ea. Şi i-am zis:

— Auzi, dacă tot nu-ţi place cu declaraţii, n-ai vrea totuşi să te culci cu mine ca să umplu şi io pagina asta?

— Du-te dracii mă! Tu nu te uiţi la tine, milogule, păduche, prăpăditule?!

— Ah, da?! Bineee! Treaba ta! Dar să ştii că io tot te trec aici şi o să arăt la toată lumea, aşa că mai bine ai face-o. Să ştii că sunt bun la pat. Dacă nu mă crezi, poţi să întrebi pe oricine din lista asta.

— Şi ea ce-a zis?

— Nenorocitule, mincinosule, te spun la director să te exmatriculeze, te spun lu’ maică-ta, şi lu’ taică-meu, şi lu’ văru-meu şi pune golanii pe tine! Şi a dat să mă lovească. Zic: de ce dai, fată, nu ştii să-njuri, că mă-nvineţesc uşor?!

Până la urmă, am lăsat-o în pace. Că era nebună rău!

— Ea era nebună?!

— Păi nu?

— Păi nu!

Şi-a mai pus încă un pahar cu vin.

— Fată, ştii ce mă gândeam?

— Mi-e şi frică să aflu!

— Mă gândeam cât de ciudată e viaţa asta. Dintre toate femeile din oraş, a trebuit să mă îndrăgostesc tocmai de sora ăsteia. Ce ironie, nu?

— În primul rând, felicitări pentru noţiunea de ironie! în al doilea rând, tu chiar te-ai îndrăgostit?

— De data asta, da, rău de tot! Aş lua-o acasă şi mâine. Dar nu vrea să vină decât cu acte.

— Păi şi? De ce nu te însori?

— Nu vrea mama. Că n-avem bani de zugrăvit apartamentul.

— Păi facem rost cumva…

— Lasă. Toate la timpul lor. Le ai şi tu pe-ale tale acum.

S-a lăsat liniştea din nou. Nici nu ştiu cât timp trecuse de când stăteam de vorbă cu Sorin. Nici nu ştiu câte pahare cu vin se duseseră. Am rămas amândoi în tăcere. Fiecare cu gândurile lui. Eu mă gândeam că tata ar fi fost bucuros să îl vadă căsătorit şi la casa lui. Aşa cum ar fi vrut să mă vadă şi pe mine. *E destul timp.*

— Eh, fată, acum înţelegi de ce nu mă suportă Cornelia?

— Mda, înţeleg… Dar stai un pic! Dacă o sun pe Alina şi răspunde Cornelia, cum îmi dau seama care e care?

— Simplu! Cornelia e blondă şi poartă ochelari, Alina e brunetă şi nu poa'… ăăă…

— Ştii ce? Pune paharul jos. Şi du-te acasă.

*

Ai avut vreodată senzaţia că trăieşti într-un castel de cărţi de joc? Că la cea mai mică adiere totul se va prăbuşi peste tine? De mai bine de o jumătate de oră, stăteam în vârful patului gândindu-mă dacă să merg la serviciu sau să-mi înscenez moartea. Când, într-un final, m-am hotărât să mă ridic din pat, m-am proptit în faţa şifonierului întrebându-mă dacă să mă îmbrac decent sau să plec în pijamale. Aş fi ales a doua variantă, numai că, la firmă, trebuia să mă prezint la o şedinţă cu participare obligatorie pentru toată lumea. Nu înţelegeam de ce trebuia să fiu şi eu prezentă, nu e de parcă de existenţa mea depindeau decizii importante. Singura dilemă pe care o aveam la job era atunci când eram întrebată dacă vreau meniul zilei sau altceva. Oamenii cu care lucram se purtau bine cu mine. Începuseră să mă tolereze, să-mi accepte zilele în care nu ieşeam deloc din birou sau cele în care ajungeam dimineaţa cu covrigi pentru toată lumea.

— Ce faci, mâţo?

— Caut pe net ce acte îţi trebuie ca să depui un dosar pentru pensie.

— Pentru cine? Pentru mama ta?

— Nu. Pentru mine. Mama e prea tânără pentru pensie.

— Hai în sala de mese! Avem ciocolată caldă pentru tine, a zis Corina şi a plecat râzând.

Pff! Nimeni nu mă lua în serios!

Corina era cea mai populară fiinţă din univers. Dacă am fi fost în liceu, ea ar fi fost genul ăla cu care ar fi vrut toată lumea să iasă în pauză la o ţigară sau în bar la o cafea. Iar la firmă, nimeni nu lua nicio decizie fără să se consulte cu ea în prealabil. Cu atât mai ciudat cu cât nu era nici pe departe genul control freak şi se trezea de multe ori în situaţii bizare în care trebuia să decidă dacă se vor cumpăra dosare cu şină sau fără, bibliorafturi albastre sau roşii, dacă se vor acoperi cablurile de net cu canal cablu alb sau negru, dacă Elisa îşi va face bucle sau coc la petrecerea de Crăciun. Alături de directorul Ionescu, Corina era cea de-a doua mână de fier a firmei, ei doi fiind cei care puseseră umărul la dezvoltarea afacerii. Se ocupa de toate aspectele economice, de recrutarea personalului, de administrarea fondurilor şi de multe alte chestii pe care, la început, nici nu le pricepeam şi nici nu mă

interesau. Mă luase sub aripa ei ocrotitoare şi se purta cu mine aşa cum, probabil, ar face-o o soră mai mare. Exista un singur lucru care mă enerva şi mă făcea să aleg să stau departe de ea: arăta mereu impecabil. Hainele îi veneau ca turnate, părul îi stătea perfect fără niciun efort, machiajul îi era întotdeauna discret şi în ton cu momentul zilei, iar pantofii – pantofii ei puteau să schimbe vremea din furtună în briză. Eu şi fustele mele de pensionară nu dădeam deloc bine când era ea prin preajmă.

Am mers în sala de mese. Mi-am luat cana cu ciocolată caldă pe care mi-o pregătise Corina şi m-am aşezat într-un colţ. Începuseră să îmi placă oamenii cu care lucram. Nu mă întrebau de vorbă, dar îmi permiteau să iau parte la poveştile lor, la glumele lor, la dramele lor. Era un grup omogen, non invaziv, erau oameni buni. După câteva minute, am mers în sala de conferinţe. Şedinţa mi s-a părut plictisitoare. S-au discutat proiecte, cifre, situaţii generale, situaţii particulare. S-a ridicat tonul uneori, s-a glumit uneori, s-au stabilit strategii pentru fiecare departament în parte. Nu ştiu cât timp a durat şedinţa, dar mie mi s-a părut cam o săptămână. Într-un final, după ce s-au tras concluziile şi părea că va putea merge fiecare la treaba lui, domnul Ionescu le-a făcut semn tuturor că pot pleca. Mai puţin mie. Corina i-a condus

afară din sală, apoi a revenit şi a luat loc lângă domnul Ionescu.

Mă panicasem. Adică ştiam că nu eram a social butterfly, dar chiar să mă concedieze pentru că eram o nesuferită introvertită? Aveam nevoie de job, aveam nevoie de bani. Eu şi mama ne descurcam cu cele două salarii, dar dacă m-ar fi concediat, mi-ar fi fost greu să merg acasă şi să-i confirm că a crescut un eşec.

— Îţi place la noi? m-a întrebat domnul Ionescu.

— Da…

— Îţi place munca pe care o faci?

— Da…

— Te stimulează?

— Păi… Nu e chiar fizică cuantică, dar e ok.

— Ţi-ai dori să fii om de ştiinţă?

— Nu. Dar mi s-a părut că sună măreţ.

Domnul Ionescu i-a aruncat Corinei o privire scurtă şi a zâmbit ironic.

— Eşti sigură? a întrebat-o.

— Foarte, a răspuns ea cu hotărâre.

— Bine.

Apoi şi-a întors privirea spre mine şi a continuat serios.

— După cum ştii, Ana a intrat în prenatal. Deşi mă bucur pentru fericitul eveniment, nu mă pot abţine să nu simt şi o mare dezamăgire. Ana este

un foarte bun om de vânzări, este o mare pierdere pentru noi faptul că nu ne mai putem baza pe ea în perioada următoare. Dar, să nu mai pierdem timpul, ne-am gândit să-ţi oferim ţie postul rămas liber după plecarea ei.

— Mm, nici nu ştiu ce să zic... Probabil nu am fost prea inspirată mai devreme când nu am ascultat nimic din ce s-a discutat aici, nu?

— Nu prea, a răspuns domnul Ionescu zâmbind. Dar asta nu este o problemă. Te vom instrui pe parcurs. Sincer, nu a fost ideea mea, ci a Anei şi a Corinei. Dar sunt dispus să îţi acord această şansă. Poţi să încerci. Nu ai nimic de pierdut. Te vei muta în birou cu fetele din vânzări pe care deja la cunoşti. Sper că vă veţi înţelege bine.

— Eu mă înţeleg bine cu toată lumea.

— Desigur. E greu să intri în polemici atunci când nu vorbeşti cu nimeni.

Recunosc ironia atunci când o întâlnesc. Iar asta, deşi subtilă, s-a lăsat cu vârful urechilor mele înroşite.

— Uite, nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, a continuat el calm. Ia-ţi timpul de care ai nevoie pentru a reflecta, iar când vei lua o decizie, mi-o vei comunica. Sfatul meu prietenesc ar fi să accepţi. Ai potenţial. Şi probabil ar fi momentul să încerci să-ţi depăşeşti teama de a face şi altceva în

afară de ceea ce îţi dă o falsă stare de confort. Vorbesc din auzite acum, nu te cunosc prea bine.

I-am mulţumit, m-am ridicat şi am ieşit. Ei doi au rămas în urma mea zâmbind ca atunci când vezi un căţel făcând primii paşi.

Restul zilei mi-am făcut treaba încercând să nu mă gândesc prea mult la propunerea pe care o primisem. Nu mi-a reuşit.

Aproape de finalul programului, Corina a venit în biroul meu.

— Ce ai de gând să faci?

— De ce presiunea asta?! Parcă nu trebuia să dau un răspuns acum!

— Nu, stai calmă! Era o discuţie amicală. Voiam să-ţi iau pulsul, atâta tot.

A dat să plece.

— Stai! i-am zis într-o suflare. Îmi cer scuze, nu am vrut să fiu antipatică. Aş avea o întrebare.

— Spune.

— Aş putea să schimb postul, dar să păstrez biroul?

— Cum aşa?

— Păi, ştii, dincolo sunt cinci femei!

— Da. Şi?

— Of, păi asta înseamnă cinci ovulaţii, cinci pms-uri, cinci menstuaţii! Drama nu se va sfârşi niciodată, nu?

Ea a izbucnit într-un hohot de râs.

— Râzi de mine?

— Nu chiar. Dar ce ai spus acum a sunat exact a ceva ce ar fi spus Ana. Acceptă postul. Te vei descurca minunat.

Am acceptat, deşi nu eram sigură că mă voi descurca. Dar, cum nu fusese ideea mea, în cazul unui eşec puteam cu uşurinţă să dau vina pe Ana şi pe Corina, să le fac să se simtă vinovate şi să-mi plătească daune morale până la adânci bătrâneţi.

După două zile, i-am trimis un mesaj Anei.

— Te urăsc!

— Cu plăcere!

— Ştiai că Elisa mănâncă chipsuri în birou şi foşneşte punga toată ziua?!

— Aha. Şi vezi că uneori mestecă gumă cu gura deschisă, alteori să dă cu un parfum scump care miroase a transpiraţie, iar lunea urlă să facă toată lumea linişte că s-a trezit cu durere de cap pentru că a stat până târziu să se uite la Dr House şi nu a dormit suficient.

— Doar atât?!

— Nope! Simona poartă toată vara nişte papuci care, atunci când merge, fac un zgomot de zici că o plesneşte cineva peste buci la fiecare pas; Monica îşi face un tratament cu cremă anticelulitică şi aproape zilnic îşi va ridica fusta să te întrebe cam pe unde ar trebui să mai insiste – spoiler: de multe ori nu-şi epilează părţile poetice,

aşa că încearcă să te abţii să nu vomiţi; Florina e convinsă că intră la menopauză şi va porni de la prima oră aerul condiţionat că e prea cald, după care va deschide geamul că i se pare că miroase urât de la acelaşi aer condiţionat. Singura care pare cât de cât pe creanga ei e Steluţa.

— Adică ar fi bine să mă împrietenesc cu ea?

— În niciun caz! O să vrea să te combine cu frate-său care e obsedat de fingering. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Alice de la casierie.

— Fingering zici, ha?!

— Nici să nu te gândeşti!

— Singurul lucru la care mă gândesc acum este că, din cauza ta şi a colegelor tale, oameni normali devin Dexter Morgan.

— Tu te-ai născut Dexter Morgan. Pa.

Trecuseră câteva zile. Greu, dar trecuseră. Începusem să mă obişnuiesc cu noua funcţie, cu zarva din birou, cu noile responsabilităţi. Mama era mândră că deveneam un adult responsabil capabil să păstreze un job de la 8 la 17 (în realitate era de la 8 jumate, niciodată nu reuşeam să ajung la timp, spre nemulţumirea domnului Ionescu), noile mele colege se dovedeau a fi foarte de treabă, ajutându-mă cu toate lucrurile pe care încă nu le înţelegeam. Pentru prima dată, mă străduiam să nu dau greş. Nu ştiu dacă din teama de a nu dezamăgi sau din teama de a nu-mi pierde

locul de muncă. Dintotdeauna am fost daltonistă emoţional şi n-am reuşit să-mi identific prea bine propriile motive. Cu toate astea, existenţa mea mi se părea anostă şi lipsită de sens. În fiecare seară, ajungeam acasă, mama pregătea ceva de-ale gurii, mâneam împreună şi apoi mă închideam în camera mea unde priveam seriale sau plângeam până noaptea târziu. Probabil, dacă n-aş fi iubit-o pe maică-mea şi serialele, m-aş fi dus să trăiesc la o mănăstire. „Pathetic" was my middle name.

Într-o dimineaţă, mă îndreptam agale ca un somnambul spre intrarea în firmă. Am deschis uşa, când o pală de vânt a făcut ca mânerul uşii să-mi alunece din mână şi s-o trântească la perete. Părul mi s-a făcut vâlvoi şi, concentrată fiind să nu-mi strice cele câteva bucle aproape reuşite prin care încercasem să o copiez pe Ana, am început să pipăi pe nevăzute după mânerul uşii. Atunci am atins ceva care aducea cu o umflătură în repaus în şliţul unor pantaloni. În spatele meu, ca din neant, apăruse un tip înalt, la costum şi cravată, cu un aer serios şi o privire care lăsa să se înţeleagă că nu venise pentru pipăieli matinale. Am încercat să depăşesc momentul prefăcându-mă că nu s-a petrecut. Şi cum dădeam să intru cât mai repede în birou, m-a atins uşor pe umăr şi m-a întrebat pe un ton aproape şoptit:

— Îmi cer scuze că, după momentul intim de

mai devreme, îmi permit să te deranjez cu o banalitate, dar îmi poţi spune, te rog, unde este biroul domnului Ionescu?

Nu ştiu dacă „penibil” are un superlativ care să descrie corect starea care mă cuprinsese.

— Să… De ce? Vrei să-i spui şi lui?

— Nu, asta rămâne între noi, mi-a răspuns şi mi-a făcut cu ochiul în cel mai arogant mod posibil.

— Atunci mergi la etaj şi a doua uşa pe stânga, am zis arătând direcţia spre dreapta.

— Adică cealaltă stânga, a răspuns el dându-şi ochii peste cap.

— Aa, da! Exact!

I-am întors spatele şi am plecat. Mai ţii minte când îţi spusesem că „Pathetic” was my middle name? Scratch that! „Pathetic” was my name.

Nu reuşeam să uit întâmplarea de dimineaţă. Sau pe tipul de dimineaţă. Mă simţeam penibilă, şi nu m-am priceput niciodată să fac ca un mic moment penibil să nu devină o dramă care să-mi strice întreaga zi.

La prânz, am mers prima în sala de mese. În urma mea, a venit Corina. Eram sigură că ea trebuia să ştie cine era tipul.

— Auzi?

— Spune.

— Cine e arogantul care a venit azi pe-aici?

— Un tip care avea interviu cu Ionescu.

— Aha… Sper să nu-l angajeze!

— Cum aşa?

— Nu-mi place de el.

— Îl cunoşti? Ţi-a făcut ceva?

Aş fi putut răspunde că îl cunoscusem mai bine decât mi-aş fi dorit şi că, în realitate, îi făcusem eu lui. Sau ceva de genul ăsta.

— Nu, doar că am încurcat stânga cu dreapta şi s-a uitat strâmb la mine.

— Şi?

— Şi m-a enervat. Noi, blondele, mai facem d-astea! Adică, dacă nu eşti la volan sau la altar, care-i supărarea?!

— Atunci am o veste proastă pentru tine: i-a plăcut de el şi deja au bătut palma. Ah, şi-mi este foarte bun prieten. Eu l-am recomandat.

— Hm… Nu te pricepi deloc să-ţi alegi prietenii.

— Fetelor, geamurile la perete că Monica mănâncă azi peşte! a răsunat vocea Simonei care tocmai intrase pe uşă.

Corina mi-a zâmbit părinteşte şi mi-a făcut semn să terminăm cât mai repede de mâncat.

Seara, am mers acasă şi, pentru prima dată după mult timp, orgasmul meu avea o faţă care nu era dintr-o trupă rock.

*

Ai avut vreodată fantezii erotice cu un tip pe care îl vezi în fiecare zi la job? Dacă n-ai avut, îmi pare un pic rău pentru tine. Dacă ai avut, atunci ştii cât de penibile sunt momentele în care el vorbeşte despre lucruri serioase ca, de pildă, încălzirea globală sau suprapopularea planetei, iar tu trebuie să te prefaci că nu l-ai văzut deja dezbrăcat în mintea ta şi nu ţi-a făcut toate chestiile alea pe care ţi-ar fi aiurea să le povesteşti celei mai bune prietene. Cam asta a trebuit să fac eu câteva zile. Iar el nu mi-a făcut viaţa mai uşoară. Cum urma să colaborăm o scurtă perioadă pe un anumit segment comun, toate discuţiile dintre noi doi se derulau în contradictoriu. Eu argumentam mult, el era monosilabic. Eu, fiind la început, puneam multe întrebări şi emiteam idei care se doreau a fi soluţii, el, având mult mai multă experienţă, le ignora pe toate. După câteva zile, am renunţat să mai vorbim la telefon. Am ales să comunicăm doar prin mesaje scrise. Era mai simplu pentru nervii ambelor părţi. Partea proastă în ceea ce priveşte mesajele scrise este că sunt lipsite de consistenţă emoţională reală şi le poţi interpreta aşa cum eşti predispus să o faci prin natura ta afectivă. Adică dacă, la un moment dat, el îţi scrie *Eşti cea mai enervantă femeie de pe suprafaţa planetei!* tu şi mintea ta deja o puneţi de-o horă pentru că e logic că nu-i eşti indiferentă,

clar l-ai atins într-un mod la superlativ. Toată lumea ştie că atunci când cineva ţi-e indiferent, nu te poate enerva. Deci, clar, sunteţi deja într-o relaţie.

Autobuzul tresare cu fiecare imperfecţiune a asfaltului. Ce ciudat! Atâta lume în preajmă şi nimeni nu ştie dacă suferi sau eşti fericit. Zâmbesc. Singură. O femeie mă priveşte încruntată. Mă simt vinovată. Oare a trecut destul timp încât să merit să zâmbesc? Oare iubirea pe care o porţi cuiva care s-a stins nu e direct proporţională cu timpul pe care îl petreci plângându-i amintirea? Mi-e ruşine că viaţa mea merge înainte. La fel cum mi-e ruşine că telefonul meu deranjează liniştea din jur şi mă avertizează că am un mesaj necitit. Îl trec pe modul silenţios. Dintotdeauna am avut obsesia de a-mi trece telefonul pe modul silenţios când sunt în public.

— Mai eşti la birou?

— Nu. Am reuşit să plec, într-un final.

— Ghinionistă.

— Nu mă plâng. Învăţ lucruri noi. Şi îmi ţin mintea ocupată.

— Nu te cred, dar dacă zici tu.

— De ce nu mă crezi?!

— :))

— Stai un pic! Cu cine vorbesc acum?!

— Cu mine. De ce? Ai vrea să vorbeşti cu altcineva?

— Nu te cred. Tu nu ştii eu d-astea Sigur e altcineva.

— Ha ha. Eşti amuzantă. Hai pa.

— Gata. Acum te recunosc. Ce mă speriasem!

— Ţi-am spus că nu îmi placi?

— Da. Mai devreme. Dar nu mă supăr.

— Aha. Ok. Îţi mai spun când simţi nevoia să o auzi.

— Eşti simpatic azi. Ţi-e rău?

— Da. Sunt meteosensibil.

— Atunci putem să vorbim numai când plouă?

— Ha?

— Ce?

— Îmi place cum ne înţelegem.

— Se simte telepatia, nu?

— Da. Am uitat că eşti telepată.

— Sunt empatică. Şi ajută.

— La ce ajută?

— Poţi identifica mai uşor unele trăiri ale celorlalţi. Nu ajută prea mult dacă eşti paranoic. Atunci le inventezi.

— Ţi se întâmplă?

— Sigur. Ambele.

— Despre mine ce ai identificat?

— Eşti un tip ursuz de cele mai multe ori. Dar ăsta e un mod de a ţine oamenii departe. Ceea ce

nu e un lucru rău.

— Mda…

— Îţi place să faci fapte bune, dar nu faci o paradă din chestia asta.

— Acum mă perii. Nu ai gândit asta, mă pricep la oameni.

— Nu am de ce să te perii. Nu aş avea nimic de câştigat de pe urma ta.

— Nu e neapărat vorba să câştigi ceva.

— Şi-atunci? De ce-aş face-o? Ca să-ţi fac ţie ziua mai frumoasă pentru că eşti meteosensibil?

— Pentru că este o latură a omului. Cu toţii încercăm să îi facem pe ceilalţi să se simtă mai bine, să ajutăm în măsura în care ne stă în putere. Să fim umani.

— Tocmai. Prin faptul că ţi-am făcut un compliment şi poate te-ai simţit tu mai bine, nu am dat neapărat dovadă de umanitate. Actele de umanitate stau în fapte, nu în cuvinte. Şi nu, nu te pricepi la oameni.

— Ba da. Cum îi etichetez de la început, aşa sunt.

— Aş putea spune că eşti superficial, dar contează după ce anume îi etichetezi. Eu, de exemplu, nu mă pricep la oameni. Şi mereu fac greşeala să îi judec în grabă. Dar e ok când am câte o surpriză plăcută şi se dovedeşte că m-am înşelat.

— Am înţeles. Hai că vreau să aflu mai multe despre tine. Şi nu e bine.

— Ştii, când eram eu mică am descoperit un citat care suna cam aşa: *Nu încerca să mă cunoşti. Nu merit osteneala.* Nu mai ştiu exact cine i-a spus, dar mi s-a părut genial.

— Ok. Am înţeles mesajul.

— Stai, nu te supăra! Am vrut să mă dau mare că citeam când eram mică!

Ploaia şi autobuzul s-au oprit. Îmi arunc în treacăt privirea pe geamul încă ud şi îmi dau seama că am mers o staţie în plus. Cobor şi pornesc agale înapoi. În buzunar, telefonul vibrează scurt.

— Eşti de treabă, să ştii. Asta dacă te interesa.

— Din cauza ta, am uitat să cobor unde trebuia. Asta dacă te interesa.

— Îmi pare bine că mă simt important! îmi pare rău că ţi-am cauzat un inconvenient!

— Ce bine ne înţelegem! Eu spun ceva, tu nu crezi, tu spui ceva, eu nu cred…

— Mda… mai avem un pas până la căsătorie…

— Noroc că mâine va fi soare şi îţi vei reveni la normal.

— Vrei să trec să te iau cu maşina? îţi aduc şi un ceai cald.

— Îngheţată cu topping de căpşuni să fie.

— Nu am bani de îngheţată.

— Şi-atunci de ce ai întrebat?

— Aşa am fost educat. Să ofer.

— Existau 50 – 50 şanse să nu vreau ce oferi şi să cer altceva. Ar fi trebuit să gândeşti în perspectivă.

— Fiind vorba despre ceai, existau doar 20% şanse să ceri altceva. Am cam riscat.

— Nu beau ceai. Fac pipi prea des după. Deci ai riscat mult.

— Nu am ştiut că ai problema asta.

— Nu e o problemă. E o reacţie. Cum ai tu la glumele mele. Care sunt amuzante, dar nu vrei să recunoşti. Mă rog, ceva de genul…

— Nu, este un efect. Ceaiul îţi măreşte diureza. Glumele tale, în schimb…

— Nu asocia glumele mele cu diureza că iese urât!

— Am mustrări de conştiinţă acum.

— De ce?

— De îngheţată.

— Nu-ţi face griji. Nu era chiar o poftă.

— Dacă vrei, trec să-ţi aduc.

— Nu e nevoie. M-aş simţi vinovată dacă ai face credit pentru îngheţata mea. Facem un compromis, totuşi: trec eu la magazinul de la colţ, îmi cumpăr una şi mi-o decontezi tu mâine. Sper să ai bani la tine.

— :))

— Mulţumesc pentru companie. Ai fost simpatic azi.

— Da. De-asta am zis de îngheţată azi. Mâine cine ştie…

*

Îmi place să am secrete. Îmi place să păstrez secrete. Să am ceva al meu şi doar al meu pe care să nu-l poată atinge nimeni. Wow, în ultima vreme suna izbitor de asemănător cu ce purtam în chiloţi, deşi nu era chiar ideea pe care încercam să ţi-o sugerez acum.

Ne învăluie o lumină slabă şi un parfum dulce. Ne apropiem, îmi cuprinde obrazul în palmă şi ne sărutăm îndelung. Îmi deschide, fără grabă, nasturii de la cămaşă şi-mi sărută umărul dezgolit. Un fior îmi trezeşte porii, închid ochii şi mă pierd.

— După job, mergem în oraş să bem ceva şi să mă sărbătorim. Mi-ar plăcea să vii şi tu.

— Cine mai vine?

— Cam toată lumea. Inclusiv colegul nostru cel nou.

— Ah! Adică prietenul tău enervant?

— Dă-i o şansă. E un tip ok.

Nu cred că asta era şansa pe care Corina o avusese în minte, dar nu-i vina mea că, atunci când el mi-a deschis uşa şi m-a luat de mână şoptindu-mi *E un prag aici, fii atentă să nu te împiedici*, mi-am simţit toţi hormonii aliniaţi la

intrarea în vagin. Ăsta era standardul meu. Mă cucereai la prima atingere de şliţ şi cu prima ocazie cu care-mi arătai că-ţi pasă dacă-mi frâng gâtul.

— Fusta asta n-are fermoar? mă trezeşte din gânduri întrebarea lui.

— Ba are. Dar acum se pune într-o parte, nu la spate ca pe vremea când ai dezbrăcat tu ultima dată pe cineva.

— Ţi s-a mai spus că eşti simpatică?

— Mi s-a mai spus.

— Te-au minţit.

Ah, sarcasm, numele tău e preludiu! îi iau mâna şi o aşez uşor pe şoldul meu. În vreme ce el îmi deschide fermoarul, îi dau jos cravata şi cămaşa. Ştii că e un mare ghici când dezbraci un bărbat care poartă mereu cămaşă şi costum? Bine, în realitate e un mare ghici atunci când dezbraci pe oricine pentru prima dată. Nu ştii niciodată dacă sub haine se ascunde Philip Winchester sau Matt Leblanc. Tot ce-ţi rămâne de făcut este să-ţi numeri binecuvântările când ai noroc şi descoperi ce descopeream eu. Un piept fin, ferm, un abdomen plat pe care îmi plimb agale degetele coborând ritmic spre cureaua de la pantaloni. Din nou, calculez greşit oprirea.

— Ţi se pare cunoscut?

— Să zic că parc-am mai trecut o dată pe-aici.

Ai cumva telefonul în buzunar sau eşti bucuros că am revenit?

— Nu se fac telefoane atât de mari.

O contracţie sporadică îmi fulgeră zona de sud. Nu mi se păruse niciodată natural să am un dialog în momentele intime, dimpotrivă, îmi păreau un mare mood killer banalele *te doresc, te vreau, te iubesc* aruncate ca o tentativă forţată de a amplifica intensitatea momentului. Dar acum, fiecare cuvânt pe care mi-l şopteşte mă face să simt cum obrajii îmi iau foc. Ambele perechi. E pentru prima dată când cineva reuşeşte să-mi deschidă cu adevărat cutia vaginală a Pandorei.

Fusta îmi alunecase demult de pe coapse şi zăcea pe podea. Pierdută în propriile gânduri, nici nu-mi dădusem seama că-mi dispăruse şi sutienul. Se pare că cineva se uitase atent la David Copperfield! Cu siguranţă nu eu, căci el încă poartă pantalonii. De ce naiba nu se poate aplica şi în realitate trucul magic din pixurile alea pe care le întorci şi dispar hainele de pe cel dinăuntru? Ne-ar scuti de multe momente mecanice, ciudate sau de stângăcie. Un astfel de moment ciudat am acum când simt cum îmi alunecă şi chiloţii. Mă ia de mână şi mă poartă cu el în dormitor. Sunt goală, vulnerabilă, întinsă într-un decor străin, alături de un bărbat pe care nu îl cunosc mai deloc. Şi mă simt vinovată.

Vinovată că viaţa merge înainte.

Palma lui fină îmi cuprinde obrazul, apoi mă sărută delicat de parcă aş fi o sculptură de gheaţă şi-i e teamă să nu mă topesc sub atingerea lui. O dâră caldă mi se prelinge dintre coapse. Se desprinde tare şi umed de pe pântecul meu şi alunecă uşor în mine. Pentru prima dată, totul se întâmplă în realitate aşa cum se întâmplase de atâtea ori în mintea mea. Îmi place că-i întuneric. E prima dată cu el. Şi prefer să îl simt decât să îl văd. Îmi arcuiesc spatele şi îl prind mai bine în mine. Uit de mine, mă las purtată de val. Îl plesnesc. Mă ridică deasupra lui şi totul se dezlănţuie. Cu mâna în părul meu, îmi lasă capul pe spate şi mă pătrunde adânc, dureros de adânc. Cu el mă descopăr. Îmi dau seama că îmi place. Durere şi plăcere. Nu ştiu dacă e normal sau e ceva în neregulă cu mine, dar îmi dau seama că îmi place. Mă trage în continuare de păr, mă plesneşte, îmi muşcă sfârcul. Ritmul e alert, mişcările în sincron, doar gândurile sunt ale fiecăruia. Poate mă comport ca o cowgirl la un rodeo după cinci shot-uri de tequila, dar nu-mi pasă. Îmi umple goluri adânci şi mă face să tremur. Fizic şi metaforic. După câteva momente, termin. Se aşază deasupra mea şi după câteva minute, e rândul lui. Mă strânge în braţe şi îmi sărută umărul. E linişte.

Nu ştiu cât timp trece. Într-un final, dau să mă ridic. Mă prinde de mână.

— Vrei să pleci?

— Da. Mama se va îngrijora dacă voi ajunge acasă târziu.

— Vrei să vorbim?

— Azi nu. Poate mâine.

— Eşti sigură?

— Te interesează dacă a fost bine?

— Nu. Ştiu ce pot. Vreau să ştiu dacă tu eşti bine.

— Sunt bine.

Am luat un taxi şi am plecat acasă. Oare eram bine? Oare va fi el cel care mă va salva?

Capitolul 5

Într-o noapte, moartea mă privea printr-un ochi de perdea. Vântul îi flutura înainte-mi năframa mirosind a întuneric, iar în pumnul ei hidos se zbătea un cuvânt pe care îl smulsese de pe aripile gândului. Apropiindu-se cu pas păgân sub care fremătau tenebrele pustiului din care se rupsese, stinse lumânarea ce se trecea tăcută lângă fereastră, lăsându-mi gândul să alunece în nebuloasa morbidului. Înotând prin întunericul încăperii, friguri cumplite îmi cuprindeau obrazul

brăzdat de sudori de gheaţă. Tunele înguste inundate de mâlul spaimei se deschideau în străfundurile văzului înceţoşat de ţesătura sumbră a neantului. Trupul îmi era învăluit în tone de piele, prea subţire pentru a mă proteja de moarte, prea groasă pentru a mă lăsa să inspir prin pori speranţa. Putrezite sub stânci de timp zăceau portrete sculptate în amurg de ochiul bolnav. Bâjbâiam printr-un val de dureri ce-mi schilodeau genunchii asemenea unor tumori supurante, încercând să adun de pe podeaua mucedă pilula ce m-ar fi putut smulge din gheara plăsmuirilor. Dar obosisem. Mai reuşeam doar să ascult cum moartea mănâncă din mine. Hâdul ei lichid îmi inunda corpul prin rănile deschise şi numai mâna-mi convulsivă mai opunea rareori rezistenţă. Contopire morbidă a gândului cu somnul, a trupului cu aşternutul, a sufletului cu amorţeala.

Totul mirosind a linişte.

Adormisem plângând. Ca în fiecare noapte. Mă trezisem plângând. Ca în fiecare dimineaţă. Ce se întâmpla cu el era o descărcare de moment. Sau o oprire la boxe. Îmi dădea o stare de bine, dar şi o stare de teamă, căci eu devin negreşit dependentă de orice îmi dă o stare de bine.

Începeam din nou să simt. Uneori bucurie, uneori furie, uneori un amestec între cele două.

Din instinct de conservare, nu povestisem nimănui despre ce se întâmplase cu el. Ana era cu nasul în scutece, prietenia pe care o aveam cu Corina nu era în stadiul de destăinuiri, mama încă plângea şi-mi părea că cea mai mică bucurie a mea ar fi făcut-o să mă urască. Îl păstram pentru mine. Revederea la birou a fost una normală. M-am bucurat când am observat că, atunci când privirile ni s-au încrucişat, nu avea grimasa tâmpului care încearcă să-şi muşte limba ca să nu spună în gura mare că a futut-o pe sălbatica biroului şi a fost sălbatică la propriu. Comportamentele noastre erau neschimbate. Cert e că ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să mă îndrăgostesc. Sau să se îndrăgostească el. Eu nu aveam nimic de oferit. Work romance poate fi oricând o lamă cu două tăişuri. Iar dacă, totuşi, lucrurile ar fi luat o turnură ciudată, rămânea oricând deschisă varianta tipului obsedat de fingering. Ce-aş fi avut de pierdut?

Nu a fost cazul, însă. Am continuat să ne vedem. În secret. Ocazional. Câteva săptămâni.

Viaţa-i o piesă
în mai multe acte.
Decoruri mereu străine,
dar te-aş alege-n toate.
Şi-aş asculta cum spui

că timpul nu-i al nostru,
că mintea e regizor
şi sufletul e prostul.
Printre loje goale
m-aş răsfăţa cu tine.
Te-aş aştepta fără regrete
dar am frică de-nălţime…

— Ce scrijeleşti acolo?

— Nimic!

Am tresărit şi, cu un gest reflex, am închis în grabă agenda.

— Hai la o ţigară. Trebuie să vorbesc ceva cu tine, mi-a zis Corina.

Panică. Am aruncat agenda în sertar şi urmat-o cu inima bătându-mi în tâmple. *Ce naiba făcusem?* Am mers afară. Era o zi caldă de primăvară.

— Ce-am făcut? am întrebat uşor nervoasă.

— N-ai făcut nimic. De ce eşti aşa paranoică?

— Cred că aşa m-am născut.

— Eşti mai abătută decât de obicei şi voiam să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine! De ce n-aş fi?!

— Deci te-ai născut şi paranoică şi în defensivă, să înţeleg.

— Nu… Dar nu ştiu ce vrei de la mine. S-a plâns careva că nu-mi fac treaba cum trebuie

sau…

— Nu. Nu are nicio legătură cu jobul. Încercam să-ţi fiu prietenă. Cunoşti conceptul?

Dacă nu ar fi avut o oarecare autoritate şi dacă nu mi-ar fi semnat statul de plată, în clipa aia aş fi trimis-o undeva cu prietenia ei cu tot, deşi, în realitate, aveam nevoie de o prietenă. Cu Ana nu mai comunicam deloc, nu mai avea timp pentru dramele mele şi alesesem să mi le trăiesc singură. Doar că preferam abordările directe celor prin învăluire.

— Dacă vrei să ştii ceva anume, întreabă-mă şi-ţi voi răspunde. Altfel mi se pare că mă tratezi ca pe un copil.

— Bine! De cât timp te vezi cu tipul cel nou?

Mindfuck! La asta nu mă aşteptam. Adică fuseserăm foarte atenţi, foarte discreţi, foarte rezervaţi în manifestările publice.

— Stai! Până nu îţi fuţi de tot softul cu tot felul de întrebări, doar eu ştiu. Şi te întreb pentru că politica firmei interzice relaţiile amoroase între colegi. Ştiu că ţi se pare o idee comunistă, dar asta e!

— Păi nu cred că aveţi de ce să vă faceţi griji. Ceea ce avem noi nu se încadrează la relaţie. Suntem doi colegi care şi-o mai trag din când în când.

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

— Dar… Stai un pic! Tu cum ai aflat?

— Încă de când a fost angajat la noi ţi-am spus că eu şi el suntem prieteni vechi.

— Asta nu spune nimic. Nu e genul care să se confeseze sau să se laude.

— Pentru cineva care susţine că nu sunteţi într-o relaţie, îl cunoşti destul de bine.

— Tocmai de-asta. Mai încearcă.

— Ok. Hai să vorbim deschis. Acum câteva seri, am ieşit împreună la o bere. Şi, la un moment dat, eu am făcut o remarcă mai acidă la adresa ta, cum că eşti arogantă şi nerecunoscătoare pentru toate eforturile pe care cei din jurul tău le depunem să te ajutăm să te adaptezi şi să depăşeşti momentele grele prin care încă treci. Iar el, într-o încercare de a-ţi lua apărarea, a avut un moment de sinceritate.

— Adică? Ce a zis?

— A zis că îi pare rău că asta e părerea mea despre tine, pentru că, citez: ea te admiră foarte mult.

— Hm, o seară fructuoasă pentru tine, ce să zic. Ai aflat două chestii noi care-ţi sunt complet nefolositoare.

— Sigurul motiv pentru care nu-ţi întorc spatele încă este că îmi dau seama că eşti în derivă şi că nu ştii cum să laşi oamenii să te ajute.

— Tu m-ai întrebat, eu ţi-am răspuns. Ia ce-ţi

trebuie şi lasă restul.

— Ai dreptate, nu mi-e de folos că am aflat că v-o trageţi şi că, din nu ştiu ce motiv, tu mă admiri. Dar am mai aflat că el deja negociază plecarea la altă firmă, tocmai pentru că a noastră interzice relaţiile între colegi. Deci, unul dintre voi doi se crede într-o relaţie. Poate nu era dreptul meu să-ţi spun, dar nu vreau să îl faci să sufere. Iar acum mă scuzi, dar îţi voi întoarce spatele. Eşti enervantă şi nu îl meriţi!

A trântit uşa în urma ei şi m-a lăsat cu ochii în soare. Nu am avut putere să merg înapoi în birou. M-am lăsat să alunec pe peretele clădirii şi am zăbovit acolo minute bune. Chircită, cu genunchii strânşi la piept, cu capul îngropat între braţe. Nu-mi păsa că lumea trecea pe lângă mine, nimeni nu mă întreba nimic. Le auzeam paşii oprindu-se o clipă. Apoi îşi vedeau de drum. Tot ce puteam gândi era că fusesem inspirată că în ziua aia alesesem să port pantaloni.

*

Ziua cârtiţei. Din nou. Şi din nou. Nu mai ştiam cine eram. Sau dacă am ştiut vreodată. M-am prefăcut mereu. A fost mai simplu aşa. Mi-am jucat rolul pe care cu toţii îl aşteptau de la mine. Am încercat să uit că, atunci când eram mică, mi s-a povestit cum străbunica s-a sinucis dându-şi foc. Azi ar fi fost doar o ştire de la ora 5. Pentru

mine a fost breaking news. Oamenii au spus că era nebună. Nimeni nu avusese răbdare sau resurse să o înţeleagă. Eu fusesem recunoscătoare că existase. Fără ea, n-ar fi existat tata. Îmi părea rău că nu ajunsesem să o cunosc. Îmi şi imaginam ce dialoguri interesante am fi avut. Am încercat să-mi reprim cum îmi spuneau că îi semăn leit.

Am încercat să uit că bunicul se certa cu Dumnezeu în fiecare zi. Nu înţelegeam de ce. Pentru mine, Dumnezeu era bun, iar bunicul era rătăcit. Pe vremea aia, eram naivă, îmi părea rău că nu am avut curajul de a-l înţelege. Lumea spunea că era nebun. Eu eram doar un copil. Mi-a fost teamă. Teamă că cei care îi înţeleg pe nebuni sunt nebuni.

Am încercat. Să fiu un om normal, cu o viaţă normală, cu un comportament normal. Am încercat cu Arthur. Dar nu am reuşit. Singurele momente în care m-am simţit vie au fost cele în care am suferit. Demonii mei m-au copleşit. Nu-i meritam pe cei care mă iubeau, pe cei care mă luau de mână să trec un prag, pe cei care îmi făceau o ciocolată caldă fără să cer. Nu ştiam să mă bucur de ei. Nu ştiam ce e fericirea şi cum se preţuieşte. Aş fi vrut ca porţia mea să meargă la altcineva care o merita. Ştii, într-o zi am tras cu urechea la o poveste. Un domn în vârstă era de câţiva ani pe lista de aşteptare pentru un

transplant de inimă. A lui era bolnavă şi avea nevoie de una sănătoasă. A mea era sănătoasă şi nu ştiam ce să fac cu ea. Am considerat că e suficient că bate. El spera că va obţine una nouă până nu va fi prea târziu. *Prea târziu pentru ce?* am vrut să-l întreb. Dar mi-a fost ruşine.

După dialogul pe care l-am avut cu Corina, m-am panicat. Pentru că cineva se îndrăgostise de mine şi încerca să mă salveze. Nu să mă schimbe, ci să mă accepte aşa cum eram. Şi eu mă îndrăgostisem de el. Dar simţeam că nu am ce să îi ofer. Ştii cum eram eu? Un fel de săptămâna altfel când te duce învăţătoarea tot la Mc. Nu înveţi nimic nou, dar pleci acasă cu jucărie. Citisem într-o zi un articol despre un cuplu căsătorit timp de patruzeci de ani care divulga secretul căsătoriei: nu locuiau împreună. Fiecare dintre ei îşi cumpărase câte un apartament. Se întâlneau zilnic, fie în oraş, fie unul dintre ei pregătea cina şi îl invita pe celălalt, sexul era ceva regulat ca în orice cuplu, rămâneau împreună peste noapte ori de câte ori unul dintre ei simţea nevoia celuilalt aproape, dar fiecare avea spaţiul lui. Intimitatea şi autonomia nu se excludeau reciproc. Cred că fusese unul dintre cele mai interesante lucruri citite de mine vreodată, îmi dădusem seama că, în realitate, nu de iubire fugeam, ci de stereotipie.

Cum puntea pe care o clădisem cu Corina era şubrezită şi încă nu ştiam cum să o consolidez, cum nici pe el nu voiam încă să îl văd deşi insistase să ne întâlnim, am ales să îl scot pe Sorin în oraş. De câteva luni, Cornelia se mutase cu un tip, iar el se mutase la Alina. Nu ne mai văzuserăm atât de des ca înainte, deşi le onorasem de vreo două ori invitaţia la cină. Ea nu era chiar pe gustul meu. Era o femeie foarte posesivă, cu gură multă, vorbea mereu prea tare pentru cum puteam tolera eu decibelii, dar era genul de femeie care putea rezista lângă cineva ca Sorin, aşa că am acceptat-o fără să emit păreri.

— Fată, când plecăm d-aci, să-mi aduci aminte să oprim undeva să-mi cumpăr un calendar, îmi zice în vreme ce înfulecă un şniţel de pui aproape fără să-l mestece.

— Păi?!

— Păi e musai să notez ziua de azi. Ieşişi tu din casă seara?! Şi suntem într-un restaurant?! Cu oameni pe lângă noi?! Nici nu ştiu de ce anume să fiu şocat mai întâi!

— Poate-ţi trag un pumn în bot ca să-ţi dau un motiv real să fiu şocat!

— Nu, acum pe bune, ce fu cu tine de avuseşi chef să ieşi în oraş?

— Mi se făcuse dor de tine.

— Suge-o ceapă!

— Bine, mă! Aveam poftă de paste şi îmi fu lene să-mi fac singură şi mama e plecată la mătuşă-mea să o vopsească. Are vară-mea nunta în weekend.

— Şi tu ce ai de gând?

— Păi eu m-am vopsit săptămâna trecută!

— Proastă mai eşti! Nu asta te-am întrebat. Ţi-ai găsit şi tu pe vreunul? Că am auzit că dacă stai mult timp fără să te fuţi cică poţi să înnebuneşti…

— Du-te-n spumele mării! Ţi-ai dat doctoratul între timp?!

Nu, fată! Aşa am citit undeva, să mor io! Io de-aia o călăresc pe Alina pe unde o prind. Păi n-ar fi păcat de raritatea asta de creier să păţească ceva?!

— Foarte adevărat… Rar! în fine, cum vă merge?

— Păi doar ce-ţi spusei!

— Bine, bine, asta am priceput, dar în rest?

— Eh, mă dă dracu’ că nu fac nimic prin casă, că lucrez în ture şi nu prea stau cu ea cât ar vrea ea, că mă roagă de trei zile să schimb neonul de la oglindă că nu vede bine să se machieze, că las ridicat capacul la wc, chestii d-astea de oameni mari pe care n-ai cum să le ştii tu. Să-mi bag puia dacă e vreo diferenţă! Zici că m-am mutat tot cu mama! Pe voi, femeile, nu vă mulţumeşte niciodată nimic!

— Ţi-ai mai căutat şi tu altceva de muncă să ai măcar un program normal sau eşti tot pe taxi?

— Am căutat. Bine, acum m-am băgat într-o afacere cu unu' şi-mi vin nişte bani frumoşi d'acolo. Dar e mai bine pentru tine să nu ştii mai multe. Faza de căcat e că cre' că am taxiul bântuit.

— Păi cum aşa?

— Hai să-ţi povestesc! Fii atentă! într-o seară, eram în staţie la spital. Aşteptam şi eu să se lege ceva, dar, la câţi eram pe-acolo, nu prea mi se arăta. Şi cum stăteam eu aşa ca bou, mă uit în oglinda retrovizoare şi văd două femei îmbrăcate mai ca la ţară aşa, care împingeau la un cărucior cu rotile în care părea că dormea un moşulică. S-au tot plimbat pe la vreo trei taxiuri până să ajungă la mine. N-a vrut niciunul să le ia. Ajung la mine. Că bună seara, că îl avem şi noi pe tataie, îl externarăm dar e sedat şi că dacă puteţi să ne duceţi şi pe noi la ţară cam la vreo două de kilometri de oraş. Zic: păi cum dracu' să vă duc cu cărucior cu tot că n-am unde să-l bag? Una face: nu, că îl punem pe tataie pe scaun, dar musai pe ăla din faţă ca să îi punem centura şi să stea şi el bine că oricum doarme, şi căruciorul îl ducem înapoi că e de aici de la spital. Zic: hai că vă duc. Mă oferii eu să le ajut să îl pună pe taicu' pe scaun, ele începură să se agite disperate că nu e

nevoie, că îl pun ele, că are nu ştiu ce operaţie şi ele ştiu cum să îl aşeze. Îl puseră pe scaunul din faţă, de lângă mine, îi puseră centura, una din ele duse repede căruciorul înapoi şi plecarăm. Pe drum, la un moment dat, taicu' s-a legănat şi mai că avea să-mi cadă cu capu-n poală. Una din ele a sărit repede, l-a împins spre geam şi tot drumul a mers cu mâna pe el, că cică să nu mă încurce pe mine la condus. Taicu, săracu', se mai lovea cu capul ba de geam, ba de tetieră, după cum se mişca maşina prin hârtoape. Le zic: da' îl sedară bine ăştia la spital, nu glumă. Ha ha ha, râsete, ca da, ca să doarmă până acasă, ca să nu aibă dureri, şi tot aşa. Eu am dat drumul mai tare la muzică să-mi treacă timpul mai repede şi să-mi priască şi mie plimbarea, aia tot ţinea de taicu' de mă întrebam cât mai are până să-i pice mâna. Deja se însera când ne apropiam de satul unde trebuia să ajungem. Când aproape să intrăm în sat, una din ele mă bate pe umăr şi mă roagă dacă pot să opresc muzica. De tot? zic. De tot! zice. Am oprit-o şi am luat cotitura spre sat. Şi ce crezi, fată, că mi se arată în faţa ochilor?

— Ce?!

— O adunătură de săteni îmbrăcaţi toţi în negru, bociţi toţi, cu lumânări în mâini. Fată, m-au trecut toate transpiraţiile, abia îmi mai simţeam picioarele, nu mai ştiam de capul meu. S-au

împărţit în două rânduri să pot să trec printre ei şi, când am oprit la poartă, au început nişte babe să bocească şi să urle de nu ştiam unde dracu' sunt sau ce dracu' făcusem. *Fănele, venişi acasă, Fănele! Cum te duseşi tu, Fănele, şi ne lăsaşi, Fănele?!*

— Nu cred aşa ceva!!! Adică taicu' era mort???

— Da, fată!!! Era mort. Eu am paralizat! Au venit doi hăndrălăi d-ăia cât taurul comunal şi l-au luat pe taicu' pe braţe din maşină, una din alea două mi-a aruncat banii pe scaun fără mulţumesc, fără futu-te-n cur şi au intrat toţi în curte. Şi-am rămas ca prostu' cu fantoma lu' taicu' în maşină.

— Nu pot să cred!!!

— Şi gândeşte-te că deja se întunecase. Am luat-o la goană înapoi spre oraş şi nu aveam în minte decât imaginea lu' taicu' care vine spre mine. Am oprit undeva pe drum, am vomitat, mi-am dat două palme şi mi-am făcut curaj să mă urc iar în maşină. N-am mai avut curaj nici să dau drumul la muzică, că mi se părea că n-o să aud dacă vrea fantoma să-mi facă ceva.

— Băi, numai ţie ţi se poate întâmpla aşa ceva!

— Păi da! Că sunt handicapat! Nu puteam în puia mea să îmi pun şi eu întrebarea: bă, da' de ce puia calului nu vru niciunul din ăilalţi taximetrişti să-i ia pe ăştia în maşină? Şi, ca să fie seara

perfectă, când am ajuns acasă m-am certat şi cu Alina.

— De ce?!

— Că i-am povestit ce am păţit. Şi în loc să mă consoleze şi ea, să mă ajute un pic cu o mângâiere, cu un sex oral, cu orice face o femeie pentru bărbatul pe care spune că-l iubeşte, ea s-a pus pe râs ca vaca!

— Măi, Sorin, eu cred că s-a gândit la tine, mă! Adică, pe bune, chiar ţi s-ar fi sculat după faza cu taicu'?

— Fată, nu mi s-a sculat o săptămână după faza asta, dar măcar gestul ar fi contat.

*

— Ştii bancul cu maimuţa? Când îi vine rândul să discute cu Dumnezeu?

— Nu…

— Deci, toate animalele trecuseră deja pe la Dumnezeu care le chemase să le testeze inteligenţa. Şi vine rândul maimuţei. Se aşază ea frumuşel în faţa lui Dumnezeu şi El o întreabă într-o doară: *Măi, maimuţo, tu, dacă ai avea de ales între frumuseţe sau prostie, ce ai alege?* Maimuţa stă un pic pe gânduri, se scarpină oleacă în creştet şi-apoi răspunde hotărâtă: *Prostia, Doamne, că frumuseţea e trecătoare!*

— Mmm… Aş râde, dar eu cred în teoria evoluţiei.

— Ştiu, maimuţica mea mică!

Am izbucnit amândoi într-un hohot de râs. Era sâmbătă dimineaţa. Revederea, după perioada de pauză pe care mi-o acceptase fără a-mi cere explicaţii, fusese una furtunoasă, aşa că rămăsesem la el peste noapte. Şi mă simţeam ca acasă. Cu un gest pe care nu l-am gândit prea mult, m-am ridicat din pat, am luat de pe covor tricou! lui aruncat cu o seară înainte şi m-am îmbrăcat cu el. Apoi i-am întins mâna.

— Mergem să facem o cafea?

— Nu vrei să ieşim la o cafenea?

— Nu. E prea peopley afară. Nu-mi plac oamenii.

Mi-a întins mâna şi mă aşteptam că mă va însoţi în bucătărie. În schimb, m-a tras înapoi în patul moale.

— Ce nu-ţi mai place? m-a întrebat ţinându-mă strâns la piept.

— … nu-mi place când e furtună, când cartofii prăjiţi îşi schimbă gustul după ce se răcesc, când o carte se încheie cu happy-end, când moare un animal într-un film, când mă părăsesc cei pe care îi iubesc.

— Eu nu o să te părăsesc.

— Pff! Oricum nu s-ar pune. Nu te iubesc.

— Nici eu nu te iubesc, mi-a răspuns şi m-a îmbrăţişat şi mai strâns.

În momentul ăla, mi-am dat seama că deja îl iubeam. Acolo, învăluită în braţele lui calde, fără să mai spună nimic altceva, mi-am dat seama că îmi intrase sub piele, că îmi intrase în suflet, că nu era doar o oprire la boxe aşa cum încercasem să mă conving singură. M-au copleşit emoţiile. Nu mă mai simţisem atât de ocrotită de când îl îmbrăţişasem pe tata în a doua zi de Crăciun. Lacrimile au început să-mi curgă fără voia mea. Mi-am ascuns faţa între palme. Nu voiam să mă vadă aşa.

— Nu te ascunde de mine. Poţi plânge. Oricând. Oricât. Iar eu voi fi lângă ţine de câte ori vei avea nevoie.

Am plâns. Mult. În hohote. Cu suspine. Cu inima bătându-mi lângă a lui. Am plâns ca atunci când încerci să-ţi descarci din suflet ani de suferinţă în solitudine. Apoi, l-am privit. M-a sărutat pe frunte şi mi-a şters lacrimile. Era pentru prima dată când nu mi le ştergeam singură.

Într-un final, după ce furtuna de lacrimi s-a potolit, m-am ridicat din nou din pat.

— Unde pleci?!

— Mă duc să-mi suflu mucii. Prea miroase a curat lenjeria ta şi e păcat de ea, nu crezi?

— Păi nu-i ştergi şi tu cu mâneca tricoului, ca orice om normal?

— M-am gândit să nu fie tricou’ ăl bun de Paşte sau ceva…

— Nu e. De obicei îl foloseam după masturbare… Ştii tu… Cum fac alţii cu şosetele sau orice e la îndemână…

— Aaa, feromoni! Ai gândit-o bine! Fist bump, baby!

Am intrat râzând în baie. Am închis uşa în urma mea.

Am tras aer în piept şi mi-am făcut curaj să mă privesc în oglindă. Cu părul răvăşit, cu ochii umflaţi, cu obrajii îmbujoraţi, m-am văzut frumoasă. Şi, pentru prima dată, mi-am zâmbit. Probabil din cauza ochilor umflaţi nu m-am văzut prea bine. Sau probabil datorită lui m-am văzut mai bine. Mi-am spălat faţa cu apă rece şi-am zăbovit câteva momente cu braţele sprijinite pe chiuvetă neştiind ce să-mi spun. Aşa că am ales să nu-mi spun nimic. Doar să simt. Mi-am şters faţa cu prosopul care mirosea a balsam dulce şi-am deschis uşa. El mă aştepta cu mâna sprijinită pe prag şi privirea încruntată.

— Ce este? am întrebat curioasă.

— Mai stau mult după tine?! Că mi-e foame şi vreau să comandăm o pizza!

— Să zici merçi că nu-mi veni să fac alte treburi, că puteai să mori de foame!

— Merçi, mi-a răspuns râzând.

— Nu cred că pot rămâne să mâncăm împreună. Ar trebui să ajung acasă. Mama nu e obişnuită ca eu să lipsesc noaptea.

— Dar ai anunţat-o, nu?

— Desigur! Altfel ar fi fost inundate cu poza mea toate canalele de ştiri şi toţi stâlpii de iluminat.

— Atunci o mai suni o dată şi îi spui că ajungi mai târziu.

— Hm… Ok. Dar plăteşti tu pizza.

I-am dat un pupic pe obraz şi-am plecat în altă cameră să am un pic de intimitate să o pot suna pe mama. N-am avut nevoie de prea mult timp. *Vii când vrei! Eşti majoră şi vaccinată! Şi nu mă mai întrerupe de la telenovelă, ai înţeles?!*

Am comandat pizza şi am pus un film. Nu-mi mai amintesc cum se numea. Era cu Tom Cruise când moare el într-un accident de maşină cu Cameron Díaz. Aş putea să caut pe net să-ţi spun titlul, dar dacă ţi-aş spune eu totul, tu ce-ai mai face? în fine, el a intrat să facă un duş că-l cam plictisea filmul, eu am rămas în pat. În vreme ce el era sub duş, a sunat interfonul. Am mers şi am deschis. Apoi, panicată, fără să bat la uşă, am dat buzna peste el în baie. Şi-a acoperit în grabă părţile intime, de parcă năvăliseră tătarii, şi m-a întrebat speriat:

— Ce păţişi?!

— Cred că vine băiatul cu pizza!

— Aşa şi? Drama care e?!

— Păi nu mă pricep! Nu ştiu cât să îi las bacşiş!

— 7 lei.

— 7 lei?!

— Păi da! Stăm la etajul 7 şi nu merge liftul. Deci 1 leu pe etaj.

Între timp, se aude soneria.

— STĂM?!

— Pe bune?! Du-te şi deschide uşa că pleacă ăla înapoi cu pizza şi deja mă dor genunchii de foame. Portofelul e lângă uşă.

— Dar… STĂM?… am continuat să întreb în vreme ce mă îndreptam în marşarier către uşa de la intrare. Inutil să-ţi spun că am uitat să închid uşa la baie, băiatul cu pizza m-a privit întâi pe mine, apoi peste mine la priveliştea nudistă la care, văzându-i uimirea, clar nu se aştepta, el şi-a păstrat o mână pe părţile intime, iar cu cealaltă a făcut un gest scurt în semn de salut cu o grimasă care încearcă să facă dintr-un moment penibil unul amuzanto-penibil. I-am achitat nota, i-am dat bacşişul şi-am închis în grabă uşa. Wrong door, but still. Apoi m-am îndreptat spre el tocmai când îşi trăgea singur o palmă peste frunte.

— Oops… Dar e numai vina ta! Cum adică STĂM?! am întrebat eu proptită în pragul uşii,

bătând din picior şi ţinând în braţe cele două cutii cu pizza.

— Facem în felul următor: mă laşi să mă limpezesc şi să mă şterg, că mă spăl ai cu apă mai mult rece decât caldă, lucru care nu-mi face dreptate, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi apoi, cât mâncăm, dezbatem subiectul. E bine?

— Mmm… Dar…

— În pula mea! Deja se usucă gelul de duş pe mine!

— Stai, mă, nu fi isteric! DAR… Ketchup picant AVEM?!

— În baie, nu! în frigider, da!

— Atât voiam să ştiu! Doamne, cât poţi să dramatizezi!

I-am întors spatele şi am plecat spre bucătărie mai mult plutind. Zâmbeam. Nu ştiusem niciodată că aveam un relationship goal. Şi totuşi îl aveam. Şi tocmai îl trăiam. Cu ketchup picant.

*

— Ce e asta?

— Un semn de pace.

— Eram în război?

— Ha! îmi aduseşi aminte de bancul ăla despre cum ar fi lumea dacă ar fi condusă de femei. Îl ştii?

— Nu…

— Cică dacă lumea ar fi condusă de femei, n-

ar mai exista războaie, ci doar nişte ţări supărate care n-ar vorbi între ele.

— Mă uimeşti! La cât de morocănoasă ai fost de când te ştiu, n-aş fi crezut că eşti genul care ştie bancuri. Şi chiar unele amuzante.

— Pace?

— Pace. Dar ce-i în punguţa asta, totuşi?

— O eşarfă. Cu lăbuţe.

— Aww! Ce drăguţ!!!

Corina s-a ridicat în grabă de pe scaun şi m-a îmbrăţişat. N-am ştiut cum să reacţionez. Am rămas inertă ca o mumie, în vreme ce ea continua să mă îmbrăţişeze. Şi-a dat seama de stângăcia mea, a rămas lipită pe mine, mi-a luat braţele şi le-a pus în jurul ei.

— Aşa se face de obicei, mi-a şoptit. E ca un dans al prieteniei.

Am rămas aşa câteva secunde. Deşi momentul mi s-a părut ciudat, mi-a dat un confort pe care nu ştiam cum să-l primesc încă. Dar simţeam că aveam să mă obişnuiesc cu el.

— Hai la o ţigară.

— Păi şi domnul Ionescu? Ştii, se cam uită cruciş la mine că ajung târziu… Dacă mă mai vede iar pe-afară…

— Lasă-l pe Ionescu. E câine care latră. În plus, nu e la birou. E plecat în oraş cu iubitul tău să-l convingă că e mai importantă cariera decât

iubirea.

— Nu va reuşi. Zarurile au fost aruncate.

Cel mai greu a fost să-i spun mamei că mă voi muta. În mintea mea, a fost greu. În realitate, lucrurile au fost foarte simple.

— Ştii… Mă văd cu un tip de câteva luni bune…

— Ştiu.

— De und… Mă rog, nu asta contează acum. Ideea e că mi-a propus să ne mutăm împreună.

— În sfârşit!

— În sfârşit, ce?

— În sfârşit nu mai trebuie să dau explicaţii neamurilor şi babelor de pe scară despre cum va veni şi timpul tău şi nu vei rămâne fată bătrână.

Ăsta era modul ei de a-mi spune că se bucura pentru mine. Mă-ta va fi foarte fericită. Îi era teamă că n-o să găseşti pe cineva să te iubească. Sau măcar să te suporte, mi-au venit în minte cuvintele tatii. Am zâmbit.

— O să îmi iau pe parcurs din lucruri.

— Eu zic să le iei pe toate odată că poate se răzgândeşte băiatul ăla.

— Dacă nu s-a răzgândit el, tata, după atâţia ani cu tine, cred că sunt în siguranţă.

Am râs amândouă.

— Sper să fii fericită. Acum du-te şi fă-ţi bagajele, că-mi începu serialul şi mă reţii.

Am mers în camera mea. Am lăsat-o zâmbind privindu-şi serialul. Amândouă găsiserăm ceva care ne făcea fericite.

Lunile care au urmat au fost cele mai liniştite din viaţa mea. El îşi găsise un job nou de care era foarte mulţumit, eu mă bucuram de mulţumirea lui. Cu el învăţam să mă bucur. De mirosul lenjeriei de pat proaspăt spălate, de o glumă spusă într-un moment intim, de o omletă făcută în grabă seara, de o felie de lubeniţă pe care o devoram ca purceii, de un sărut pe obraz dimineaţa când pleca înaintea mea şi nu voia să mă trezească. Îl simţeam, dar mă prefăceam mereu că dorm să nu plece cu sentimentul de vină că m-a trezit.

Mama mă bombarda cu tot felul de sfaturi cu tentă de poruncă. Cea mai mare teamă a ei era că nu ştiam să gătesc şi că *băiatul ăla se va sătura de cartofi prăjiţi şi omletă şi te va lăsa pentru una care ştie să facă sarmale sau musaca*. Îmi amintesc cum, într-o sâmbătă, m-a chemat la ea şi m-a pus să scriu un carneţel întreg de reţete culinare. Nu mai scrisesem atât de mult din facultate. Cum aveam destul material de pus în practică, aproape în fiecare seară pregăteam câte ceva din ce-mi dictase ea. A fost bine. Şi nu prea. Mereu greşeam câte ceva. Ba puneam prea multă sare, ba puneam prea mult bulion, ba fierbeam prea puţin cartofii, ba mămăliga avea cocoloaşe.

Dar el nu zicea nimic. Probabil din respect faţă de eforturile mele. Eram curioasă când va atinge preaplinul. Într-o seară, s-a întâmplat.

— Auzi?

— Mmm?

— Poţi să iei loc pe scaun câteva clipe? Că aş vrea să-ţi spun ceva, dar nu ştiu cum să o fac fără să te supăr.

— Spune-mi direct, nu sunt aşa sensibilă!

— Bine. Ai putea să nu te mai stresezi atât cu gătitul? Nu-mi place cum găteşti.

— Slăvite fie boabele de fasole, te iubesc!

— Păi am stat eu, aşa, şi m-am gândit… Nu e păcat să pierdem timpul cu asta când am văzut azi-noapte într-un film o poziţie care sfidează gravitaţia?

— Deja am spus că sunt de acord. Nu te mai strădui atât!

Well, am încercat poziţia. N-a fost bine. Mie mi s-a pus un junghi în spate, care ulterior a coborât pe buca stângă şi pe care l-am purtat cam o săptămână, iar el şi-a sucit încheietura mâinii drepte. Cine a zis că e benefic pentru relaţie să înveţi poziţii noi, să vină să mă pupe între buca în care am avut junghi şi cea în care nu!

Bine, la început nu mi-am dat seama de unde mi se trăgea junghiul, că, nu ştiu dacă ţi-am spus până acum, dar io-s blondă. Şi-ntr-o zi, însoţind-o

pe Corina la o ţigară, îi zic într-o doară:

— Băi, mă doare rău spatele. Abia pot să mă mişc.

— Ai stat în curent?

— Nope…

— O fi de la rinichi?

— Nope… Că beau lichide. Vinul e lichid, nu?

— E. Clar, e. Hm… Ai ridicat greutăţi?

— În afară de placa de păr, ’nope…

— Aţi schimbat poziţia?

S-a strigat bingo. Nu a fost nevoie să mai răspund, căci pe mine mă trădează faţa. Chiar mai mult decât mi-aş dori, în marea majoritate a cazurilor.

— Şi cum naiba facem? Că azi voiam să te iau la o partidă de shopping? m-a întrebat râzând cu lacrimi.

— Păi o să folosesc chestia asta ca scuză, pentru că urăsc shoppingul. Habar n-ai cât m-a traumatizat Ana de-a lungul timpului.

— Scuza nu se acceptă. Dar facem un compromis. Azi mergem numai în căutare de pantofi. E bine?

— Dar ce-au pantofii mei?!

— Nimic. Doar că are şi mama acelaşi model, dar pe maro. E ok, ţi se dezumflă boticul până plecăm. Să fii gata pe la patru.

A plecat şi m-a lăsat uitându-mă cu tristeţe la

pantofii mei care erau urâţei, ce-i drept, dar tare comozi.

Pe la patru, am plecat împreună la cumpărături. Îmi şi imaginam cum mă va duce în vreun magazin de fiţe, la vreo vânzătoare care se va uita de sus la mine şi-mi voi muşca limba să nu-i dau la pachet o bucăţică dorsală din zona în care aveam mai multă celulită, unde va trebui să-mi cheltuiesc toate economiile pe o pereche de pantofi pe care nu îi voi putea asorta la orice, pentru că eu nu aveam un stil. Eu aveam haine care să mă ajute să nu merg în curul gol pe stradă. Şi asta pentru că cică nu-i ok să ieşi în lume în pijamale. În fine, mare mi-a fost uimirea când am intrat în parcarea aceluiaşi centru comercial din care îmi cumpăram şi eu haine şi încălţăminte. Mi se părea atât de ciudat că amândouă ne îmbrăcam din acelaşi loc. Singura diferenţă era interesul faţă de propria imagine, lucru care mie îmi lipsea complet.

Am pornit agale printre zeci de standuri cu pantofi. Asta fusese înţelegerea: primul pas – pantofi. Eu mă uitam la tot felul de mocasini sau tenişi, ea mi-i lua subtil din mână şi îi punea la loc. Acţiunea s-a repetat de câteva ori. Într-un final, i-am zis:

— Auzi? N-ar fi mai bine să-mi arăţi cam ce crezi tu că mi s-ar potrivi şi eu să-mi spun

părerea? Că eu sunt oarecum o sclavă a obişnuinţei şi confortului.

— Oarecum?! Bună glumă!

A ridicat de pe raft o pereche de pantofi superbi, ce-i drept, dar la care nu aş fi îndrăznit niciodată să mă uit. Nu din cauza preţului, care era acceptabil, ci din cauză că erau complet diferiţi de tot ce purtasem eu vreodată. Aveau un model floral senzaţional, toc înalt, vârf uşor ascuţit şi flec din silicon.

— Probează-i p-ăştia.

— Dar…

— Nu-ţi plac?

— Sunt superbi. Dar nu mă reprezintă.

— De ce?

— Pentru că porţi aşa ceva atunci când vrei atenţie, când cauţi să ieşi în evidenţă. Iar mie-mi place să fiu invizibilă.

— Greşit! Porţi aşa ceva când îţi plac şi vrei să te bucuri de ei.

— Dar…

— Încearcă-i, te rog!

M-am conformat. Am luat loc pe scaunul de probă şi i-am încălţat. Ţi-o aminteşti pe Eep, din *The Croods,* când încalţă pentru prima dată pantofi? *Aaa, I Iove them!!! Where are my feet???* Asta a fost reacţia pe care a avut-o creierul meu. Însă, evident, nu s-a manifestat în exterior. Aveam

şi eu mândria mea!

— Drăguţi… Dar e normal să-ţi simţi degetele… constrânse?

— Nu e normal. Normal va fi când nu le vei mai simţi deloc.

Vânzătoarea a început să râdă.

— Ha?!

— Am glumit, stai liniştită. Cum ţi se par?

— Sunt foarte frumoşi. Dar nu am cu ce să îi port.

— Cum nu? Cu o pereche de blugi conici şi orice cămaşă din material fin şi vaporos.

— Păi tocmai! Ce parte din *nu am cu ce să îi port* nu înţelegi?

— Nu ai. Dar vei avea.

— Rămân? a întrebat vânzătoarea.

— Rămân, a răspuns Corina.

Am dat să scot portofelul din geantă.

— Nu. Ăştia sunt cadoul meu pentru tine. Şi să nu faci vreo scenă să mă faci de râs.

— Dar…

Până să-mi termin ideea şi să-mi încep scena, ea deja îi achitase şi îşi lua la revedere de la vânzătoare în numele amândurora, târându-mă de braţ spre următoarea destinaţie.

— Unde mergem acum?

— Să-ţi iei blugi. Cunosc eu o doamnă de la care îmi cumpăr de obicei.

— Hi hi! am rânjit.

— O să mă faci de râs, nu?

— Prefer să nu răspund. Cuvântul *premeditare* s-ar folosi prea des la tribunal.

Am probat cel puţin cinci perechi de blugi. *Prea strâmţi. Îmi turtesc curul. Îmi intră-n veveriţă. Mi-o fac să pară grasă. Îmi fac gleznele groase*. Într-un final, mi-au adus în cabină o pereche căreia nu îi puteam găsi niciun cusur. În concluzie, mi-am cumpărat şi blugi la modă. Ba chiar două perechi, culori diferite. Ca să nu mai lungesc povestea, mi-am cumpărat de toate: bluze noi, sutiene noi, chiloţi noi, inclusiv un costumaş drăguţ de la un magazin unde aveau şi cătuşe îmbrăcate în puf şi alte chestii interesante. O lăsam în urmă pe vechea eu şi o primeam pe nouă. Speram să ne înţelegem bine.

După partida de shopping, am mers amândouă la o terasă, am mâncat cartofi prăjiţi şi bruschette şi am băut un cocktail non-alcoolic. Note to seif: maybe life is not a bitch!

Dimineaţa, l-am rugat pe el să coboare înaintea mea şi să arunce gunoiul. Urma să mergem împreună la birou, mai avea câteva documente de recuperat. Mi-am pus hainele cele noi. Şi pantofii. Am coborât scările mai mult de-a latul şi fără să mă dezlipesc de balustradă. Arătam ca Sarah Jessica Parker în *Sex and the city,* dar

mergeam ca Whoopi Goldberg în *Ghost.* Dar m-am descurcat. I-am privit reacţia în vreme ce mă îndreptam spre maşină. Nu îi venea să creadă. A coborât geamul parcă să se asigure că sunt tot eu, cea care cu o zi înainte plecase de acasă ca o băbuţă care merge la slujba de duminică să dea acatiste, i-am zâmbit şăgalnic şi i-am făcut cu ochiul.

— Ce transformare!

— Îţi place?

— Da! Semeni cu o actriţă de la Hollywood!

— Da?! Cu cine?!

— Cu iapa lui Zorro.

Am râs cu lacrimi. Asta a mers direct la punctul mezozoic.

— Arăţi minunat! Pe bune! Dar… Cum… De ce…

— Aşa mi-a venit. M-am gândit că tu arăţi mereu mişto când pleci de-acasă, iar eu arătam ca un adolescent la pubertate. Şi nici n-am ţâţe care să demonstreze contrariul.

Schimbarea mea a şocat pe toată lumea. Inclusiv pe mine. Aveam o altă atitudine, mă simţeam mai sigură pe mine, deşi îmi era foarte greu să mă obişnuiesc cu atenţia pe care o primeam. Laitmotivul următoarelor zile a fost: *Habar n-aveam că arăţi atât de bine!* Nici eu!

True time moves forward not with the tick of a clock
but with a making of a choice. Until a choice is taken,
the future is not determined.
Tom Montalk

— Nu aşa, mă! Nu acolo!

— Păi nu stai bine şi nu ajung unde trebuie!

— Pune piciorul ăsta aici şi acum împinge!

— Da’ ce? Crezi că-s contorsionist?!

— Of! Dă-mi un prosop că mi-a ţâşnit fix în ochi!

— Nu vrei mai bine să chemăm un instalator?

— Zici? Crezi că se pricepe mai bine decât noi?

— În a repara ţevi? Nu! Cu siguranţă, nu! Dar să zicem că el are mai multă experienţă.

— Of, păi o să vadă toate vasele astea nespălate!

— Aşa şi?

— Şi o să creadă că-s leneşă şi nu sunt fată de casă.

— Tu vrei să-l agăţi sau să ne repare conducta?

— Hmm, nici nu ştiu cum să răspund. N-aş prea vrea să-l agăţ aşa de faţă cu tine, că, na, suntem totuşi într-o relaţie serioasă… Shit, mi-am

adus aminte că nu mi-am schimbat statusul pe Facebook!

— Mergi şi-l schimbă cât sun eu instalatorul. Dar să treci *engaged to.*

Dacă aş fi visat vreodată o cerere în căsătorie, aşa ar fi fost. Una naturală. Intimă. Fără regie. Fără spectatori. El – în pantaloni scurţi şi tricou, eu – în boxeri şi emoţie. Şi fără inel. L-am îmbrăţişat şi am plâns. Doar eu. El nu plânge niciodată. Cred că e robot. Asta ar explica multe.

Sâmbăta am fost la tata. Doar eu. I-am vorbit mult. Am plâns mult. El m-a ascultat. Şi cred că a plâns împreună cu mine. Cu lacrimile înnodându-mi-se în barbă, am început să-i scriu.

Tălpi de sare topite pe treptele lacrimilor sub tăcerea pietrei reci de mormânt.

Cărări de spini mă despart de tine. Schilodită, a gândului pasăre şi priveşte aripile plutind pe râuri de ceară. Şterge-mi clipa de ieri, dezleagă-mă de veacul de mâine şi, între ieri şi mâine, învaţă-mă să trăiesc fără tine azi.

Mă iubeai, deşi eram cea mai mică frunză a universului, mă plăceai, deşi eram cel mai strâmb măscărici reflectat în oglinda ochiului tău.

Am rătăcit drumul spre tine de teama nimicului dintre răspântii, am refuzat să-ţi ascult cuvântul purtat pe coama codrului de teama

tăcerii dintre copaci. Dar azi te regret şi te chem, te caut şi te pierd, te vreau aproape şi nu te am.

Mă bântuie încă ecourile întrebărilor văduvite de răspuns, căci mi-ai spânzurat glasul cu funii de vânt înainte să-ţi spun „Rămâi”, şi-ai ales să pleci înainte să-mi spui „Rămas-bun Te descătuşez în fiecare noapte din ungherele întunecate în care mi te aruncă timpul, temându-mă că într-o zi nu-mi voi mai aminti chipul tău.

Şi dacă mâine vei veni, mă vei găsi sub cupola rece care păstrează mirosul lacrimilor amare.

Tu stinge cu suflu-ţi cald lumânarea ce arde plictisită lângă mine şi închide în pumn picul de ceară în care ţi-am lăsat un „Iartă-mă” tardiv.

Apoi mă lasă a dormi sub umbra clipei în care m-ai părăsit.

Nu mă striga, să nu te-nşele chipu-mi rumen, căci, sub raze de amurg, voi fi murit demult.

Am împăturit bileţelul şi l-am îngropat sub glastra în care stăteau câteva garoafe pe care i le adusesem. Speram că, odată cu el, voi îngropa şi partea mea întunecată care ieşea la iveală când mă aşteptam cel mai puţin. Ce nu-i scrisesem era că visam ca, atunci când mă voi căsători, să fie el cel care mă va duce la altar. A fost un vis al meu nemărturisit şi neîmplinit. Nu-mi rămânea decât să sper că era mândru de mine.

Durerea mi-a fost dintotdeauna cel mai bun profesor. Iar eu am fost un elev silitor. Dar nu mai vreau. Nu mai vreau să ascult vocile care-mi spun că nu pot. Că nu are rost. Că finalul e mereu acelaşi.

Sudori reci îmi îngheaţă ceafa. Un frison îmi face corpul să tresalte sub pilota pe care o strâng în braţe ca şi când ar încerca să mă părăsească. Întind mâna şi ating perna lui. Goală. Rece. Sângele îmi coboară în tălpi, un vuiet ameţitor îmi suflă în urechi. Panica mă învăluie şi vederea mi se întunecă. Vreau să-l strig, dar nu-mi pot descleşta maxilarul. Îmi pun mâinile la ochi şi aştept lacrimile. Apoi se face linişte.

— Ce faci, maimuţico? Te gândeşti dacă va ploua azi?

Îmi las degetele să mi se scurgă de pe chip. Acoperit doar de prosop, stă în uşă şi îmi zâmbeşte părinteşte. Ca de mii de ori până acum. Nu reuşesc să îi răspund. Doar îi zâmbesc. Cu buzele, cu ochii, cu sufletul. Ca de mii de ori până acum.

E o zi răcoroasă de septembrie. La meteo anunţă ploi. Dar viaţa merge înainte. Căci azi el mă aşteaptă la altar. Îl cheamă Robert.

Capitolul 6

Ani mai târziu
Şi n-am de ţigări, şi n-am de pastile.
Şi mama m-aşteaptă, şi tata nu vine.
Şi ploaia îmi bate în gânduri senile
Şi n-am de tristeţe, nici de bucurie.

Şi n-am de un zâmbet, şi-o mână de boabe.
Şi câinele latră, şi blidele-s goale.
Şi timpul răsună în tâmple bolnave
Şi n-am de putere, şi n-am nici de snoave.

Şi n-am de-amintire, şi n-am nici de tine.
Şi sufletu' mi gol te iartă de mâine.
Şi n-am pe covor urme de poezie
Şi n-am nici de moarte, şi n-am nici de vie.

Pun capul pe pernă. Nu mi-e somn. E trecut de trei noaptea. E trecut cu gânduri, cu lumina stinsă, cu un pahar gol, cu picior. Al celui care doarme lângă mine. Cu mâna pe sânul meu gol. Oare totul e gol înjur? Nu. Sertarele sunt pline. Cu zâmbete, cu amintiri, cu miros de balsam dulce. Cu tot ce încerc să păstrez. Ar trebui să dorm. În mai puţin de patru ore va trebui să mă trezesc. Închid ochii. E trucul perfect: să te prefaci că dormi ca să adormi. Simt lacrimile cum se strecoară printre pleoapele închise. Mi-amintesc

că am fost bucuroasă când am cumpărat perna pe care încerc să adorm. O urmăream de mult timp, dar era peste bugetul meu. Şi-ntr-o zi, bum! Era la reducere! Cu greu m-am dezlipit de ea când a trebuit să o scaneze casiera. Am plecat ţinând-o în braţe. Era like *my precioust* Perna, nu casiera.

Roz e culoarea mea preferată. Dacă m-ai imaginat ca pe o Barbie îmbrăcată în roz, te-ai înşelat. Roz e pastila ovală pe care o ţin în mâna care tremură în vreme ce încerc să deschid cât mai repede sticla cu apă şi mă întreb dacă n-ar fi mai simplu să le iau pe toate deodată. E încercarea mea de a mai câştiga o zi. Dar nu. Iau decât una. Şi aştept, în câteva minute, totul va deveni mai uşor de suportat. Gândurile întunecate, bătăile rapide ale inimii, tremurai picioarelor. Uşor-uşor, soarele nu o să-mi mai pară o hârtie mototolită şi voi reuşi să văd lumina. Cu părul prins aiurea, de parcă am pierdut un pariu cu o coafeză, îmi fac curaj şi ies din casă. Câteva ciori mă însoţesc. *Nu e momentul încă,* le şoptesc. Trec pe lângă o maşină cu geamuri fumurii, îmi privesc reflecţia. Şi sprâncenele mi se încruntă mai tare, accentuând linia dintre ele, moştenire de la tata. Nu băgasem de seamă în ce mă îmbrăcasem. De mult timp mi-e indiferent. *You’re beautiful. Smile.* Asta scrie pe tricoul meu. Şi mi

se potriveşte la fel de bine cum i se potrivesc unei grase colanţii. Nu mai sunt frumoasă. Şi nu prea mai zâmbesc. Poate rar, când citesc citate motivaţionale cretine inventate dimineaţa la goliri intestinale. Urc în maşină. Am voie să am permis. Noroc că n-am o boală gravă cum ar fi diabet sau hipertensiune arterială, ci doar depresie cu mascate tendinţe suicidale, dar fără accese de genocid. Că doar nu-s Thanos. Dau drumul la muzică. Dau volumul mai mare.

I dreamed I was missing
You were se scared
But no one would listen
Cause no one else cared
After my dreaming
I woke with this fear
What am I leaving
When I'm done here?

Îmi sprijin bărbia pe volan şi privesc cerul. Din nou, ciori. Nu înţeleg de ce oamenii le asociază cu moartea. O fi vina lui Hitchcock. Mie-mi plac. M-au însoţit dintotdeauna ca nişte prietene fidele. Mai ales cele din mintea mea. M-au scăpat de cadavrele a ceea ce am fost cândva şi am murit între timp. Au rămas doar schelete, dar cel puţin n-au făcut viermi. M-au ajutat să mă regenerez în

ceva nou. Nu mai bine, nu mai rău. Doar nou.

Forgetting all the hurt inside
You've learned to hide so well
Pretending someone else can come
And save me from myself
I can't be who you are
I can't be who you are

Se face linişte câteva momente. Apoi melodia reîncepe, îmi pun ochelarii de soare, pornesc motorul şi plec. E încă dimineaţă. Nu-s multe maşini pe străzi. Cu toate astea, un idiot îmi taie calea. *Bagă-te, băga-te-ai în mă-ta, că ţi-a luat stradă!* îl apostrofez în gând. Mă calmez în câteva momente. Poate era justificat, oi fi fost eu pe bucăţica pentru care plăteşte el taxe. Cine ştie?

La semafor, un tip vinde ziare. Cobor geamul cât să-i pot strecura 5 lei prin crăpătură. *Păstrează ziarul,* îi zic şi închid geamul. El zâmbeşte. Un puradel sare în grabă să-mi spele parbrizul. Îi fac semn că nu. Mă ignoră şi stropeşte nişte apă cu săpun. Pornesc ştergătoarele. E semnalul naţional sinonim *cu Un vreau, în puia mea!*

Într-un final, ajung la destinaţie. Găsesc loc de parcare chiar în faţa clinicii. Mă bucur, căci nu

trebuie să merg prea mult pe jos. Când sunt înăuntru, sunt un caz în plus, nimeni nu mă judecă. Dar, când sunt afară, sunt un specimen ratat. Neîngrijit. Nepieptănat. Cu creierul inundat de întrebări şi antidepresive. Femei de vârsta mea îşi duc copiii la şcoală. Conform normelor sociale, ele sunt realizate, împlinite, fericite, mame eroine. Eu am ales să nu. Să nu procreez, zic. Mă bucur doar de antrenament. Oricum suntem prea mulţi, iar planeta nu mai are resurse. Wait! Poate sunt Thanos.

La intrare, mă întâmpină acelaşi domn cu chelie. Mă prezint din nou. Presupun că nu mă ţine minte.

— Ştie domnul profesor că veniţi?

— Da.

— Aşteptaţi aici, vă rog.

În câteva secunde revine.

— Este cu cineva înăuntru. Mergeţi şi luaţi loc pe o bancă în curte şi vă chem eu.

— Bine. Mulţumesc.

Merg şi mă aşez pe o bancă la umbră. Aş fuma o ţigară, dar evit să o fac, amintindu-mi întâmplarea de acum ceva timp.

Un tip în pijamale se plimba prin curte urlând:

— Vreau hainele mele negre! Unde sunt hainele mele negre?! Ce-aţi făcut cu hainele mele negre?!

Domnul cu chelie a ieşit să îl liniştească.

— Sunt la curăţătorie.

— Şi când o să mi le daţi?

— După ce se vor usca.

Domnul cu chelie s-a întors la recepţie. Tipul în pijamale părea să se fi calmat, deşi continua să dea ture în cerc. După câteva minute a uitat de haine. Şi-a amintit de ţigări.

— Unde-mi sunt ţigările? V-am spus să-mi cumpăraţi ţigări! Chiar nu se găseşte nimeni să-mi cumpere şi mie ţigări?! Vreau ţigări! Nu mă aude nimeni?! Unde găsesc ţigări?!

Domnul cu chelie a ieşit din nou, încercând să-l potolească. Începuse să îi agite pe ceilalţi pacienţi care ieşiseră în curte la aer.

— Ţi-am spus că a plecat cineva după ţigări. Încearcă să te calmezi.

— Nu! Vreau o ţigară! Acum! Tu nu fumezi? Dă-mi o ţigară de la tine!

— Fumez. Dar cu aparat.

— Şi ce ai? Iqos?

— Nu. Glo.

— Asta e nou? Că n-am auzit de el.

— Da.

— Păi dă-mi şi mie.

— Cum să-ţi dau aparatul meu? Nu e igienic.

— Atunci du-te şi cumpără-mi ţigări! Asta e tortură! îmi sunt încălcate drepturile omului!

— Dar ţi-am spus că a plecat cineva să îţi cumpere ţigări. Ia loc pe o bancă şi linişteşte-te.

În vreme ce se îndrepta spre intrare, domnul cu chelie a trecut pe lângă mine. L-am oprit din drum.

— Dacă vreţi, îi pot da o ţigară de la mine.

— Sub nicio formă. O va fuma şi şi-o va stinge pe braţ! Nu vă faceţi griji pentru el, se va linişti de îndată ce-şi vor face pastilele efectul.

Deci nu o să fumez.

— Doamna Maria, vă rog să vă daţi jos de pe statuie. Nu aveţi voie acolo. Vă puteţi răni.

— Dar nu fac nimic rău, răspunde o voce calmă.

După un scurt tresărit de panică, îmi întorc privirea spre locul de unde s-au auzit vocile. Mereu mi-e teamă să nu fie în capul meu. Dar nu. Doamna Maria, o femeie pe la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochiţă albă vaporoasă, lungă până un pic sub genunchi, cu o coroniţă din flori colorate în păr, e căţărată pe soclul unei statui. Ţine în mână un buchet mic din flori, ca cele pe care le are în păr, şi încearcă să-l aşeze lângă bustul alb.

— Nu am spus că faceţi ceva rău, dar nu aveţi voie să vă urcaţi pe statuie.

— Dar nu înţelegeţi. Acesta este domnul profesor Marinescu, fondatorul Şcolii Româneşti

de Neurologie. Vreau să îi aduc un omagiu. Trebuie. Dacă nu ar fi existat el, ce ne-am fi făcut noi?

— Bine. Puneţi buchetul acolo şi daţi-vă jos, vă rog!

Doamna Maria aşază tacticos buchetul şi coboară fericită. Le mulţumeşte celor două asistente care se ocupaseră de ea şi se aşază pe o bancă la soare. Nu ştiu de ce, dar îmi aminteşte de Statuia Libertăţii. O statuie care a adus un omagiu altei statui. În mintea mea sună poetic. Aleg să rămână doar în mintea mea. Toţi cei care lucrează aici sunt foarte de treabă, deşi este o clinică de stat. Ciudat că mi se pare ciudat. Cu toate astea, deşi vin aici de câteva săptămâni, mă limitez la *Bună ziua* şi *la revedere.* Singurul care îmi ştie gândurile este domnul doctor. Ceilalţi presupun că am probleme cu capul. Lucru logic, de altfel, că doar nu vin periodic pentru vreo piesă de teatru.

— Of! Uite! S-a ridicat şi a pornit spre poartă. Unde o vrea să se ducă acum? Ce ne facem cu ea?

Cele două asistente pornesc pe urmele doamnei Maria care pare că pluteşte spre nicăieri.

Într-un final, domnul cu chelie îmi face semn că pot intra. Îi mulţumesc în treacăt şi mă îndrept spre cabinetul domnului profesor Petrescu. Bat la uşă doar ca gest protocolar, nu aştept niciodată răspunsul.

— Bună ziua!

— Şi ţie! Hm… nu prea-mi place ce văd. Ai mai slăbit?

— Puţin. Nu e ceva îngrijorător. Încă pot merge singură.

— Câte kilograme ai?

— Nu ştiu. Mă sfidează cântarul. De când i-am schimbat bateria, n-a mai vrut să pornească.

Îmi sprijin geanta pe unul dintre cele două fotolii din faţa biroului domnului doctor şi iau loc pe celălalt.

— Dar nu prea mănânci, aşa-i?

— Nu am poftă de mâncare.

— Am crezut că mergem spre bine.

— Mergem. De exemplu, n-am mai plâns din senin pe stradă. Eu zic că este un progres.

— Pentru că n-ai mai văzut nimic care să te afecteze?

— Pentru că nu mai simt. Nici tristeţe, nici bucurie. Cred că asta îmi doream.

— Nu-ţi lipseşte să simţi?

— Nu. Pentru că mă dominau gândurile sumbre, neputinţa, inutilitatea.

— De ce?

— Nu ştiu. Sunt blocată în acelaşi tipar comportamental de mulţi ani.

— Îţi este bine cu schema de tratament pe care o ai acum?

— Îmi este mai bine.

— Şi gândurile?

— Încă există. Uneori zile la rând, alteori nu apar zile la rând.

— Şi ce faci când apar?

— Îmi amintesc că am câini. Cine ar avea grijă de ei?

— Şi de oamenii care te iubesc nu-ţi aminteşti?

— Oamenii uită şi merg mai departe. În plus, nu merit să sufere cineva pentru mine.

— De ce crezi asta?

— Nu ştiu. Nu mai ştiu ce e realitate şi ce e plăsmuire. Acum câţiva ani eram convinsă că l-am înşelat pe Robert şi că îi lăsasem o scrisoare prin care îi mărturisisem totul.

Într-o zi, l-am întrebat unde este scrisoarea. Abia când m-a întrebat ce scrisoare şi mă privea cu uimire, mi-am dat seama că totul a fost în mintea mea. Sau poate un vis.

— Reuşeşti să dormi?

— Foarte puţin.

— Şi visele? Sunt la fel de reale?

— Da. Le trăiesc ca pe o realitate paralelă. De-asta nu mai ştiu ce-i vis şi ce-i realitate.

— S-a mai schimbat ceva în viaţa ta între timp?

— Am început din nou să scriu poezii. Dar…

— Dar?

— Nu cred că ar trebui să le citiţi.

— Dacă nu te simţi în largul tău, nu este problemă. Ezit câteva secunde. Apoi scot telefonul, caut în notes şi îi dau să citească.

Câteodată îţi pare că sfârşi tu-i aproape.
Alteori ţi se pare că nici n-a început.
Şi mesteci în mămăligă mai departe.
Filosofia-i desertul stomacului tăcut.
N-a avut tata cuvinte să-mi spună
Că viaţa-i cu cocoloaşe şi împrumut.
Că timpul nu bate în clopot, în suflet răsună
Când prima lopată aruncă pământ.
Şi am în plămâni numai vină şi fum.
Şi pe piele nici urmă de flori colorate.
Căci e cu-mprumut cine sunt eu acum.
Să mă-ntorc la geneză? Nu am haine curate.

— Când ai scris poezia asta?

— Într-una dintre zilele bune. În cele proaste e atâta haos aici sus încât nu pot aşterne nimic pe hârtie.

— Ai încercat să publici undeva?

— Nu.

— De ce?

— Nu cred că sunt demne de publicat. În plus, nu-mi place atenţia.

— Totuşi, poţi încerca.

— Nu are rost. Sunt mediocre.

— Ce mai fac câinii?

— Sunt bine. Se joacă, mănâncă, dorm. Sunt fericiţi.

— Şi asta cum te face să te simţi?

— Responsabilă pentru ei. Dacă i-aş părăsi şi eu, cu ce aş fi mai bună decât cei care i-au abandonat în primul rând?!

— Ţi se pare că eşti mai bună decât cei care i-au abandonat?

— Câteodată. Alteori mă gândesc că, până la urmă, nu e o competiţie.

— Dar te dezgustă.

— În principiu, da.

— Sunt norocoşi că i-ai salvat.

— Cred că e o chestiune de reciprocitate la mijloc.

— Da?

— Păi… Cred că ne-am salvat reciproc. Totul se întâmplă cu un scop, nu? Nu vom afla niciodată cu adevărat cine pe cine a salvat.

— Ai descoperit singură. Ei sunt o evadare pentru tine.

— Hmm…

— De ce zâmbeşti?

— Aţi procedat acum ca prima dată când am venit la dumneavoastră.

— Eu sunt mai bătrân. Adu-mi aminte.

— Ştiu ce faceţi, dar fie! Era după luni bune de atacuri de anxietate, de frică de ieşit din casă, de chin de a duce o zi până la capăt fără să plâng şi să mă adun într-un colţ aşteptând să se termine totul.

— Asta în condiţiile în care…

— … mă automedicam de o perioadă bună de timp.

— Şi părea că totul e mai bine.

— Până n-a mai fost.

— Îţi mai aduci aminte ce te-a făcut să clachezi în ziua aia?

— Ploua. Şi sunt meteosensibilă.

— Şi pe lângă asta?

— Păi să vedem dacă-mi amintesc bine… Am două semafoare în drumul spre noul job. La primul dintre ele, am văzut un căţel care trecea strada. Ud. Trist. Cu codiţa între picioare. Speriat de motoarele şi claxoanele maşinilor. L-am privit urcând pe trotuar şi văzându-şi de drum. Şi-am început să plâng. Mă întrebam unde se duce, dacă are ce mânca, dacă are unde dormi, dacă are de unde bea apă când nu plouă, dacă are unde se ascunde de oamenii fără suflet care îl gonesc cu pietre când îşi caută un loc în care să se simtă în siguranţă. Aş fi vrut să-l iau şi pe el. Dar nu aveam unde să îl duc. Şi m-am simţit neputincioasă. Şi

inutilă. Am tras aer în piept, am oftat adânc, mi-am şters lacrimile şi mi-am văzut mai departe de drum. La al doilea semafor la care am oprit, o bătrână cocoşată trecea strada. Era îmbrăcată ca bunica de la ţară. Căra o plasă din rafie din care se zăreau câteva frunze de ceapă verde. Şi, din nou, m-a lovit plânsul. Mă întrebam ce caută pe stradă pe ploaie, de unde vine, unde merge, dacă o aşteaptă cineva, dacă e singură pe lume, dacă are bani de medicamente în caz că se îmbolnăveşte. Bătrânii n-ar trebui să iasă din casă pe ploaie. Se pot îmbolnăvi uşor.

— Era mai simplu când erai copil, nu? Ploaia era fascinantă.

— Pentru mine, nu. Mi-a fost întotdeauna frică de ploaie. Când eram mică, am visat că voi muri într-o zi cu ploaie. Ca să mă facă să scap de teama asta, bunicii mei mă tot îndemnau să ies din casă şi să mă joc cu ceilalţi copii care alergau fericiţi prin ploaie. Spuneau că aşa voi creşte. Am rămas tot pitică, dar am făcut pneumonie.

— Ai avut dintotdeauna latura asta dramatică?

— De când sunt conştientă de mine, da.

— Să revenim în zilele noastre.

— Aşa… După cele două episoade cu căţelul şi băbuţa, ziua deja era compromisă. Simţeam asta. Am vrut să mă întorc acasă şi să plâng. Dar aveam foarte multă treabă. Imposibil de făcut, căci

colega mea de birou vorbea încontinuu. Banalităţi, amintiri care nu mă interesau, cu devieri din epoca de piatră până în zilele noastre, cu detalii obositoare şi inutile. Am atenţie distributivă, dar şi răbdare subţire. Am încercat să o ignor. Zâmbeam din complezenţă, deşi nu auzeam nimic din ce povestea. Încercam să mă ascund după monitor, ea se ridica pe coate încercând să-mi caute privirea. Mi-am luat nenumărate pauze de ţigară în speranţa că va înceta până la urmă. Mi-a venit ameţeală de la atâta nicotină. De câte ori reveneam în birou, relua de unde rămăsese. Eu voiam linişte. Voiam să tacă! în clipa în care mi-am dat seama că nu o pot strânge de gât să o fac să tacă, a început să-mi tremure corpul. Am ieşit din nou afară şi am început să plâng. De data asta, de nervi.

— Nu era mai simplu dacă îi spuneai că ai o zi proastă şi ai avea nevoie de linişte?

— Nu voiam să o supăr.

— Ţi se întâmplă des?

— Ce anume?

— Să suferi tu ca să nu îi superi pe ceilalţi.

— Nu m-am gândit. Adică ea avea o zi bună. Şi nu voiam să i-o stric prin atitudinea mea. Cine sunt eu să dau derogări la voie bună sau la linişte?

— Să revenim…

— Da… Atunci mi-am dat seama că e cazul să

fac ceva. Nu mai puteam suporta oamenii cu care lucram de ceva vreme şi care, culmea, sunt foarte de treabă şi se poartă foarte frumos cu mine, nu mai puteam duce la capăt activităţi zilnice de rutină. Simţeam că nu mai puteam pur şi simplu să exist.

— Şi-atunci ai acceptat îndemnul prietenei tale de a veni la mine. Acum că-mi aduc aminte, arătai exact precum căţelul pe care mi l-ai descris mai devreme. Îţi aduci aminte ce diagnostic ţi-am scris, în primă instanţă, pe reţetă?

— Sigur. Tulburare mixtă anxios-depresivă.

— Şi-ţi aduci aminte ce ai făcut când ne-am văzut la următoarea şedinţă?

— V-am spus că mi se pare că mi-aţi scris un diagnostic de excludere, ceea ce nu este corect, deşi tratamentul mi l-aţi dat pentru depresie severă.

— Tocmai ţi-ai răspuns singură la întrebarea de mai devreme. Te-am diagnosticat intenţionat incorect, tocmai pentru a vedea ce vei face mai departe. Eşti o fată foarte deşteaptă. Am ştiut că ştii ce ai din primele minute în care am stat de vorbă. Tu nu ai venit la mine pentru diagnostic. Ci pentru medicamente şi terapie. Important este că ai cerut ajutor când ai simţit că nu te mai descurci singură. Depresia clinică este foarte greu de tratat. Mai ştii ce ţi-am răspuns?

— Da. Mi-aţi spus că ar fi fost mult mai simplu dacă în faţa dumneavoastră s-ar fi aflat o persoană pentru care stările pe care vi le descriam ar fi apărut de curând şi asta ar fi dus la atacurile de anxietate şi episoadele de cădere nervoasă, şi că ar fi fost şi mai simplu dacă nu v-aş fi rugat să nu îmi daţi un tratament care să-mi schimbe mintea.

— Exact. Mulţi cer să le prescriu ceva să devină „alţi oameni” şi, eventual, un concediu medical. De ce nu vrei un tratament care să îţi schimbe mintea?

— Pentru că nu aş şti să fiu altfel decât sunt. Nu mi-am dorit niciodată asta.

— Tocmai. Atunci mi-am dat seama că eşti o persoană foarte inteligentă, stăpână pe propriile idei, dar copleşită de realitate. O realitate în care nu ai reuşit să-ţi găseşti locul.

— Şi încă nu reuşesc.

— Ştiu şi asta. Se citeşte în privirea ta, în modul în care te îmbraci, în modul în care te comporţi. Ai tăi, cei apropiaţi, ştiu de starea ta?

— Doar cele două prietene pe care le am şi Robert. Dar nu ştiu detalii. Doar că am o cădere nervoasă.

— Mamei tale nu i-ai spus?

— Nu. Am preferat să nu îi spun. Oricum nu m-a înţeles niciodată şi, dacă i-aş fi spus, ar fi existat două variante: ori mi-ar fi spus *N-ai nici pe*

dracu'! auzi la ea, depresie! Alţii suferă de cancer, alţii n-au după ce bea apă şi nu mai fac depresie! Scoate-ţi tâmpeniile astea din cap! ori m-ar fi sunat de zeci de ori pe zi să mă întrebe ce fac. Ambele variante m-ar fi secat de puţina energie pe care o mai am.

— Cum te mai înţelegi cu mintea ta?

— Suntem într-o relaţie complicată.

— Povesteşte-mi.

— Uneori merg pe stradă şi mă uit la oamenii, la câinii, la pisicile care trec pe lângă mine. Îmi par trişti cu toţii, târându-şi paşii spre undeva. Sau spre nicăieri. Mă întreb ce gândesc, cum îi cheamă, ce meserie au.

— Oamenii, nu câinii şi pisicile. Ştiţi că multe dintre animalele pe care le vedem pe stradă n-au nici măcar nume? Nu neapărat că ar schimba ceva dacă ar avea, nu e de parcă lucrurile ar fi mai puţin grave dacă aş şti că Grivei sau Miţi n-au unde să doarmă noaptea. Sau măcar un colţ de pâine care să le liniştească stomacul.

— Întotdeauna ai fost preocupată de animale?

— Cred că da. Îmi povesteau ai mei că, atunci când eram mică şi mergeam la ţară în vizită la rude, când intram în curte salutam pe toată lumea. Pe oameni îi salutam la modul general. Animalele la modul individual. Mi-au povestit cum se distrau cu toţii când spuneam *Săra mâna, tanti*

capra! La revedere, tanti vaca! Eu nu am amintirile astea. Probabil eram foarte mică.

— Animalele de la bunicii tăi din curte cum le salutai?

— Nu le salutam. Le îmbrăţişam. Nu pe toate, evident. Nu puteam intra în cocină să iau porcul în braţe. Dar îmi amintesc că mă certau ai mei când pupam câinii în bot.

— Cum te simţeai când îţi povesteau că se distrau pe seama ta?

— Ridicolă. Apoi mă gândeam că ridicoli erau ei, pentru că nu înţelegeau că fiecare fiinţă merită să fie văzută, salutată, respectată. Animalele mai mult decât oamenii.

— Dar oamenii le hrăneau, nu? Aveau grijă de ele.

— Pentru că aveau beneficii de pe urma lor. Pentru ei erau doar o halcă de carne de pus pe masă.

— Şi pentru tine.

— Da. Nu mă pot ierta încă pentru asta. Intram în casă şi plângeam când auzeam porcul urlând din toţi plămânii înainte să îl taie… Dar seara mâneam din carnea lui. Erau cu toţii fericiţi în jurul mesei şi, dacă refuzam, oricum m-ar fi certat şi m-ar fi forţat să mănânc. În plus, mama îmi băgase în cap că, tară came, mă voi îmbolnăvi şi voi muri. Pe vremea aia, îmi era frică şi de boală

şi de moarte. Acum nu. Cu toţii murim.

— Dar de boală?

— De boală, da. Dar… Ştiţi sunetul ăla pe care îl face un animal când se scurge şi ultima picătură de sânge cu viaţă în ea? Asta e ceva ce nu am putut uita niciodată. Mă întrebam ce era în sufletul lui în momentele alea. Probabil panică. Uneori aud sunete asemănătoare şi, brusc, îmi tremură corpul, mi se întunecă mintea, îmi bag degetele în urechi cum făceam când eram mică şi încep să plâng. De exemplu, la tăierea porcului se adunau mai toţi copiii de la casele apropiate, ca la un spectacol cu păpuşi. Eu mereu fugeam în casă. Apoi mă scoteau afară şi ne făceau fiecăruia pe frunte o cruce din sângele animalului sacrificat. Cică să primească Dumnezeu ofranda.

— De cât timp ai renunţat la carne?

— Eram sigură că mă veţi întreba de cât timp am renunţat la Dumnezeu.

— Nu mă priveşte gradul tău de pioşenie. Nu e relevant.

— De aproape opt ani.

— Nu ai o relaţie prea bună cu mâncarea, aşa-i?

— Da. Nu am avut niciodată. Mănânc ca să trăiesc, nu invers. Câteodată nici nu-mi dau seama că a trecut ziua şi am mâncat doar un covrig sau o gogoaşă. Şi asta pentru că-mi face stomacul

zgomote de parcă ar fi gorilă la împerechere. Dar nu simt foamea. Alteori mănânc în grabă ceva, de fiică, atunci când simt că nu mă pot ţine prea bine pe picioare. Chiar ieri dimineaţă râdeam singură de mine, dar… Nu e chiar un moment de povestit.

— Cum aşa?

— Păi… E o inepţie. Dar, la naiba, oricum spun numai inepţii, nu? Ar mai conta una în plus? Deci, ieri dimineaţă, după ce mi-am făcut duş, am mers să-mi aleg în ce să mă îmbrac. Şi cum căutam prin sertarul cu lenjerie intimă, am ales o pereche de chiloţi care sunt printre preferaţii mei. După ce m-am îmbrăcat, am văzut că erau descusuţi pe o laterală. Şi îmi zic: *Schimbă-i! Cine ştie ce naiba păţeşti azi, şi nu poţi ajunge la spital cu chiloţii rupţi! Vor râde ăia de tine.*

— De ce crezi că spui numai inepţii?

— Aşa cred eu.

— Aşa îţi spun cei apropiaţi?

— În mare parte, da. Mai puţin prietenele mele şi Robert. Ei îmi fac jocul. Nu ştiu dacă e de bine.

— De ce zâmbeşti?

— Mi-am amintit ceva de acum multe luni, când încă plângeam din orice.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai conduceam de ceva timp din cauza căderilor nervoase bruşte. Îmi era teamă să nu fac

ceva să rănesc pe cineva. În ziua aia ploua. Robert îşi încheiase programul de muncă şi i-am spus să meargă acasă, să nu mă mai aştepte că o să iau autobuzul. Şi că am umbrelă. Deşi nu aveam umbrelă. Ca să scurtez povestea, cum mergeam prin ploaie cu privirea în pământ, când am ajuns în faţa blocului am zărit pe bordură o pată de smoală care semăna cu o balenă. Şi am început să plâng.

— Din ce cauză?

— Păi m-am întrebat cum supravieţuieşte ea atunci când nu plouă. Am ajuns în casă plângând în hohote. El m-a întâmpinat panicat, săracul, că se gândea că mi se întâmplase ceva grav pe drum.

— Şi i-ai povestit?

— I-am povestit.

— Şi?

— *Şi m-a sărutat pe frunte şi a zis: Bleah! Eşti fleaşcă! Du-te şi schimbă-te. Balena ta va fi bine. Se anunţă ploi toată săptămâna.*

— Mereu e aşa înţelegător?

— Nu întotdeauna. Îşi mai pierde răbdarea câteodată.

— Şi cum reacţionează?

— Hmm… Nu pot spune. E cu limbaj licenţios.

— Dar nu violent, după cum zâmbeşti.

— Nu. Niciodată. Nici fizic, nici verbal. Nici atunci când este foarte nervos. Sunt mai violentă

eu decât el. Faţă de lucruri, nu de oameni.

— Care e cea mai mare teamă a ta? Legată de tine, nu de ceilalţi.

— Mi-e teamă că voi înnebuni şi cei dragi mă vor părăsi. Nu vreau să ajung internată.

— De ce?

— Păi n-aţi văzut ce pijamale urâte sunt prin magazine?

— Eşti simpatică.

— Nu sunt toţi nebunii aşa?

— Să ştii că da. Fiecare în felul lui. Trebuie să facem reţeta azi, nu?

— Da.

Ridică telefonul.

— Rodica, vino până la mine, te rog.

Pune telefonul la loc pe birou. Recapitulam schema de tratament. O notează pe un post-it.

— Ai buletinul la tine?

— Da.

Scot buletinul, i-l întind. Între timp, Rodica bate la uşă şi intră. El lipeşte post-itul pe buletin şi i-l întinde.

— Să vorbeşti mai departe să facă reţeta asta, te rog.

Ea zâmbeşte scurt şi dă să plece.

— Rodica, ce face domnul cu debut de Parkinson?

— A, încă nu mă pot pronunţa, l-am ajustat

doza de tratament.

— Cum aşa?

— Timp de trei zile, la câteva minute după ce lua medicamentele, avea atac de panică din cauza unei halucinaţii. Spunea că se mişcă lustra. Nimic altceva. Însă nu se putea linişti decât după ce stătea cineva cu el să îl ţină de mână şi să îl asigure că e doar un efect al medicamentelor până le asimilează organismul. Culmea e că apoi se simţea mai bine. Dar a patra zi a refuzat să mai ia tratamentul. Aşa că a trebuit să îi ajustăm doza. Rezultatele nu sunt la fel de bune ca în primele zile, dar vom mai încerca pe parcurs.

— Nu era mai simplu să pui pe cineva să dea lustra jos?

Îmi dau seama că Rodica e o rezidentă. Pleacă zâmbind cu admiraţie. Şi-mi reconfirm de ce am încredere că acest om este singurul care mă poate ajuta să învăţ să trăiesc cu mine. Şi nu e doar pentru că îmi poate prescrie pastile care mă ajută să mai rezist încă o zi. În fiecare zi.

— Ne auzim la telefon?

— Desigur. Vă sun săptămâna viitoare.

— Mă suni oricând ai nevoie.

— Ok. Rămâne stabilit.

— Să ai grijă de tine. Şi să mănânci, da?

— O să încerc. Să aveţi o zi uşoară.

— La fel. Ne auzim.

De la recepţie, mi-am ridicat reţeta şi buletinul şi am pornit spre casă. Când am ajuns acasă, mi-am făcut o cană cu cacao cu lapte şi m-am aşezat în fotoliu zâmbind. Îmi trezea o amintire plăcută.

*

Oameni în pijamale,
Oameni cu minţile goale
Sau prea pline
De frământări.
Oameni ce nu văd culori,
Oameni ce plutesc printre nori,
Fără pelerină.
Şi se simt eroi.
Oameni ce caută o rază,
Oameni ce n-au altceva-n vază
Decât praf.
Oameni ce mai vor o clipă,
Oameni ce vor 1 leu, de o pipă,
Să uite.
Dar să nu fie uitaţi.
Oameni ce ieri aveau visuri.
Oameni ce azi sunt abisuri.
Printre atâţia oameni.
Ce caut eu?

Viaţa, pentru un depresiv, nu e uşoară. Dar nici grea. Nu e nici veselă. Dar nici tristă. E mereu

imprevizibilă. Şi complicată. E cu zile în care cere. E cu zile în care tace. E cu dimineţi în care plânge. E cu nopţi în care nu doarme. E cu zile în care zâmbeşte. E cu zile în care nu mai vrea. E cu zile în care nu mai poate. E cu zile în care ar vrea un burete cu care să şteargă tot. E cu zile în care ar vrea să scrie mai mult. E cu zile în care-ţi spune R*ămas-bun* în gând. E cu zile în care se simte norocos şi, tot în gând, îţi spune *să nu mă părăseşti!* E cu zile în care vrea să îl întrebi *Ce mai faci?* E cu zile în care vrea să îl laşi acolo, în colţul lui, să uiţi că există. E cu zile în care vrea să-i spui un banc, îi e dor să râdă. E cu zile în care vrea să-ţi povestească despre măgarul lui Buridan şi să-i înţelegi metafora. E cu priviri fără ţintă. E cu duminici fără duş sau poftă de mâncare. E cu zile în care te iubeşte. E cu zile în care nu-ţi vorbeşte. E cu multe întrebări. Şi multe frici. Dar când iubeşte şi când e iubit, viaţa lui merge înainte. O zi. Şi încă o zi.

Depresia nu e ficţiune, nu e un mod de a cerşi atenţie, nu e tristeţe. E amorţeala sufletului, e sentimentul că nu mai vrei să faci nimic, e sentimentul că nimic nu te mai face fericit. E realitatea în care nu-ţi găseşti locul. În care nu ţi l-ai găsit niciodată. Îmi imaginez cum ar reacţiona oamenii care mă ştiu, dacă le-aş mărturisi că sufăr de depresie clinică. *N-ai cum să suferi de*

depresie, că am văzut ieri că ai dat haha la o postare pe Facebook. N-ai cum să suferi de depresie, că nu-ţi lipseşte nimic. N-ai cum să suferi de depresie, că eşti iubită. N-ai cum să suferi de depresie, că eşti sănătoasă, în vreme ce alţii se chinuie prin spitale. Ar fi ca şi cum mi-ar spune că n-ai cum să faci cancer la plămâni dacă n-ai fumat niciodată. Fiecare are propriile axiome în care crede. Dacă ieri am râs la o glumă pe care ai spus-o pentru că tu ai avut o zi bună şi n-am vrut să ţi-o stric prin atitudinea mea posacă, nu înseamnă că atunci când am pus capul pe pernă nu m-am întrebat cum ar fi dacă nu m-aş mai trezi dimineaţa. Oare lumea ar fi mai bună fără mine? Oare am un scop, altul decât a consuma resursele planetei? Şi multe alte întrebări pentru care caut răspuns. Depresia te face un foarte bun actor, din cauza asta depresia are multe feţe. Depresia nu te împiedică să fii funcţional, să ai un job, o familie, să fii creativ, să te implici în cauze umanitare, să dai şi ultima fărâmă de energie pentru a-i vedea fericiţi pe cei din jurul tău. Depresia e o minte ce vrea să moară într-un corp ce vrea să trăiască. Depresia e ca atunci când trăieşti patru anotimpuri într-o singură zi. Şi speri să se încheie cu primăvară.

„Who cares if one more light goes out?

Well I do”.

In loving memory of Chester Bennington

And then your body aches,
The world is heavy on your shoulders,
The smoke is heavy on your eyes,
The thoughts are heavy on your heart
And it's only **minutes to midnight.**

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-08-9